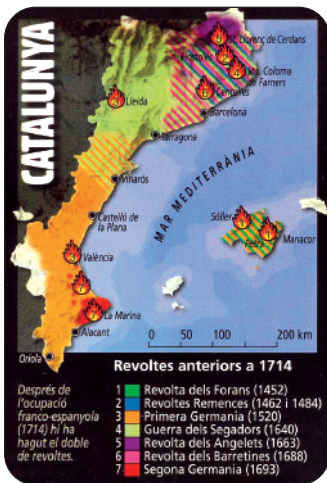

l'Estel
Bellavista,44
07240 Sant Joan

Telèfon
971 85 85 80
657 012 568

L'ESTEL

www.racocatala.com/esteldemallorca
E MAIL estel@premsaforana.cat

AMB EL PATROCINI DE

A.P.P.E.C
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALÀ

ANY XXVIII. NÚMERO 643

15 DE GENER DEL 2009

PREU: 2 €

CIUTAT

Fa 2 mesos que an Josep Miquel Cambil regenta la Cafeteria Caminito al carrer Fray Lluís de Leon, 7 de Ciutat. Entrepans i begudes. El menú val 8'50 euróns. 617 527 079

Són els germans Hurtado. Fa un quart de segle que els seus pares regenten el Bar Cine Club a sa Tanca d' Abaix, 4 de Son Rapinya. Despatxen menús a 7 euróns. 971 798 036

SANT JOAN

Fa 3 mesos que n'Esteve Font i Santandreu, de pare murer i mare manacorina, viu al carrer des Camp, 19 de Sant Joan. N'Esteve és músic i professor de guitarra. Ha format part dels grups Els Flinstones, Els Massots, Los del Sol. Actualment va tot sol fent un show variat pels hotels i sales de Mallorca. Canta en català i en sis idiomes més. Fa uns mesos, per les Verges va fer un show al local de la Tercera Edat de Sant Joan on va ser molt aplaudit. Si voleu aprendre a tocar guitarra telefonau al 607 923 181

**Ampli dossier
del conflicte
palestí-israelí a les
planes interiors**

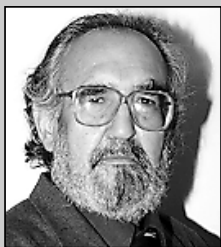
Cinquanta anys, i en plena forma

Un article de MJ Jordan a l'AVUI de dimarts ens descobria que el 2008, ha estat un any on un pilot de celebritats han arribat als 50 anys. Senyores com Andie McDowell, Sharon Stone (glupssssssss), Holly Hunter, Segolène Royal o Annette Benning o Michele Pfeiffer o Madonna. Però no només les dones han fet mig segle de vida. També homes com Alec Baldwin, Viggo Mortensen, Tim Burton, Michael Jackson i tant d'altres, però que es mantenen (alguns d'ells) en plena forma. Que en compleixin com a mínim deu més.

**...i un 2009
més excitant
que mai!**

LA REVISTA DELS EMPRESARIS

Foc i Fum

MATEU MARIÓ de Sant Joan

El passat 28 de desembre, per celebrar els Sants Innocents, els quintos de Petra posaren una caputxa d'inquisidor al cap i una ganiveta de matar porcs a la ma del Beat Fra Juniper Serra, l'estàtua del qual presideix una de les places del Poble.

No hi ha cap dubte que aquest frare, fundador de ciutats importants de Califòrnia, ha estat important per l'atracció turística de Petra. Milers de turistes, sobretot de llengua anglesa visiten Petra i deixen molts d'euróns als cafès i restaurants del poble, però no hem d'oblidar que aquest frare fou el Gran Inquisidor de Mèxic.

I que feien els inquisidors? Idò feien autos de fe. Feien detenir i jutjaven, condemnaven quasi sempre a mort als qui no eren catòlics, i als catòlics que se passaven i feien invents o feien descobriments com en Galileo Galilei que inventà el telescopi i descobrí que la Terra és rodona i que gira al voltant del Sol. En Galileo se salvà de la foguera perquè al judici va dir que no, que la terra no era rodona.

I que més feien els inquisidors? Idò duïen la gent a la foguera i confiscaven els seus bens. Per això triaven els més rics, els mataven i se quedaven amb les seves terres, les seves cases i tot el que tenien.

Els espanyols, ajudats pels bisbes i pels papes, mataven i confiscaren cent milions d'americans en temps dels reis de la casa d'austria i de la casa dels borbons

Els feixistes feien el mateix. Entre l'any 1936 i el 1945, els feixistes espanyols s'alçaren contra el Govern Republicà, mataven milers de persones que no havien comès cap delictes i confiscaren els seus bens. N'Hitler va fer matar sis milions de jueus a Europa, i no en va matar més perquè perdé la guerra. Els matava i confiscava tot quan tenien. Per això, els aliats contra el feixisme, fundaren l'Estat d'Israel, 2.000 anys després que aquesta nació fossi vençuda per les legions romanes i la seva gent desterrada per Europa i el nord d'Àfrica.

El Bon Jesús, Sant Josep, la Mare de Deu i tots els seus parents, eren jueus. Els apòstols ho eren, ho eren els reis i profetes que ens descriu la Bíblia. A Jesús de Nasaret el condemnaren a mort els romans. Israel era una colònia de Roma, igual que els Països Catalans és una colònia d'Espanya, i no podia condemnar a mort a ningú. A que ve la ràbia dels catòlics que abans del Concili Vaticà II, els anys seixanta encara resaven "contra els pèrfids jueus que mataven a Jesús" durant la Setmana Santa?

Israel te Estat propi, però els musulmans que dominen l'orient mitjà i mig Àfrica, (uns altres imperialistes nazis de merda), els volen tirar a la mar. Ho provaren l'any 68 amb la Guerra dels 6 dies, ho han provat constantment amb actes terroristes. Ara, els israelites han respost.

Els moros de Mallorca s'estan manifestant contra Israel, aquests fanàtics religiosos estan a favor del seu imperi caduc i dels seus màrtirs, però, que hi fan a aquestes manifestacions el comunista espanyol Groscke, el verd Llauger, i sobretot el pesemeros Maties Garcies i la seva dona na Nanda Ramon?. La història els en passarà comptes.

Nosaltres, des de l'Estel estam a favor de totes les nacions i, en contra de tots els imperis que dominen aquestes nacions.

La Targeta Ciutadana de Palma

La Targeta Ciutadana de Palma, és un sistema modern d'abonament al Transport Públic, dels millors que hi ha en tot l'estat. Però té l'inconvenient que **discrimina als usuaris d'alguns pobles**, perquè els seus ajuntaments no han volgut signar convenis de col·laboració amb l'Ajuntament de Palma.

La Targeta Ciutadana de Palma, a diferència d'altres targetes de transport, és molt senzilla, pràctica i bona d'entendre, **està pensada per a satisfer als usuaris i per a que tots la vulguin utilitzar.**

Permet als usuaris que poden adquirir-la, gaudir del bus de l'EMT còmodament, carregar-la amb tranquil·litat, adaptant les quanties a carregar a les necessitats de cada persona, **sense haver de passar pena de què el saldo carregat caduqui**, com passa amb la Targeta Intermodal, tan criticada pels usuaris dels Serveis Ferroviaris de Mallorca.

Per acabar amb la discriminació, entre les persones que poden adquirir-la i les que no, **el Govern Balear hauria d'assumir que el transport públic de Palma, és una servei públic per a tots els ciutadans i ciutadanes de les Illes Balears** i substituir l'acord existent entre l'Ajuntament de Palma i altres ajuntaments, per un altre acord entre el Govern Balear i l'Ajuntament de Palma.

Però, per algun raonament estrany, els responsables del Transport Públic en comptes d'acabar amb la discriminació i permetre que tothom pugui adquirir la Targeta Ciutadana, consideren que si no existeix un sistema semblant i amb les mateixes avantatges per a els usuaris, a cap altra lloc de tot l'estat, vol dir que el sistema no deu ésser bo i per tant el volen canviar.

No importa el grau de implantació, ni el nivell de satisfacció que ha generat fins ara la Targeta Ciutadana, s'han d'imposar unes noves tarifes i uns nous models d'abonaments, per qüestions que difícilment podem entendre els usuaris.

La propera i imminent implantació de l'anunciat nou sistema de tarifes a l'EMT, en detriment de la Targeta Ciutadana, és un error que empitjorarà la qualitat del servei i no ajudarà a guanyar nous usuaris per al Transport Públic.

El nou sistema de tarifes, està pensat per a satisfer els gestors, per facilitar el control i l'administració de les empreses, no per afavorir i augmentar la utilització del Transport Públic.

La promoció del Transport Públic, s'ha de centrar en les persones que encara no l'utilitzen, amb mesures que millorin l'eficiència i la qualitat del servei, no amb abonaments i ofertes per a que els usuaris habituals l'utilitzin encara més del que ho fan.

Les persones tenim les necessitats de transport que tenim, no les que desitgem. Amb les noves ofertes de tarifes bonificades per a la gent que utilitzi el bus més de 50 vegades cada mes, les nostres necessitats de transport públic, no canviaran.

Hi ha persones que van a la feina caminant i fan la tornada amb el bus, altres sempre van caminant o en bicicleta i sols utilitzen el Bus si fa mal temps i altres tenen la sort de tenir les seves ocupacions a prop de casa i sols utilitzen el bus per a desplaçaments ocasionals o necessitats puntuals.

Amb les necessitats de transport públic, igual que passa amb altres serveis públics, pitjor estan les persones que més els utilitzen i millor les que menys en necessiten.

Si una persona es desplaça en bus més de 50 vegades al mes, es passa moltes hores dins el bus i no ho fa per gust, ni per caprici. Probablement és una persona poc afortunada, que té l'ocupació lluny de casa per culpa de la distribució urbana i per això el criteri de solidaritat és important que es contempli en les tarifes del Transport Públic. Però per altra banda resulta poc raonable que per conveniències de l'Administració, les persones que utilitzen menys el bus, no puguin gaudir d'un abonament de transport públic amb igualtat de condicions, pel simple fet de no utilitzar-lo amb molta freqüència.

Les tarifes i els abonaments al transport públic s'han de elaborar i fixar amb criteris polítics, socials i ecològics. Utilitzar només criteris mercantils per a fixar les tarifes del transport públic, pot ser raonable en empreses amb ànim de lucre, però en una Administració Pública, és inadmissible.

Guillem Ramis i Canyelles
<http://autren.baleaerweb.net>

¿Vols deixar
de beure?

PODEM

AJUDAR-TE

Tel: 616 08 88 83

Alcohòlics Anònims

Llegeix

i subscriu-te a

L'ESTEL

la revista dels empresaris

Tel. 971 85 85 80

PERE FELIP I BUADES

Trenta anys de Constitució monàrquica

Sacaben de complir 30 anys de la proclamació de la Constitució que consagrà la monarquia presidida pel Joan Carles de Borbó, l'hereu designat pel dictador Franco.

Il·lustra la naturalesa de l'aparell judicial heretat del franquisme sense depurar -ni reincorporar als expulsats per Franco- i, per tant, la naturalesa de les institucions (exèrcit, cossos repressius...) de l'Estat establert en la Constitució de 1978.

La Constitució de 1978 és el resultat d'una entesa, d'un acord entre els representants del franquisme en descomposició i els dirigents de la "oposició democràtica", i en especial, del PCE i del PSOE.

A la mort d'en Franco, una immensa mobilització dels treballadors, la joventut i les nacions de l'Estat espanyol, que adquirí característiques prerevolucionaries i que amenaçà les mateixes bases del capitalisme al nostre país, impulsà al franquisme en descomposició a la legalitat de les organitzacions obreres i el reconeixement dels drets democràtics d'associació, expressió, manifestació i vaga.

Els drets són imposats amb la pràctica. D'aquesta manera, malgrat ser il·legal tota vaga, des de 1976 fins a mitjans 1978, se perderen més de 13.240.000 jor-

nades en conflictes laborals. La mort d'en Franco obri l'aixeta al moviment obrer i popular, una mobilització creixent de les masses que amenaça amb provocar una crisi revolucionària en la societat.

Els treballadors imposen una ruptura amb el sindicat vertical, la llibertat sindical. Malgrat la "il·legalitat", a l'abril de 1976 UGT celebra, de manera oberta, el seu XXX Congrés i aixeca la bandera del sindicat lliure front al Vertical, la qual cosa fa afluir cap a ella a centenars de milers de treballadors que odien al sindicat feixista.

Dirigents dels partits "prohibits" apareixien en públic i s'identifiquen com a tals. El règim se veu incapaç de detenir-los a tots.

Front a aquest profund moviment, l'aparell de la dictadura franquista, l'Església i l'Exèrcit. Tot recolzat pels Estats Units, s'aferjava a la continuïtat de les institucions de la dictadura.

El març de 1975 (sis mesos abans de la mort del dictador), a Hensinki, els Estats Units, el Kremlin, el Vaticà i tots els governs europeus, s'havien compromès a garantir la continuïtat de tots els règims existents a Europa, per tant de la dictadura. Cercaven impedir una explosió revolucionària a l'Estat espanyol, i aïllar amb això la revolució portuguesa que havia escombrat la dictadura salazarista.

D'aquesta manera, la burocràcia del Kremlin i la seva agència a Espanya, el PCE dirigit aleshores per Carrillo, junts amb els dirigents de la Internacional Socialista i del PSOE frenaren la mobilització de les masses i imposaren l'acceptació de bona part de les institucions del franquisme, en un Estat presidit per l'hereu que designà en Franco.

Rere les eleccions "fraudulentes" de 1977, en les que s'expressà la força dels treballadors i les seves organitzacions, aquest consens se plasmà en els anomenats "Pactes de la Moncloa", en els que els partits dels treballadors i els nacionalistes acceptaren la continuïtat d'allò fonamental de l'aparell d'Estat de la dictadura, amb el seu cap, el Rei.

D'aquí sorgí la Constitució monàrquica: el manteniment de l'aparell judicial, militar i repressiu de la dictadura, sense cap depuració i sense readmetre aquells que foren expulsats o depurats per "rojos". No tan sols foren tocats els membres dels tribunals especials com l'infam Tribunal d'Ordre Públic o de cossos repressius com la Brigada Político-Social. Els privilegis de l'Església, aferada al franquisme, foren mantinguts i assegurats a través de nous acords amb l'Estat. Les grans fortunes acumulades a través del frau i de l'explotació de ma d'obra esclava foren respectades. De la mateixa manera, els crims

del franquisme no havien de ser perseguits ni investigats, i les víctimes havien de renunciar a tota reparació encara que més tard s'aprovaren míseres compensacions per alguns presos polítics i pensions per els militars de la República: un humorista deia que "la quantia de les pensions s'ha calculat a fi que els que les reben oblidin que perderen la guerra".

De la mateixa manera, l'exèrcit de la "Creuada", que a partir dels acords de 1953 se sotmeté a l'aparell militar dels Estats Units, imposà el manteniment de les bases ianquis i la seva entrada a la OTAN.

A partir de 1984 tot l'aparell de l'Estat se feu subsidiari de les institucions del Mercat Comú o Comunitat Econòmica Europea -més tard Unió Europea-, abandonant tota pretensió de sobirania.

Trenta anys després, l'experiència demostra que sota el corsé de la Constitució monàrquica les aspiracions dels treballadors, la joventut i les nacions de l'Estat espanyol no poden satisfer-les. La llibertat de partits, arrancada en 1975-78, avui està qüestionada. El dret de vaga, greument limitat pels "serveis mínims", és perseguit en els tribunals per l'article 215-3 i demés legislació contra els piquets de vaga de la pròpia vaga. Els serveis públics de sanitat, educació... estan en per-

ill amb les privatitzacions i els retalls de pressupost.

Els partits obrers que acceptaren mantenir el règim i actuar en les seves actuacions han pagat un bon preu. El poderós PCE viu avui una crisi terminal.

Només els especuladors, els banquers i constructors, molts dels quals feren les seves fortunes a l'abric de la dictadura, poden sentir-se satisfets amb aquest règim. No de bades acataren les instruccions de Brussel·les, que acaba de donar-los 250.000 milions d'euros dels fons públics, i els promet nous negocis a partir de la privatització, del saqueig dels serveis públics.

Segueix pendent la realització de les tasques democràtiques plantejades a la mort d'en Franco, obstaculitzades per l'imperialisme en particular a través de la Unió Europea. La realització d'aquestes tasques correspon als treballadors, a les seves organitzacions, que les abordaren en el seu combat contra els especuladors, pel camí de la revolució obrera, en aliança amb les nacions d'Espanya.

Més que mai República, Unió de Repúbliques, consignes elementals de ruptura amb l'herència franquista i la dictadura europea, són banderes d'unitat i objectiu dels combats immediats dels treballadors i les nacions.

La catalanofòbica Rosa Díez

Segons els indicadors electorals, UPyD, el partit xenòfob i nacionalista espanyol que presideix Rosa Díez, podria obtenir entre quatre i sis escons en les properes eleccions espanyoles i un, per Àlaba, en les eleccions basques de l'1 de març vinent. Hi ha catalans que estan molt amoïnats per això i que hi veuen perills de tota mena. Creuen que el Partit Popular, esperonat per Díez, extremarà la seva actitud contra Catalunya i que en patirem les conseqüències. Jo, però, no dramatitzaria la qüestió, perquè és cert que la presència de la catalanofòbia més ferotge en el Congrés espanyol no inspira res de bo, però també ho és que, analitzat fredament, l'ascens d'UPyD té una lectura positiva des d'un prisma català.

De fet, l'eclosió de formacions com

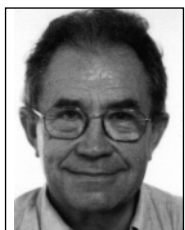
l'esmentada o la de Ciudadanos són la prova inequívoca d'un presagi molt negatiu per als interessos espanyols. L'independentisme puja, i és precisament perquè puja que l'espanyolisme veu amenaçada la unitat d'Espanya i s'organitza per combatre'l. Quan el pres es mostra submís i obediència el carceller es relaxa i deixa fer, però quan dona mostres de voler fugir les mesures de vigilància s'extremen. Durant un bon grapat d'anys, Catalunya ha viscut nacionalment anestesiada i Espanya no ha necessitat activar les alarmes perquè tot semblava "lligat i ben lligat". Però ara, amb l'arribada d'una generació més desacomplexada, les coses han començat a canviar i encara ho faran més. Aviat ho veurem. Per tant, des d'una òptica independentista, el rearmament espanyol és un bon símptoma. Té por i la seva por

és altament gratificant, perquè, com la història s'ha encarregat de demostrar, el que és dolent per a Espanya és bo per a Catalunya.

L'únic perill és que els catalans caiguin en el parany implícit de tot plegat, i és que si el PP fa bo el PSOE, encara el fan més bo UPyD y Ciudadanos. Així com Zapatero sembla un àngel baixat del cel al costat d'Aznar, així sembla el PSOE al costat de tota aquesta gent. El perill, per tant, és que els catalans no s'adonin que uns i altres són exactament el mateix i que comparteixen el mateix projecte nacional espanyol. Tota pinça té dos braços, i la pinça espanyola té en un braç l'espanyolisme de taverna i en l'altre l'espanyolisme de saló. A Catalunya l'instrument al servei d'aquesta pinça és el PSC. Aquesta és la raó per

la qual l'actual junta de l'Ateneu Barcelonès, controlada pels socialistes i presidida per Oriol Bohigas, va obrir les seves portes a un discurs de Rosa Díez menyspreant fins i tot els estatuts de l'entitat, que tenen com a punt capital la defensa de la llengua i de la nació catalanes. El discurs catalanofòbic de Rosa Díez -que ha demanat l'eliminació dels missatges en català de Swiss Air en els vols de Zuric a Barcelona- endolceix el discurs dels socialistes. Per això necessiten donar-li ales com necessiten donar ales als discursos del PP i de Ciudadanos, perquè si el PP, Ciudadanos i Rosa Díez no existissin, l'espanyolisme a Catalunya es diria PSC.

Víctor Alexandre
www.victoralexandre.cat

ALEXANDRE PINEDA

Calen formes de fer esclatar escàndols positius, tenir idees i portar-les a la pràctica. Calen reguitzells de denúncies intercalant propostes de futur. L'asseguradora més important del món acumula 6 mil milions de dòlars de pèrdues, i no se'n recorden de l'any passat, en un sol exercici, que es van repartir 5 mil milions de dòlars en beneficis entre la cúpula dirigent, totes les borses mundials en orris. Pànic financer!, sostingut per tots els bancs centrals units per salvar-se, injectant multimilionàries sumes de diners al sistema, des d'un punt de vista asserenat, sense sortir dels despatxos, és còpsa la realitat del mal funcionament de l'economia mundial. El diner públic -de tots- sostenint pèrdues d'exercici, de negocis privats, sense arbitrar compensacions obligatòries per els que abans van sostreure milers de milions convertint-se amb uns oligarques cobdiciosos, que cal combatre. Negocis privats d'entitats financeres que no han tingut les degudes precaucions per afermar-se, ara som-hi tots a salvar-los, quan les hagin salvat, tornaran a les mans dels mals gestors, que haurem de dir-los clarament defraudadors.

Al regne espanyol no es queden curts, ara tots a córrer a rescatar la estructura Sacyr de Luis de Rivero, l'amic de Zapatero, per evitar un concurs

de creditors -abans suspensió de pagaments- que era cantat, amb 18.000 mil milions de deute acumulat, que arrossegaria el Banco Santander (1.154 milions de deute acumulat) i Caja Madrid (993 milions). Del Rivero va venir al Cercle d'Economia en plena cresta de l'onada especulativa a explicar als empresaris catalans que havia comprat el 20% de Repsol sense tenir un euro, tirant-los en cara la seva prudència malaltissa i la seva por provinciana; no va dir que sense un Estat com a xarxa de protecció, no es pot fer d'empresari trapezista. Zapatero amic d'aquest personatge, demostra a diari que ell també juga amb el trapezi amb les mentides continuades. Ja formular el dia que va guanyar les eleccions quan al carrer Ferraz, davant dels seus joves acòlits, quan li demanaven que no els defraudés, ell els ho va prometre, i així ha complert com en tot, a no sé que aquests mateixos exigents ara estiguin ben cofats en algun lloc de l'administració.

Thomas Jefferson, fou i és un President símbol dels Estats Units (gens sospitós d'esquerranisme), d'ell recollim la sentència: La perillositat dels Bancs, han creat una aristocràcia monetària que desafia el govern. El poder de fer diners ha de ser rescusat dels bancs i retornat a la gent a qui pertany per dret. Fou un important estadista, principal redactor de la Declaració d'Independència l'any 1776, durant la presidència de George Whashington fou secretari d'E-

stat, el 1801 esdevingué President durant dues legislatures fins el 1809. Un testimoni actual, Francesc Sanuy, conseller de la Generalitat en temps de Jordi Pujol, parlant de bancs diu que som captius de mercaders estafadors, que només pensen en els seus contractes blindats i repartir-se suculentos beneficis cada exercici, sense les degudes previsiones que ells mateixos prediquen i inversions socials que no compleixen. Cobren com els cracs mundials futbolístics durant anys i panys, molt més que unes quantes temporades en exercici. Substitueixen el poder democràtic pel poder del diner. Formen junt els partits polítics en el govern, una espessa teranyina, i també els seus homes a títol particular, dominen i burocratitzen els sindicats, que estan comprats pel poder, resultant contraproductes per la defensa del món del treball.

Els capdavaners del capitalisme els Estats Units, socialitzant les pèrdues de bancs i asseguradores, quelcom inaudit! Caldria arbitrar un sistema per socialitzar els guanys desmesurats no per socialitzar les pèrdues, -no volem buròcrates. El sistema està obsolet i és un perill per a l'economia i la subsistència del planeta, tot un altre tema és oferir solucions, que passen per el treball i la imaginació de l'home amb iniciativa, el diagnòstic està fet. Projectes, al cap i a la fi al regne espanyol hem de viure sota un sistema mixt, lliure empresa, que en els grans de l'energia, gràcies a la seva proximitat amb

el poder resulten oligopolis, el lliure mercat, és doncs, una propaganda més que una realitat, els grans temes on es poden produir sumes immenses de beneficis estan en la pràctica monopolitzats. Queden en llibertat vigilada, els industrials i comerciants mitjans i petits, en clara decadència i plena adsorció pels grans, s'està lliurant una batalla on els que creen més llocs de treball, són vilipendiats per un sistema econòmic curull d'iniquitat.

Proposem en primera instància, un país engrescador, estat emergent i per tan renovador de formes obertes, dehiscentes, on serà premiat, -ara a voltes és obstaculitzat- tot aquell emprenedor que formi, que porti a la societat indústria innovadora; calen empresaris que sàpiguen en quin camp han d'aportar llur iniciativa i esforç, jugant a camp propi, fora de les turmentes financeres, just i amb precisió per la seva dimensió humana, on no hi hagi turbulències gràcies a nous models bancaris, i treballant per al país mateix, no servint a un estat-nació enemic. Un model aproximat podrien ser les caixes d'estalvis, amb la prioritat de que tornin als seus propòsits fundacionals, i no actuïn com la banca tradicional, entrant al domini econòmic a través precisament dels terrenys financers especulatiu que s'esfondren com l'actual. Si no hi ha junta d'accionistes, que es regulin polítiques on puguin participar els clients, i amb auditories seqüencials per evitar daltabaixos que avui poden

amagar i amaguen. Parodiant Jefferson el poder del diner cal rescatar-lo dels bancs convencionals i fer-ne una eina útil per a la gent, car sinó segresten la democràcia. A l'economia amb dimensions adequades cal enfortir-la. S'ha de fugir del liberalisme embogit dels guanys fàcils, doncs ha quedat demostrat que escanyen el mercat; només poden formen oligopolis. Crear espais i camps lliures per l'home emprenedor.

Per contemplar com és de pervers treballar ubicats en el regne espanyol, veiem amb claredat que el nostre esforç del treball de mallorquins, valencians, catalans..., amb llurs beneficis van a raure a la metròpoli, generem recursos i ens els malbaraten. Anys fa, que el gran empresari català està embadalit per l'estat, durant allò que ni diem la transició política de fa trenta anys, hagués hagut de sorgir una renovació d'esperit, pensant amb il·lusió que els faltava formar amb fermesa una societat amb nova empena, com que ells no la tenien ni tenien idees, es van quedar enfangats en terres espanyoles i ofegats en l'atmosfera provinciana, que només es pot superar sotjant el món com a mercat, com a camp per lliurar les nostres escomeses, enteses aquestes com a creació d'una davantera de negocis del món del treball en plena conjugació d'empresaris i mà d'obra, espais de simbiosi del món productiu, així de simple, així de natural, fins esporgar totes les malures socials.

Ara li toca a la cervesa Moritz

Catalunya i el catalanisme continuen sent l'objectiu predilecte de l'armada mediàtica madrilenya. Cada dia col·leccionen nous enemics. Cada català és un dimoni en potència i ells fan d'àngel exterminador de bèsties.

Aquest mes la víctima propiciatòria és la cervesa Moritz. Portierra, maryaire -és a dir, des de la televisió, la ràdio i la premsa-, els mitjans de comunicació de la gran capital han començat a disparar contra els propietaris de la marca 'catalana', 'per haver subvencionat l'organ-

ització Plataforma per la Llen-gua'. Es deuen pensar que deu ser una plataforma atòmica. Com que Corea del Nord ha pactat, ara el gran perill nuclear són la Plataforma i la cervesa Moritz, que etiqueta 'exclusivament en català'.

La família cervesera ha

fet una nota pública en què surten al pas contra la campanya i proclamen 'el profund compromís amb Catalunya des de 1856'. 'Per això donem suport en la mesura de les nostres possibilitats a diverses iniciatives adreçades a la normalització de l'ús del català i a la cultura catalana'.

Com els fabricants afirmen, Moritz etiqueta en català 'perquè és l'idioma propi del país en el qual té l'origen, la seu social i el cent per cent del mercat'. Que n'és de difícil, ser normal...

Passa-ho si vols i si t'agrada la cervesa, ja ho saps!

Cal un nou paradigma: som uns llengua de primera

“Desmentim la idea que som una comunitat lingüística de tercera regional”

Carles Palau

D'un temps ençà, als tallers per a l'ús del català que impartim des de Tallers per la Llengua hem inclòs un bloc on mostrem als assistents que el català és una llengua gran (una comunitat lingüística gran) i de notable rellevància internacional. És a dir, desmentim la idea que som una comunitat lingüística de tercera regional. I hem comprovat que mostrar-nos forts com som sedueix molt més el nostre públic que no la via clàssica de la llàstima i la solidaritat amb una llengua en extinció a qui cal donar corda.

Hi ha diversos prejudicis que diàriament minen l'ús social del català i que, en especial, fan que segueixi semblant una cosa ben raonable el vell costum de passar-nos sistemàticament a l'espanyol quan els nostres interlocutors l'usen (un costum que condiciona críticament l'evolució de l'ús social del català). A grans trets, els principals prejudicis són, d'una banda, la idea que mantenir-se en català davant d'algué que usa l'espanyol és descortès i, d'altra banda, la idea que usant el català sempre hi ha una probabilitat significativa que els altres no m'entenguin. I penso que en el fons aquests dos prejudicis se sostenen gràcies a la noció social que el català és una llengua inferior, una llengüeta petita. I el problema que és que això ens ho creiem tant els que ja usem habitualment el català com els que no, tant els més anti-catalanistes com els més catalanistes.

Només assumint que el català és inferior es pot defensar que per cortesia cal passar-se a l'espanyol davant d'un client que hi parla, però que, en canvi, es vegi com a ben normal que qui atén rere un taulell es mantingui en espanyol encara que el client usi el català. Tal com expliquem al Taller d'Espai Lingüístic Personal, els veritables gestos de cortesia són mutus. I, així mateix, només donant per fet que el català és una llengua inferior, i que ni compta ni cal, pot resultar creïble que una persona

que viu als Països Catalans no entén el català o, senzillament, que una persona que sap espanyol, portuguès o italià... no entén el català. És mentida (mentida podrida!) que una persona que sap alguna de les llengües romàniques més properes al català i/o que viu aquí (tant si fa dos anys com trenta) no entengui el català. Això ens ho hem de ficar al cap. El que passa és que nosaltres ens creiem que aquesta persona pot no entendre'l i, el més curiós, aquesta persona pot viure creient-se ella mateixa (i per tant fent creure) que no entén el català. I aquesta mentida és sostenible senzillament perquè es tracta d'una llengua poc prestigiada. No cal parar l'orella perquè és una llengüeta rara i molt difícil d'entendre, una mena de llengua èlfica críptica. En canvi, ningú no es creuria que un espanyol que viu a Itàlia no entengui l'italià, a no ser que tingui un problema neurològic. I, el que és més, cap espanyol que visqués a Itàlia s'atreveria a ostentar que no entén l'italià. Per a comprovar que és mentida que gaire gent no entén el català feu-vos el següent raonament: algú que no entén el català és algú de qui podríem malparlar tranquil·lament en la nostra llengua tenint-lo al costat.

Mentre vivim com si el català fos inferior, el fet que un adult es decideixi a adoptar el català és percebut com una causa caritativa, per solidaritat, i ho valorem amb un “encara gràcies que fa l'esforç...”, de la mateixa manera que “encara gràcies” que als cinemes de Sabadell molt de tant en tant es projecta alguna pel·lícula en català. Em penso que a Itàlia no diuen “*per fortuna lui si sforza di parlare italiano*”, i ni a Catalunya diem “encara gràcies que fa l'esforç d'aprendre l'espanyol”.

Només assumint que és una llengua inferior poden menysprear-la tants publicistes i comerciants (que també es creuen això que molta gent no l'entén). I també, només així, es pot tolerar que aquest idioma es pugui parlar amb uns nivells mediocres, i accedir a fer de locutor de ràdio o de polític (amb nivells molt inferiors que els

requerits per a d'altres llengües en les mateixes feines). I totes aquestes mentides i menysteniments, acceptats socialment, retroalimenten la noció que el català és inferior.

Amb tot això, a Tallers per la Llengua considerem que és urgent engegar projectes públics i civils que divulguin que el català és una llengua de primera. I aclareixo que nosaltres partim de la base que no hi ha llengües superiors ni inferiors, sinó que totes les comunitats lingüístiques es mereixen la mateixa dignitat, per petites que siguin; totes són tresors humanístics, i així ho transmetem al Taller d'Educació per la Llengua que adreçem a estudiants de secundària. Però, malauradament, com que el món encara funciona com si n'hi haguessin de superiors i d'inferiors, ara a nosaltres ens cal comparar la nostra llengua amb la resta de la humanitat i saber on som. Per ara, som com un elefant esporuguit en una gàbia per ocellets.

I és que, com que som ciutadans del món, i el nostre món no és pas el *Reino de España*, sinó tot el planeta Terra i tota la humanitat, no ens comparem amb l'espanyol (que aquí quasi sempre semblarem menuts) sinó que ens comparem amb els quasi sis mil idiomes del món. I és aleshores, quan sortim de la “bombolla de les autonomies”, que ens adonem que no en tenim res de petits, sinó que som una comunitat lingüística gran i rellevant. Perquè, de fet, la idea que som una llengua petita i inferior sempre va acompanyada de la premissa que “estem a Espanya”.

Quan sortim de la matriu, veiem que la nostra llengua està pels volts de la vuitantena del món en nombre de parlants (en un regle de sis metres seriem al vuitè centímetre). Per si algú encara creu que hi ha llengües de primera i de segona, a quina divisió jugarà la vuitantena de sis mil? Com això, als tallers expliquem que la nostra és la desena llengua del món en l'àmbit editorial, que s'estudia en vint-i-tres universitats d'Alemanya (moltes més que al *estado plurinacional de las autonomías*), o

que es pot aprendre en més de cent universitats de tot el planeta. Als tallers fem un repàs de dades com aquestes i anècdotes, de l'estil que en els darrers anys estan apareixent fulletons d'informació turística en català en països com Holanda, Portugal o Suïssa. El fenomen que de vegades el català és més reconegut a fora que no pas aquí (i a l'estat espanyol) s'ha anomenat efecte Serengueti. Un DVD d'un documental sobre el Desert del Serengueti era comercialitzat al Canadà incloent el català al menú d'idiomes; quan aquest DVD va aparèixer distribuït a Catalunya, el català havia desaparegut de les opcions d'idioma.

Als nostres tallers estem comprovant que és quan expliquem tot aquest tipus de coses que es desperten entre els assistents les actituds més positives cap a l'ús del català. Realment, hi ha reaccions molt emocionants. Per això suggerim que serà molt eficaç engegar campanyes a gran escala, amb anuncis institucionals a televisió, perquè nosaltres mateixos (els que ja el parlem i els que encara no) sapiguem i assumim quin lloc ocupa el català al món. Anteriorment ja s'ha discutit abastament si el català és una llengua prestigiosa o no, i diversos intel·lectuals ja han alertat sobre la necessitat que els catalans tinguem més autoestima (vegeu, per exemple, el llibre “*L'autoestima dels catalans, un valor per a recuperar*”; Pòrtic, 2003). Doncs bé, el diagnòstic està fet; ara cal que les institucions apliquin la cura. Nosaltres no tan sols ens hem d'autoestimar com ho ha de fer qualsevol persona o comunitat lingüística i cultural pel sol fet d'existir i ser única. Nosaltres podem anar molt més enllà, perquè en aquest món competitiu ja estem bastant ben col·locats, i com que podem anar més enllà, anem-hi.

Amb aquest objectiu, a Tallers per la Llengua hem engegat una nova línia de treball de recerca de dades, i anècdotes, que evidencien que si hi haguessin llengües superiors i inferiors, el català hauria d'estar a primera. La Plataforma per la Llengua també ha divulgat informació en aquest sentit, per

exemple al llibre “Què faig si...?” Sens dubte, descobrir aquestes coses ens pot generar, a més d'una molt major autoestima, sentiments d'indignació. I aquesta indignació és bon senyal, i és profitosa si la canalitzem com cal: si ens indignem és que tenim dignitat. José Saramago va dir que “una nació és un col·lectiu que encara no ha perdut la capacitat per indignar-se”. Quan sabem quin rang ocupa el català al món, no podem sinó indignar-nos davant del fet que Danone, que no etiqueta en català malgrat ser fundada a Barcelona l'any 1919, sí que ho fa en estonià a Estònia o en eslovè a Eslovènia, llengües amb una quarta part de parlants que la nostra.

Quan com a societat, com a comunitat lingüística, siguem conscients de la nostra rellevància al món (quan tot això faci saó de debò al nostre subconscient social) podrem ser un país assertiu, amb parlants assertius, perquè és amb autoestima que hi pot haver assertivitat. Mentre seguim creient que som uns pelacanyes, ens comportarem com a tals, i seguirem pensant que és raonable passar-se a altres llengües superiors, i ens seguirem creient que hi ha molta gent que no entén el català, i serà molt difícil normalitzar la llengua esperant la nostra heroïcitat i l'esforç i la solidaritat d'altres. Sembla clar que no és una bona aposta passar trenta anys més limitant-nos a animar-los simpàticament que intentin fer l'esforç de parlar en català. Quan els que ja parlem habitualment en català tinguem clar que som una llengua de primera, la fidelitat en català (l'assertivitat lingüística) davant d'interlocutors que usen el castellà es dispararà; i quan la fidelitat en català es dispari, es dispararà la convergència cap al català per part dels que ara usen habitualment el castellà. I és que aquests darrers no parlaran el català per ajudar-nos que no mori la flama de les Homilies d'Organyà; el parlaran perquè si hom viu al país de la desena llengua del món en publicacions és evident que la necessita, i no parlar-la és massa *freak*.

L'ANTIFEIXISME A MALLORCA. XV LLIBRE

(Les lluites del segle XXI)

MIQUEL LÓPEZ CRESPI

Damià Pons i el suport als escriptors illencs

La iniciativa del Gremi d'Editors, el Consell Insular i l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana encetada l'any 1997 amb el viatge de Damià Pons, Francesc Moll, Tomeu Fiol, Damià Pons, Xesca Ensenyat i qui signa aquest article a Barcelona anava en la línia d'acostar els nostres autors als lectors del Principat. En Damià Pons, aleshores Conseller de Cultura del CIM, era ben conscient de les dificultats per a bastir un "mercat comú" de la cultura catalana

La iniciativa del Gremi d'Editors, el Consell Insular i l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana encetada l'any 1997 amb el viatge de Damià Pons, Francesc Moll, Tomeu Fiol, Damià Pons, Xesca Ensenyat i qui signa aquest article a Barcelona anava en la línia d'acostar els nostres autors als lectors del Principat. En Damià Pons, aleshores Conseller de Cultura del CIM, era ben conscient de les dificultats per a bastir un "mercat comú" de la cultura catalana. La iniciativa del CIM, de l'AELC i del Gremi d'Editors anava enfocada a donar a conèixer al públic del Principat la feina de les editorials mallorquines i, més concretament, ajudar a rompre l'aïllament entre els territoris de parla catalana. Damià Pons i Francesc Moll recordaren en diverses trobades amb els periodistes que, per exemple, l'any 1996, la desena llarga d'editorials mallorquines editaren uns quatre-cents títols, dels quals dos-cents cinquanta van ser en català, cent en castellà i cinquanta en altres llengües. Cada any es constata que la presència i difusió d'aquesta producció al Principat és pràcticament nul·la. Els membres de l'expedició de polítics, escriptors i editors mallorquins analitzaren la situació d'esquarterament de la nostra cultura i els problemes d'incomunicació cultural. Per a editors, escriptors i polítics aquesta situació fa que la feina dels més de seixanta autors illencs de l'AELC i la feina de més de deu editorials mallorquines sigui pràcticament desconeguda al Principat, País Valencià i Catalunya Nord.

El diari *Avui* (5-VI-97) recollia, en una crònica del periodista Ignasi Ara-

gay, les declaracions dels intel·lectuals mallorquins: "Les causes [del desconeixement de la producció literària illenca al Principat] són diverses. D'entrada, hi ha la saturació general de les llibreries per la constant allau de novetats. També pesa la debilitat empresarial d'unes editorials autòctones que sovint no passen de ser empreses familiars. En català, les més fortes són la tradicional Moll (40 títols a l'any) i la jove Di7 (25). Toni Pons, editor de Di7, dona la visió optimista: 'No fem tiratges menors de 1.000 exemplars i un 40% de les nostres vendes les fem a Catalunya i València'.

'Una tercera causa és l'existència d'un corrent de circulació d'informació de masses en un únic sentit: els mitjans de comunicació catalans, començant per TV3, arriben a les Illes, però no a l'inrevés'.

Com s'explicava en la crònica "Desembarcament literari de López Crespí, Ensenyat i Fiol a Barcelona" publicada en *Diari de Balears*: "No existeix una correspondència en la circulació de projectes culturals entre Catalunya i les Illes Balears. Aquesta seria la conclusió dels discursos que el president de la Comissió de Cultura i Patrimoni del Consell Insular de Mallorca, Damià Pons, i Francesc Moll, president del Gremi d'Editors de Mallorca, pronunciaren en una roda de premsa a la Cambra del Llibre de Barcelona. Mentre, la nostra Comunitat Autònoma rep grans quantitats de llibres i escrits procedents del Principat, i això no té camí de tornada, opinen els dos responsables culturals".

D'aquell viatge a Barcelona record a la perfecció les assenyades intervencions que va fer Damià Pons. En Damià, com va recollir la premsa de Barcelona en el seu moment, no tengué pèls en la llengua a l'hora de criticar

la manca de sensibilitat de les autoritats polítiques del Principat en el moment d'establir, ampliar i consolidar vincles de tota mena amb les altres terres catalanes. El diari *Avui* (5-VI-97) recollí les queixes d'en Damià: "Damià Pons, el representant més nacionalista del govern de centre progressista que hi ha al capdavant del CIM, es plany que malgrat els anys transcorreguts, les Administracions catalanes i balears hagin estat incapaces de promoure intercanvis que fessin possible passar de l'evidència d'una llengua comuna a la creació d'un mercat cultural unificat. 'A Mallorca rebem la cultura que es produeix a Catalunya però no existeixen mecanismes de reciprocitat', constata Pons".

La iniciativa de l'AELC i de Damià Pons (amb l'estreta col·laboració del Gremi d'Editors) ens va permetre als tres autors escollits per anar a Barcelona, rompre, per un dia, el mur de silenci que sovint hi ha en relació amb els autors i les obres que no s'escriuen a Barcelona. I és per això mateix, perquè no anam sobrats de gent preocupada per l'enfortiment de la nostra cultura, ha estat per a mi una satisfacció que Damià Pons hagi presentat alguns dels meus llibres alhora que en feia uns articles prou elogiosos, uns

escrits d'aquells que serveixen per animar l'autor nostrat. A continuació el lector pot trobar alguns d'aquests articles.

George Sand, un personatge de novel·la (un article de Damià Pons)

"Una de les modalitats de novel·la històrica que a hores d'ara és objecte d'un conreu més abundant és la que es dedica a convertir la vida d'un personatge real de gran rellevància en el protagonista de l'obra. Cleopatra, Alexandre Magne, Lincoln... Ramon Llull, Roger de Flor, Jafuda Cresques... Un gènere a cavall de la biografia i de la ficció. Literatura o estudi històric? Quina és la frontera entre una biografia d'intenció documental i analítica i una novel·la que s'alimenta de dades certes en el cas que ambdues estiguin escrites amb un estil dens, un llenguatge ric i precís, i una prosa capaç de seduir l'atenció dels lectors? Possiblement els dos elements de diferenciació més clars siguin la manera com són organitzats els materials i la possibilitat, en el cas de la novel·la, de poder permetre's el dret de reconstruir més lliurement la subjectivitat -el món interior, la privacitat- del personatge. Coincidint amb el bicentenari del naixement de George Sand, morta el 1876, Miquel

López Crespí ha publicat enguany dues obres narratives que la tenen com a protagonista. L'escriptora francesa, per la seva personalitat-romàntica, feminista, revolucionària- i per la vida que va tenir -amors, viatges, amistats amb grans artistes, participació en fets històrics rellevants- fou una dona que té un atractiu novel·lesc molt potent. Podríem dir que tota la seva vida va ser una novel·la apassionant, amb uns ingredients reals, d'acció i de vivències emocionals, que no poden ser fàcilment superables per la imaginació d'un novel·lista. Feia tot just dos anys que Gabriel Janer Manila també s'havia sentit atret per la personalitat de la romàntica francesa: li va dedicar la novel·la *George. El perfum dels cedres*. És evident que el fet d'haver escrit *Un hivern a Mallorca* converteix la Sand en una autora que és ben present en l'imaginari cultural dels mallorquins. En certa mesura la considerem una de nosaltres. I per això la recreem i la glossem amb insistència. [...]

‘En qualsevol novel·la històrica amb cara i ulls hi ha d’haver una fase de preparació prèvia que sobretot ha de consistir en la recerca de la documentació necessària per a donar veracitat al personatge i al temps historicosocial en què va viure. López Crespí creiem que se’n surt amb bona nota. D’una banda, coneix a fons la biografia de l’escriptora; de l’altra, la França del segle XIX, sobretot el període que va transcórrer entre el 1830 i el 1871 -una evolució política convulsa, un balanceig entre el republicanisme i la restauració monàrquica-, convertida en una fornall molt productiva de noves ideologies i en l’escenari apassionant de la confrontació entre forces socials divergents.

‘Una narració en primera persona -a manera de monòleg o de dietari- en la qual George Sand, des d’un present històric que és localitzable als voltants cronològics de la Comuna de París (1871)- poc abans durant o poc després-, evoca el seu passat. Una Sand envellida i decepcionada, fins i tot amb la consciència d’haver errat nombroses vegades en les seves decisions, que reconstrueix aquells episodis que en bona mesura marcaren els moments més decisius o més intensos de la seva vida. La nissaga familiar -una barreja d’aristocràtic i de marginalitat social-, els records infantils en el Madrid de 1808 revoltat contra els francesos, l’ombra protectora del pare i l’àvia, la llibertat infinita pels camps de Nohant, el desencert d’un matrimoni precipitat amb un home insensible i autoritari, l’atracció generosa per tots aquells cossos que fossin curulls d’idees o de creativitat artística, la relació admirativa i quasi maternal amb Chopin, el fervor ingenu davant les idees noves

i els esdeveniments més o menys revolucionaris que se’n derivaven, les servituds inevitables que ha d’afrontar l’artista que opta per la professionalització... La memòria de Sand, ben igual que un broll d’aigua inestroncable, projecta reiteradament sobre els lectors la presència de molts dels grans noms de la cultura del segle XIX -Musset, Listz, Chopin, Delacroix, Flaubert...- i la crònica de tres moments de gran terratrèmol de la política francesa -les revolucions de 1830 i de 1848, la sublevació obrera de la Comuna-, els quals, des d’un París convertit en l’epicentre del continent, contribuiran a originar moviments de signe semblant en altres indrets.

‘Una part quantitativament considerable de les més de tres-centes pàgines dels dos volums és dedicada al episodi mallorquí de Sand i Chopin. Un fet important en les seves vides, capaç de transcendir la banalització que n’ha produït el turisme de masses. El mateix López Crespí assenyala explícitament que ha manllevat al llibre *Un hivern a Mallorca* un bon nombre de continguts argumentals. Així mateix, d’alguna manera sembla com si el nostre novel·lista hi hagués volgut afegir les informacions necessàries com perquè Sand hagués tengut l’oportunitat de poder entendre les raons històriques que explicarien aquell comportament materialista i insolidari que havia percebut com a característic dels camperols illencs. Segons l’autor, el cònsol francès a Palma li hauria dit a Sand que els aristòcrates pensaven que ‘amb una forta repressió cada cinc-cents anys’ tenien ‘la calma i la pau garantides’. I Sand hauria arribat a pensar que els mallorquins tendrien ‘un posat orgullós que els ve d’antic’ i serien ‘una raça indomable’, i això malgrat la pobresa i l’espoliació a què els havien sotmès els senyors feudals i el clergat. Totes aquestes postilles, d’una banda idealitzadores i de l’altra justificatives, servirien per fer que George Sand a l’hora de parlar de la realitat social mallorquina en parlàs menys des del sentiment de superioritat derivat de la seva condició de burgesa i de francesa i més des d’una òptica de redemptora social. Allò que sempre és inevitable és que les opcions ideològiques dels autors es filtrin en la còrpora de la ficció. López Crespí, a més, fins i tot considera una obligació que així succeeixi.

‘Fins a quin punt en les dues novel·les de López Crespí hi podem trobar la personalitat de la George Sand real? Pensam que del tot. La Sand vitalista, amb una necessitat profunda de llibertat; l’escriptora professional que treballa de manera infatigable; la inevitablement encaboriejada amb les darreres idees sorgides en els cercles

intel·lectuals parisencs; la individualista fins al moll de l’os i, a la vegada, la solidària amb causes socials i polítiques d’alliberament i de justícia; l’amant impetuosa; l’artista que sobretot creu en la creativitat que neix dels sentiments i les emocions; la que conviu amb entusiasme amb la natura, a la qual concep com l’espai ideal per a la plenitud dels sentits i de ‘les forces tel·lúriques que ens dominen’... Si abans de llegir la novel·la ja teníem acumulada una informació extensa sobre Sand, en podem certificar la veracitat. A més, però, ens trobarem -i aquest és un territori propi de la literatura-, amb una Sand humanitzada, que s’angoixa davant l’arribada d’una mort que sap propera, que dubta sobre l’encert dels seus actes, que pateix la incertesa de saber que en dirà el futur de la seva obra literària, que arrossega un profund sentiment de decepció en comprovar que totes les idees benintencionades en què va creure han fracassat o han donat origen a situacions més aviat negatives. És el fracàs de les ideologies redemptoristes. Tanmateix, la condició humana és incompatible amb la creació de paradisos terrenals. I en el cas que algú vulgui imposar-los a sang i foc, el desenllaç encara acaba essent més catastròfic. Enfront de Marx preferirà Fourier. I en arribar la Comuna, amb la sublevació dels obrers i els soldats, es reafirmarà en la seva opció favorable a un republicanisme liberal, laic i burgès i, en cap cas, dominat per l’obrerisme clarament socialista. El paradigma d’aquella burgesia liberal europea que va acabar triant l’ordre enfront de la revolució. En el cas de Sand, que no creu ‘que la humanitat pugui regenerar-se mitjançant la violència’, sempre prevaldrà el seu sentiment de pietat intensa envers els oprimits i les víctimes. Des de la fortalesa familiar de Nohant, això sí, com li retreuran els seus amics revolucionaris que pertanyen a les classes populars.

‘Un altre dels temes d’interès de les dues obres és la contraposició que s’estableix entre dos models d’artista, personificats per Sand i per Flaubert, uns bons amics que s’intercanviaren una extensa correspondència. Flaubert tendria com a única religió el perfeccionisme artístic i creuria que la seva tasca era la d’escriure per a l’eternitat. Tota l’energia de l’escriptor s’ha de concentrar en la literatura, desprecupant-se de tota mena de qüestions socials i polítiques que el podrien distreure. L’art per damunt la vida. En el cas de Sand, si cal triar, prefereix la vida: la mà del pare, la besada de l’amant... Així mateix, creu que no és possible restar indiferents al món exterior i que la felicitat d’aquells que estimes és sempre superior a l’obra artís-

tica més perfecta. L’artista compromet amb el seu temps històric i el tancat dins la seva torre d’ivori. Un dilema central de tota la cultura occidental contemporània”.

Presència de Miquel Costa i Llobera

“Miquel López Crespí va publicar l’any passat dos llibres que tenien com a protagonista l’escriptora George Sand. Una mena d’autobiografies novel·lades mitjançant els quals l’autora d’*Un hivern a Mallorca* contava els estats de la seva ànima i també les relacions que mantingué, sentimentals i ideològiques, amb personatges rellevants i amb fets històrics transcendents de la seva època. Amb *Defalliment. Memòries de Miquel Costa i Llobera* ens trobam amb una obra de característiques semblants. Amb posteritat a una fase prèvia de documentació exhaustiva sobre el poeta, López Crespí ha creat un narrador-protagonista que ens conta, en un moment vital ja del tot crepuscular, diferents episodis de la seva vida. La nostàlgia per la mare perduda en la infantesa, l’adolescència pels paratges idíl·lics de les propietats familiars, la primera coneixença dels clàssics de la mà de l’oncle Miquel Llobera, les estades per estudis a Barcelona i a Madrid, els contactes al llarg del temps amb els ambients literaris i culturals, el defalliment que li agitava el cor en l’època incerta de la joventut, la decisió de fer-se sacerdot i els anys de residència a Roma, els èxits com a escriptor, la seva condició de canonge de la Seu de Palma, l’impacte desmoralitzador dels fets de la Setmana Tràgica barcelonina, una inquietud espiritual permanentment angoixada, uns estats d’ànim oscil·lants entre una certa eufòria i la depressió més profunda, un neguit constant nascut de la creença que com ‘obrer de l’Evangeli’ encara no dedica prou temps a la penitència i a l’oració, el sentiment de fracàs a l’hora de fer el balanç de la pròpia vida perquè ha perdut massa temps amb activitats que poden considerar-se supèrflues, la sensació que s’està aproximant una gran catàstrofe històrica perquè les creences religioses de la societat tradicional són frontalment contradites o negades... Una vida interior certament convulsa, de climatologia tempestuosa.

‘López Crespí ha escrit el llibre fent ús d’una matèria primera formada amb dades i fets certs, del tot documentats a la bibliografia existent sobre Costa. Ara bé, l’obra pretèn ser una novel·la sobre un personatge real i no la seva biografia. Per això, al

Any 1653.

per Ricard Colom

INESTABILITAT AL PRINCIPAT. FI DE LA FRONDA I CONTINUA LA 1ª GUERRA ANGLO-HOLANDESA.

2-1-1653: Felip IV serva la 6ª conselleria al municipi barceloní que havia concedit Louis XIII.

3-1-1653: Felip IV jura els furs catalans però amb reserves i excepcions. També atorga el perdó als catalans que havien estat partidaris de França, excepte els alts dirigents pro-francesos.

7-1-1653: Un rector va a Palamós escriu: “*Amb solemne processó som anats a la arena, a ont estaven soterrats tres o quatre centes persones de la susdita vila i havem beneït tot aquell circat de terra*”.

13-1-1653: Neix el teòleg britànic Philipp Jakob Spener.

1-1653: Agitació de camperols suïssos de l'Entlebuch després de la devaluació del Batzen, la moneda de coure de Berna. La guerra camperola esclata a Suïssa.

2-2-1653: La colònia neerlandesa de “*Nous Països Baixos*”, canvia el nom pel de “*Nieu Amsterdam*” (més tard serà rebatejada com a New York, pels anglesos) i queda fundada com a ciutat, a la punta de l'Illa de Manhattan.

3-9-2-1653: Retorn del Mazarin a París, on pren el poder.

8-2-1653: Felip IV mana que “*los escritos, actos y papeles que se hubieran en tiempo de las alteraciones de ese Principado en la forma que el Señor Rey Don Juan el segundo lo mandó ejecutar el año de 1472*”.

Es tracta d'una censura per impedir futures revoltes catalanes o aliances amb França contra Castella, tot privant els catalans d'informació privilegiada. Felip IV mana reconèixer gran part dels privilegis dats pel rei francès a qualsevol persona o universitat durant el període de revolta, i ho fa per simple realisme pragmàtic: a fi d'evitar temptacions d'un gran sector de catalans per tornar a ajudar França en futures guerres.

Carnestoltes-1653: Tradició de les “*encamisades*” o màscares que els aristòcrates es posen durant les

visites de la reialesa i d'altres dignataris. Un alt grau de teatralitat impregna aquests nobles entreteniments. Les actes dels tornejos de Sant Jordi, en particular, traeixen una creixent sensibilització del públic que assisteix a la Festes. Descripcions contemporànies reflecteixen una notable autoconsciència d'elit durant les festivitats, igual que en el Carnaval del 1653 que declara que els “*cavallers es passegen a través dels carrers per tal que la població els pugui veure*”. És difícil determinar el nombre i la identitat dels espectadors d'aquests espectacles semi-públics. Tanmateix, les excepcionals descripcions detallades de les festes aristocràtiques al diari d'en Miquel Parets revelen que els membres de la “menor” les classes frueixen de l'accés no sols a les processons, sinó també a les màscares.

18 a 20-2-1653: Victòria naval britànica a la Batalla dels Tres Dies: El britànic George Monck inflingeix molts danys a un grup de vaixells holandesos escortats, fora de Beachy Head.

19-2-1653: Mor Luigi Rossi, compositor i músic italià (*1597).

21-2-1653: Mort d'Adriaan Pauw. Jean de Witt (1625-1672) s'esdevé el cap de govern de les Províncies Unides. Guillem d'Oranje sols té 3 anys.

10-3-1653: El líder monàrquic catòlic irlandès Sir Phelim O'Neill [Felim Ruadh O'Neill, *1603], mor penjat i esquarterat per no voler implicar Charles I en la rebel·lió irlandesa del 1641.

13 a 14-3-1653: Batalla de Leghorn o Livorno: Una flota neerlandesa derrota els anglesos al llarg de l'illa d'Elba. El comandant holandès, Johan van Galen mor més avant per les ferides de la batalla.

3-1653: Apareixen les “*Fighting Instructions / Instruccions de Combat*”, descripcions de tàctiques navals per als anglesos en guerra contra les Províncies Unides.

21-3-1653: Mor el Gran Visir otomà d'origen albanès Paixà Tarhuncu Ahmet.

24-3-1653: Mor Alphonse-Louis du Plessis de Richelieu, cardenal francès (*1582).

30-3-1653: Nova insaculació del Consell de Cent amb l'assessorament del Consell d'Aragó i dels membres de l'Audiència, especialment de Josep Romeu Ferrer, advocat fiscal. Malgrat que Barcelona serva el 6è conseller menestral, les bosses de menestrals del Consell de Cent no arriben a cobrir el 28% dels llocs disponibles, **detall significatiu de la poca confiança del virrei envers els sectors més populars de la ciutat**. Les bosses de ciutadans honrats i de mercaders queden renovades en un 60% i la de militars en un 63%. La nova insaculació recompensa els perfilipistes i els qui havien “*dat avisos*” (espiat) per a Felipe IV, durant el setge de Barcelona, com Pere Galvany, Francesc Alòs, Rafael Càrcer i Bals i Jaume de Cortada i Sala, futur baró de Maldà. La nova insaculació crea una base clientelar de la qual *don Juan* se'n servirà durant els pròxims anys.

31-3-1653: El virrei hispànic de Catalunya, Joan Josep d'Àustria, *Don Juan*, seguint el consell dels assessors de la Diputació, convoca els tres braços per a un Parlament (corts sense necessitat de presència del rei) per conciliar repressió, necessitats militars i legalitat constitucional. El parlament discuteix un servei de 500.000 lliures anuals durant 3 anys al rei (prenen com a base dels càlculs el pagament per batalló reclutat i mantingut pels catalans des del 1642) a canvi d'exempció d'allotjaments. Les universitats podrien fer talls i quedar exemptes de quints i, en canvi, la Diputació pagaria 18.000 lliures anuals més a la tresoreria reial, etc. Hi ha un debat de fons sobre qui té la supremacia política: si els braços parlamentaris o el poder militar foraster.

4-1653: Tropes franco-catalanes entren encara a l'Empordà, fet que interromp el parlament sens acords. També conquereixen temporalment Castelló d'Empúries.

2ª ambaixada de Barcelona per limitar al màxim la repressió postbèl·lica, encapçalada per Miquel Alegre.

20-4-1653: Cromwell i l'Exèrcit dissolen el “*Rump Parliament*” i el reemplacen per un altre nomenat majorment per militars (el “*Barebones Parliament*”), però que serà incapaç d'elaborar una constitució. De fet, l'Exèrcit anglès ara toca poder per la via parlamentària. Anglaterra camina cap a un poder militar cada volta més marcat.

23-4-1653: Els pagesos suïssos s'apleguen a Sumiswald.

27-4-1653: Rendició de les últimes forces lleials a la Corona, a Irlanda. Fi de la conquesta d'Irlanda a favor de la nova República de Cromwell.

8-5-1653: Derrota del Príncep de Moldàvia Vasie Lupu a Valàquia. És deposat pels Boiards. Moldàvia es regeix pels *hospodars* grecs *fanariotes* de Constantinoble, que participen en el saqueig sistemàtic del Principat (Mavrocordatos, Cantacuzè, Catargi, Rosetti, etc.). Constantin Serban, príncep de Valàquia, substitueix Lupu quan aquest mor.

11-5-1653: Mor Jaume Accarisi, filòsof italià (*1599).

13-5-1653: Mor Teodosi de Bragança, Príncep de Portugal (*1634).

5-1653: Aplec de la Dieta de l'Imperi a Ratisbona. Ferdinando VI de Habsburg és elegit rei dels romans.

L'*Ormée* de Bordeus demana a la protecció de Oliver Cromwell, el qual hi envia a dos funcionaris, Sexby i Andurel.

26-5-1653: Mor el monàrquic i escriptor filòsof polític anglès Sir Robert Filmer (*1588).

27-5-1653: Descoberta de la tomba del rei franc Childeric I a Tournai.

30-5-1653: Butlla “*Cum occasione*”, on el Papa Innocent X condemna les 5 proposicions sobre la gràcia de l’“*Augustinus*”, llibre de Jansenius, per les seves tendències en favor de la predestinació.

3 a 9-6-1653: Els pagesos suïssos combaten contra les forces de la dieta: a Wohlenschwil (3 de juny), a Gisikon (5 de juny) i a Herzogenbuchsee (9 de juny).

12 a 13-6-1653: Batalla de Gabbard. Els anglesos derroten els holandesos, els quals perden 17 vaixells i es veuen forçats a retirar-se al Banc de Gabbard i l'Almirall Monck bloqueja la costa holandesa.

18-6-1653: Coronació de Ferdinand VI com a rei dels romans.

26-6-1653: Naix el cardenal André-Hercule de Fleury, bisbe de Fréjus, Primer Ministre de França sota Louis XV de França (†1743), qui tindrà una influència sobre Louis XV semblant a la que el cardenal Mazarin sobre Louis XIV.

1653: Catalunya:

Revolta rural al Principat contra els soldats i els allotjaments en la qual intervenen els miquelets de Puigcerdà. Tot el Collsacabra i baronies senceres com la de la Portella es revolten al crit de “*Visca la Terra!*” i també “*Visca França y muiren traidors*”.

“*Tostems la Peyrona (la pesta) regnava y a morts a milenàs de gent y asò en lo any de 1653 (...) Ab tot axò son astats molt mes mals los traballs de la gerra y de las grans rigós que an usat los castellans y los altres*” (Diari del pagès Joan Guàrdia, del Corcó).

Continua la guerra contra França. Els francesos ocupen la Seu d'Urgell i assetgen Girona.

Barcelona ha de manllevar 664.000 lliures, amb les quals –i amb dos “*tercios*” de mil homes cadascun, comandats per F. De Granollachs i per J. Gorchsposar-se al servei de Joan d'Àustria en lluita “*contra los franceses, los miqueletes y los paysanos*” des de la Cerdanya a l'Empordà, i al Vallès.

A Catalunya són retirats els sisens per evitar l'excés del billó i són reduïts els ardis a la meitat de llur valor nominal.

Mor el diputat militar i noble Tamarit (ca.1600-1653), que s'havia retirat de la vida pública, decebut pel tomb que pren la guerra.

Geroni Lleopart, botiguer de teles, prengué part en la sublevació i es distingí reclutant soldats per a la Generalitat, és nomenat inquisidor per Louis XIV (no reconegut pel Papa).

Neix Francesc Amellere, qui farà possible de servir el dret civil del Principat després la Nova Planta.

Reedició del “*Dictionarium, seu thesaurus catalano-latinus verborum ac phrasium*”, d'en Pere Torra.

Imperi Hispànic:

En el context de la guerra de l'Imperi hispànic contra França, primer soldadesca castellana i després irlandesa –llogats després de perdre els monàrquics a les Illes Britàniques– arrasen diverses zones de Navarra. El fur militar espanyol impedia a la justícia navarresa de castigar delinqüents i això és aprofitat per furtar impunement o per demanar préstecs que no retornen.

Els hispànics ocupen Rocroy als francesos.

Europa:

La Fronda finalitza de la mà d'un ex rebel reconvertit, el Vescomte Henri de la Tour d'Auvergne, de Turenne. Els reis i Mazzarino tornen a París.

El Cardenal Mazarin prepara el nomenament de Nicolas Foquet com a Ministre de Finances de França.

Naix el Duc Claude Louis Hector de Villars, Mariscal de França durant la Guerra de Successió d'Espanya.

A Anglaterra, rebutgen les peticions dels “*levellers*” i empresonen llurs dirigents, entre els quals el màxim líder John Lilburne, així Cromwell es desfà d'uns aliats de temps passats. John Thurloe s'esdevé cap de l'espionatge del “Protectorat” d'Oliver Cromwell.

Reparen el Castell de Cardiff/Caerdydd (Gal·les) per a emmagatzematge de municions i com a guarnició.

Friederich Wilhelm, elector de Brandenburg confirma la noblesa en l'exempció d'impostos i el seu control il·limitat sobre els camperols.

La mala collita causa malestar en gran part de Suècia. A Närke els pagesos trien un rei.

Suècia i Dinamarca disputen per Escània (*Skåne*), província danesa al sud de Suècia.

Estocolm, amb 9.000 habitants, s'esdevé capital de Suècia.

De nou apleguen el Sobor (parlament rus) per a tractar la qüestió de la guerra amb Polònia. Serà l'últim, segurament a causa de la influència del Patriarca Nikon, que farà desaparèixer la institució.

El tsar rus Alexis I deixarà de convocar periòdicament el Sobor Zemski.

El Taj Mahal.

Àsia:

Visita a Pequín del Dalai Lama per a la investidura de la nova dinastia Qing.

Al Vietnam, el rei Cham de Ba Thâm està sotmès. Chua Hiên li deixa un petit territori al nord del qual crea el districte de Khanh Hoa.

Queda enllestit el Taj Mahal, a excepció dels jardins. Es tracta d'un mausoleu de l'emperador mogol Xah Jahan a la seva esposa favorita.

Colònies:

Colons holandesos basteixen una trinxera de fusta per defensar Nova Amsterdam. El camí al llarg d'aquest mur s'esdevindrà en una cosa més important en anys posteriors.

Arribada de Marguerite Bourgeoys a Canadà, per obrir una escola. Ella escriu que a Quebec hi ha tanta pobresa que fa llàstima. Quan arriba a Montreal, no hi troba nens en edat escolar, a causa de l'alta mortalitat infantil.

Fi de l'ocupació holandesa del Brasil (1653-1654).

Joan Maetsuyker s'esdevé governador de les Índies Orientals holandeses (-1678).

Establiment holandès a Chinsura (Índia).

Els neerlandesos controlen Colombo (Ceilan).

El Soldà d'Oman ajuda Zanzíbar i Pemba en una revolta contra els portuguesos.

Un vaixell holandès naufraga fora de l'illa Cheju. El Capità Hendrick Hamel i els seus 36 tripulants són el grup més gran dels occidentals a posar peu a Corea fins al moment. Els naufrags passaran tres anys a Corea, i Hamel i serà el primer occidental a descriure a fons Corea a Occident.

Després de provocar una revolta a Taiwan, els ocupants holandesos construeixen Fort Provintia al llogaret rebel de Saccam, ara dins de Tainan.

4-7-1653: Cromwell nomena 140 ‘*godly men*’ (homes de Déu), de distints grups religiosos dissidents en el nou Parlament (*Barebones Parliament*). Ara al poder militar Cromwell ha afegit el poder religiós.

4-7 a 12-12-1653: El *Barebones Parliament* s'aplega a Londres. Irlanda hi queda representada per 6 membres i Escòcia per 5.

7-7-1653: Execució de Christian Schybi, líder de la guerra dels camperols a Suïssa.

9-7-1653: Turenne recupera Rethel als espanyols.

7-1653: Fi de la revolta parlamentària de la Fronda amb triomf de l'absolutisme a França.

Execució a Bâle de 7 líders de la guerra dels camperols.

24-7-1653: Execució a Bâle de 7 líders de la guerra dels camperols.

25-7-1653: Tromp trenca el bloqueig anglès contra Holanda.

27-7-1653: Pau entre els diputats de Bordeus i els ducs de Vendôme i de Candale.

31-7-1653 (ó 8 a 10-8-1653): Batalla de Scheveningen (o Texel), darrera batalla naval de la 1ª Guerra anglo-holandesa, on la flota holandesa de Texel té el doble de baixes que l'anglesa.

Batalla de Scheveningen.

3-8-1653: L'exèrcit reial entra a Bordeus (Gasunya).

9-8-1653: Naix el poeta anglès John Oldham.

10-8-1653: Mor Maarten Tromp, almirall holandès (*1598), per ferides en la batalla de Texel.

12-8-1653: Joan-Josep d'Àustria proclama un sometent general contra els francesos que han envaït l'Empordà i assetgen Girona.

Establiment de la 1ª policia municipal d'Amèrica, a Nieuw Amsterdam.

14-8-1653: Naix Christopher Monck, 2º Duque de Albemarle, estadista anglès (†1688)

8-1653: 3ª ambaixada de Barcelona, encapçalada per Felicià Saiol.

El cosac zaporoga Bogdan Khmelnytsky sol·licita l'assistència del Tsar a través del patriarca Nikita Nikon. El Sobor accepta la intervenció malgrat la pau signada amb Polònia. Alexis I confirma els antics drets dels cosacs (autonomia administrativa i la lliure elecció de l'Hetman).

27-8-1653 (ó 6-9-1653): Execució a Berna pel dirigent camperol suís Niklaus Leuenberger (decapitat i esquartrat).

3-9-1653: Naix Roger Nord, advocat i biògraf anglès (†1734). Mor Claudius Salmasius, erudit clàssic.

9 a 26-9-1653: Setge i presa de Mouzon per Turenne.

9-1653: Fi de la revolta camperola a Suïssa.

19-9-1653: Primer cas de pesta documentada a Santpedor (Bages), duta per un soldat de Girona: hi mor una dona “*ab un bony en lo angonal*”.

22-9-1653: Maisonneuve torna de França amb 100 soldats per defensar Montreal dels iroquesos.

18-10-1653: Naix Abraham van Riebeeck, Governador General de les Índies Orientals holandeses (†1713).

25-10-1653: Mor Théophraste Renaudot, precursor de la premsa a França.

2-12-1653: Mor Domingo Pimentel Zúñiga, cardenal hispànic (*1585).

5-12-1653: Funeral del pamfleter anglès John Taylor, “*El Poeta de l’Aigua*”.

12-12-1653: Dissolució del “*Barebones Parliament*”, a causa de disputes sectàries. Després d’una nova purga, els parlamentaris més conservadors escriuen “*l’Instrument de Govern*”, la primera i l’última constitució escrita que coneixerà Anglaterra. L’Executiu queda en mans de Cromwell com Lord Protector per a tota la vida.

16-12-1653: Dissolució de la “*Commonwealth*” (confederació o federació) d’Anglaterra, Escòcia, Gal·les i Irlanda, la qual queda substituïda –amb la introducció de l’“*Instrument of Government*”– per un Protectorat, amb Cromwell com a “*Lord Protector*” (únic poder executiu) de les Illes Britàniques. De fet es tracta d’una dictadura militar encoberta sobre la base d’un exèrcit permanent de 40 000 homes. Un parlament unicameral queda redissenyat per a reunir-se cada tres anys, amb parlamentaris nomenats per a tres anys per sufragi del cens (persones que paguin més de 200 lliures d’imposts), i sols té poder legislatiu. Redistribueixen els parlamentaris entre diversos comtats i municipis.

Ciència:

Jean Nicolas Smogulecki i Xue Fengzuo publiquen Sant Jiaofa enviar, un text de trigonometria, així com un text d’astronomia, “ian bu Zhen yuan” (“El veritable decurs de les llunes celestes”).

Religió:

Brasil: Protestes anti-esclavatge del jesuïta Antonio Vieira.

Independentment de les decisions del Concili, Nikita Nikon publica una edició esmenada del salteri (Sínodo de Moscou). Els tradicionalistes protesten al tsar, que fa reimprimir el *Nomocanon*. L’Arciprest Avvakoum, contrari a la reforma, és detingut i deportat a Sibèria.

El Crist i la dona adúltera, de Nicolas Poussin, 1653

Belles Arts:

Rembrandt van Rijn: “*Aristòtil amb un bust d’Homer*”

“*Paysage aux baigneuses*”, tela de La Hyre.

“*Adoration des bergers/Adoració dels pastors*”, tela de Le Sueur

Charles Le Brun pinta el sostre de l’hotel de la Riviera.

Louis Le Vau treballa a Vaux-le-Vicomte per a Nicolas Fouquet.

Mor Artemisia Gentileschi, pintora italiana (*1593).

Naix Arcangelo Corelli.

Literatura i llibres:

Mor Anne Hutchinson, escriptora angloamericana (*1591).

Nous llibres:

“*A History of New England / Una Història de Nova Anglaterra*” d’Edward Johnson

“*The Compleat Angler*”, un tractat sobre la pesca, d’Izaak Walton.

“*Poems and Fancies / Poemes i Fantasies*”, de Margaret Cavendish

“*Traité du triangle arithmétique / Tractat del triangle aritmètic*”, de Blasi Pascal

“*Twenty-five Sermons / Vint-i-cinc sermons*”, de Jeremy Taylor

Teatre:

Naix el dramaturg anglès Nathaniel Lee.

Richard Brome: “*Five New Plays / Cinc noves obres*”

1653-1654: **Setges hispànics contra Girona i Puigcerdà**, ocupades pels francesos, on en Margarit hi juga un paper principal.

La Generalitat dels catalans fidels a Louis XIV és traslladada a Perpinyà.

D. 1653: **Diversos setges** a Solsona, Camprodon i la Seu d’Urgell.

1653-1655: Els francesos controlen Rosselló, Cerdanya i fins a la ciutadella de Roses (Empordà). El rei Louis XIV continuarà nomenant lloctinents generals (virreis) de Catalunya, reorganitza a la baixa la Generalitat a Perpinyà i continuarà els atacs pels Pirineus mitjançant tropes franceses i catalanes. En sengles ocasions arribaran fins a les muralles de Girona i Barcelona. **Malgrat que catalans lluiten en ambdós bàndols, no es tracta pròpiament d’una “guerra civil” catalana -com pretenen historiadors espanyols per emmascarar l’imperialisme hispànic-, sinó més aviat de catalans obligats a lluitar al servei de Castella o de França per circumstàncies de la guerra entre aquestes dues superpotències que l’atenallen.**

El nord-oest de Highlands és escenari d’un nou aixecament pro-monàrquic, sufocat tan sols amb el desplegament de 6.000 homes de tropes angleses. Monck aquartera tropes en forts pertot les Terres Altes, com ara a Inverness i, finalment, posa fi a la resistència de lleials a la Corona, quan comença la deportació de presos a les Índies Occidentals com a esclaus. Tanmateix, l’anarquia segueix essent un problema, amb els bandolers coneguts com “*mosstroopers*”, molt sovint lleials a la Corona, o soldats exCovenanters, el saqueig, tant contra tropes angleses com de població civil.

Pesta i fam a Irlanda.

1653-1663: Francesco Borromini basteix Santa Agnès de la Pl. Navone, a Roma

1653-1725: Vida de Xikamatsu Monzaemon, pseudònim de Sugimori Nobunori, dramaturg japonès (el “Shakespeare japonès”)

Prou de donar diners als banquers!

Cada dia s’anuncien nous plans de “salvació de la economia”. El govern d’en Zapatero ja ha anunciat varis paquets de mesures distintes. Molts d’ells fracassats en el seu origen. Tots incapaços de posar en marxa l’economia “productiva” que diuen voler reanimar.

Si qualche cosa caracteritza a tots aquests plans és el caos, les mesures contradictòries. D’aquesta manera als Estats Units, el Pla Paulson d’ajuda als bancs mitjançant la compra d’actius “tòxics” (de dubtós cobrament) ha estat substituït sobre la marxa per un de compra d’accions. Però aquesta entrada en l’accionariat de bancs crea múltiples problemes en un sistema creat a fi que l’Estat cada volta

intervingui menys. Ni dona confiança, ni afavoreix la “competitivitat” però a més de no prendre l’Estat les decisions i sols posar-hi diner, el crèdit no torna a créixer. Primer perquè els bancs no són ONG’s, inverteixen sobre la base de la destrucció de forces productives (plans d’acomiadament, reducció de costes laborals...) o en l’especulació. I, a més, a qui donaran els préstecs? Als tres milions d’acomiadats sols de l’automòbil en els Estats Units? Als qui no poden pagar les seves hipoteques?

A la Unió Europea, regna la major desunió. Sarkozy fa una proposta cada dia i crida a Zapatero perquè el recolzi. Les divisions entre anglesos, alemanys i francesos són notòries. Però tots els

governos se juramentaren amb la comissió de Brussel·les en saltar-se les normes per a recolzar als bancs, per enfonsar la indústria i els serveis públics amb la austeritat, atacant tot tipus de drets i conquestes. La ruïna per els estats i la liquidació dels serveis públics.

El darrer pla d’en Zapatero segueix aquest camí. Pla d’obres per els ajuntaments d’aquí al mes d’abril: un poc d’ocupació temporal. I un pla d’ajuda a la compra d’automòbils, poc més que simbòlic quan la indústria de l’automòbil està tancant la porta. Per complir allò decidit a Washinton i Brussel·les, el Govern dona l’esquena a la greu situació de la indústria, de la sanitat i la ensenyança, dels tres milions d’aturats.

A més de l’autèntic robatori que suposen, aquestes mesures són inútils. Els especuladors segueixen els seus plans. La rapinya sobre Rebsol és el darrer episodi.

Perquè relançar el consum, posar en marxa l’economia exigeix mesures com prohibir els acomiadaments, augmentar la despesa pública, i per això nacionalitzar el sistema financer.

Els treballadors diuen no al pla d’ajuda als bancs. No entenen que per a salvar als aturats, a la economia, la sanitat o la educació se doni diner als bancs.

Pere Felip i Buades

La Conselleria de Medi Ambient i “la Caixa” han posat en marxa un servei de neteja i manteniment del medi natural compostat per persones amb risc d'exclusió sociolaboral

El servei, format per persones acollides a Projecte Home, Amadip.Esment i Fundació Deixalles, ha treballat avui a sa Comuna de Bunyola

El conseller de Medi Ambient, Miquel Àngel Grimalt, i el director de Banca Institucional de “la Caixa”, Antoni Llompart, han presentat avui a sa Comuna de Bunyola una altra de les iniciatives conjuntes de la Conselleria de Medi Ambient i “la Caixa”, emmarcada en el conveni de col·laboració subscrit entre ambdues institucions.

Es tracta del nou servei de neteja i manteniment del medi natural compostat per persones amb risc d'exclusió sociolaboral, en aquest cas per persones acollides a les entitats Amadip.Esment, Fundació Deixalles i Projecte Home, que treballen amb discapacitats psíquics i físics, i drogodependents. Tomeu Català i Joan Manel Quetglas, president i director general de Projecte Home; Josep Quert, director de Amadip.Esment; i Antoni Galindo, gerent de la Fundació Deixalles Calvià, han assistit avui a la presentació. “La Caixa” ha finançat el servei amb una inversió de 60.000 euros.

Enguany, s'ha posat en marxa un projecte pilot de dos mesos de durada (novembre i desembre) amb 24 person-

es fent-hi feina. Els resultats han estat molt positius i satisfactoris. És per això que la intenció de la Conselleria de Medi Ambient i de “la Caixa” és que el servei tingui continuïtat amb durades més llargues o, fins i tot, que pugui ser permanent. L'any que ve, podrien afegir-s'hi altres col·lectius com persones aturades de llarga durada o persones maltractades.

El servei ha actuat i actua a finques públiques del Paratge Natural de la Serra de Tramuntana, del Parc Natural de Llevant, del Parc Natural de Mondragó i del Parc Natural de s'Albufera. Els quatre són espais naturals protegits de Mallorca. Avui, les 24 persones que formen el servei han fet feina a sa Comuna de Bunyola, inclosa en el Paratge Natural de Tramuntana.

Entre les feines realitzades pel servei, destaquen: recollida de residus en el medi natural i rural, recuperació de pedres sobrants d'obres de restauració, petites reforestacions de pins, col·locació de proteccions a arbres plantats en reforestacions, neteja de voreres de carreteres, retirada de grans pedres situades enmig

d'itineraris i senders, retirada de fils de ferro rovellats, retirada de troncs i restes de podes, petites reparacions de marjades o bancals, retirada de pedres a terrenys d'ús agrari, i neteges i podes forestals i rurals.

L'horari de les jornades laborals és de 7.30 a 14.30 hores i els operaris disposen de vehicles, recipients, bosses, eines, botes, guants i equipament de

seguretat per al correcte i eficient desenvolupament de la seva feina.

La iniciativa recull a la vegada els dos objectius principals del conveni de col·laboració entre la Conselleria de Medi Ambient i “la Caixa”: actuar per la conservació i millora dels espais naturals de les Illes Balears i afavorir la inserció laboral de persones amb risc d'exclusió social.

La Conselleria de Medi Ambient signa 19 nous convenis amb propietaris del Parc Natural de Mondragó

El conseller de Medi Ambient, Miquel Àngel Grimalt, acompanyat pel director general de Biodiversitat, Miquel Ferrà, signà el passat 22 de desembre els nous convenis entre la Conselleria de Medi Ambient i propietaris de finques incloses en el Parc Natural de Mondragó. Aquests convenis tenen com a finalitat compensar econòmicament els propietaris de Mondragó per la realització, per part de la Conselleria de Medi Ambient, de tasques i actuacions relacionades amb la gestió del parc natural i previstes en el seu pla d'ordenació de recursos naturals.

Cal recordar que el Parc Natural de Mondragó és un espai que combina uns valors ambientals i ecològics molt importants amb un ús turístic massiu per unes platges reconegudes internacionalment, per la qual cosa s'hi ha de posar un especial esment en una bona gestió sense oblidar els propietaris.

Aquests convenis reflecteixen la voluntat de la Conselleria de Medi Ambient de comptar amb el suport, la col·laboració i la complicitat dels propietaris en la gestió dels espais naturals protegits com la millor garantia d'aconseguir

els objectius prevists de conservació.

Concretament, s'han signat 19 nous convenis per altres tantes finques que suposen per als seus propietaris un total de 6.105,94 euros, amb un barem establert de 300 euros per quarterada i any. Així, es tracta aproximadament d'una vintena de noves quarterades conveniades.

Gràcies a aquests convenis, la Conselleria de Medi Ambient podrà desenvolupar a Mondragó actuacions relacionades amb la protecció de comunitats biològiques (zones humides, dunes, alzinars, savinars), prevenció i extinció d'incendis, visites escolars i de grups, creació d'itineraris d'educació ambiental i d'interès paisatgístic i biològic, senyalitzacions, instal·lació d'observatoris i abeuradors d'ocells, ubicació i manteniment de receptors de deixalles, conservació del patrimoni etnològic (cases de roter, pous, sínies, parets seques...), i recerca i control de jaciments arqueològics, entre d'altres.

Totes aquestes actuacions es faran sempre consultant amb els propietaris, respectant els seus drets de propietat i la seva intimitat, i amb la menor incidència possible sobre les activitats agrícoles

i ramaderes.

La Conselleria de Medi Ambient considera just, per tant, que els propietaris rebin una compensació econòmica per la realització d'aquestes actuacions, que poden suposar alguna molèstia o limitació en les activitats, usos o aprofitaments de les finques.

Els nous convenis que se signin a partir de 2009 incrementaran la seva dotació un 12 per cent respecte de l'anterior.

Així, la Conselleria de Medi Ambient aconsegueix la col·laboració i la implicació dels propietaris en la gestió dels espais naturals protegits i més en un cas com el del Parc Natural de Mondragó, que va néixer amb moltes dificultats. També cal destacar que ja està en marxa l'habilitació del local de l'Associació de Propietaris de Mondragó, a Santanyí, i que està pendent la creació d'un refugi en el parc natural, gestionat pels mateixos propietaris.

Els palestins durant la guerra mundial van estar al mateix bàndol que Hitler i Mussolini, i no han deixat de saludar amb el braç en alt

Els jueus van ser dels grans perjudicats pels aliats dels pares del PP: van enviar voluntaris a les Brigades Internacionals, mentre que els "moros" eren la guàrdia de Franco.

L'oncle de Iàssir Arafat fou un gran muftí partidari de Hitler, a finals dels '30 fundà les SS palestines amb el propòsit d'exterminar els jueus a Palestina:

<http://www.youtube.com/watch?v=3m2OzEvysw&eurl=>

El poble palestí, guiats per l'oncle d'Arafat (el gran Muftí de Jerusalem) als anys 20 i 30 ja era en contacte i coordinats amb els nazis i els italians, des de llavors molts saluden amb el braç en alt i van participar, durant l'Holocaust, en atacs a Palestina contra població civil jueva. Al final els jueus es van fer terroristes, però sols al final. La lluita d'Israel contra Palestina és una lluita antifeixista, brutal, però antifeixista.

November 28, 1941: Hitler meets with the Grand Mufti of Jerusalem, Haj Amin el-Husseini, telling him that Germany has declared an uncompromising war on the Jews. Britain and Russia were both power bases of Jewry, Hitler said, and he would carry on the fight until the last traces of Jewish hegemony were eliminated. The German army would in the future break through the Caucasus into the Middle East and help to liberate the Arab world. Germany's only other objective in the region would be the annihilation of the Jews.

Si als anys 20-30 i al 48 els palestins no hagueren intentat exterminar els jueus, ara no serien on són. I tot per tenir uns líders islamonazis que els duen a l'holocaust per traure'n rèdits polítics per al fanatisme.

Algunes poques dades: 1933 October 28 The Nazis boast that their antisemitic propaganda has inspired Arab riots in Palestine.

1936 May 13 Britain accuses Italy of encouraging the Arab revolt in Palestine. 1936 August 15 Arab groups in Palestine attack 38 Jewish settlements. 1941 January 22-23 Antisemitic violence in Bucharest leaves 120 Jews dead in the streets. Men, women and children are hunted down by armed gangs. Some survivors flee to Palestine

Els jueus sempre hi han jugat del bàndol antifeixista, mentre que els palestins sovint han estat parcialment profeixistes. El que passa és que van perdre, i ara els jueus, que saben que són antisemites i feixistoides, els han sacrat. Ja agradaria a molts de l'esquerra

fer amb els fatxes espanyols el que els jueus han fet amb els fatxes palestins! (jo personalment sóc noviolent).

Per una vegada que els fatxes són derrotats, l'esquerra ara els defén. No hi ha "memòria històrica", sinó Alzheimer, en aquest tema.

Que perden no vol dir que siguin d'esquerres. L'esquerra no perd sempre (ací sí, però això és problema de la classe d'esquerrans que hi ha que no són massa hàbils).

Hamàs, que governa a la Franja de Gaza és extrema dreta i l'oncle d'Arafat, el líder d'Al Fatah, era l'equivalent palestí al Serrano Suñer espanyol

Penseu. El que actualment s'anomena "Palestina" (terra d'hebreus historicament) i els seus habitants actuals (àrabs) ja varen tenir oportunitat de formar un estat ara fa un temps amb un tractat que es va dur a terme a Oslo, els arabs el van rebutjar i van dir que preferien destruir l'estat d'Israel abans de tenir un estat per ells, un estat que hagués estat senzillament àrab, tal i com ho volen però no van acceptar el tractat i així estan, martiritzant Israel amb atemptats suïcides i missils (i les brutals represàlies israelianes consegüents). Ara bé, no tot el que contenen és cert: <http://seconddraft.org/streaming/aldurah.wmv> <http://www.seconddraft.org/streaming/pallywood.wmv>

"Considero el maniqueisme com un dels perills més greus de la nostra època (...) En el conflicte araboisraelià, precisament, no hi ha veritat absoluta ni d'un costat ni d'un altre, i s'ha de poder comprendre perfectament els uns i els altres." "No considero pas que Israel sigui la punta de llança de l'imperialisme americà; simplement, avui en dia, els àrabs han creat una situació en la qual Israel està condemnat militarment i econòmicament a dependre no pas dels governs dels estats imperialistes, però sí de les minories israelianes d'aquests estats" "És una idea veritablement grollera afirmar que els israelians són uns imperialistes, i que els estats àrabs, entre els quals trobem països completament feudals, són països socialistes" (Jean-Paul Sartre, 1905-1980, filòsof i escriptor existencialista i marxista francès, a "*Paisatge d'un segle*", Ed. El Jonc). H. Marcuse: <http://galiza-israel.blogspot.com/2005/12/marcuse-o-sionismo-e-os-xudeus.html>

Els qui van assassinar més comunistes van ser altres comunistes i els qui han assassinat més musulmans han sigut altres musulmans; ja n'hi ha prou que la gent (només) en culpabilitzi els israeli-

ans.

<http://www.cafebabel.com/ca/dossierprintversion.asp?Id=293> <http://albertguilera.blogspot.com/2007/04/una-altra-visi-del-conflicte-lorient.html> <http://www.marxists.org/catala/hekmat/2001/xx/11set.htm> (no és pas proterrorista palestí, però sí una mica anti-americà i antiisraelià)

<http://www.noticies.cat/especials/israel/personat-arafat.htm>

<http://www.revolution-socialiste.info/CoRePLondrescatalan.htm> (són uns dogmàtics comunistes i antiamericans, però estan en contra del panarabisme, del tercermundisme)

http://guiadeperplexos.blogspot.com/2007_03_04_archive.html

<http://tossudament.blogspot.com/2007/04/israel-ni-mur-ni-vergonya.html>

<http://guiadeperplexos.blogspot.com/search?updated-min=2007-03-01T00%3A00%3A00%2B02%3A00&updated-max=2007-04-01T00%3A00%3A00%2B03%3A00&max-results=50>

<http://vigilantlentorn.blogspot.com/search?updated-min=2006-01-01T00%3A00%3A00%2B03%3A00&updated-max=2007-01-01T00%3A00%3A00%2B03%3A00&max-results=50>

Si als anys 20-30 i al 48 els palestins no hagueren intentat exterminar els jueus, ara no serien on són. I tot per tenir uns líders islamonazis que els duen a l'holocaust per traure'n rèdits polítics per al fanatisme.

Algunes poques dades: **1933 July 26** Oliver Locker-Lampson proposes a bill in the House of Commons granting Palestinian citizenship to all "stateless" Jews. **1933 August 29** Chaim Weizmann declines the presidency of the World Zionist Organization but agrees to chair the campaign fund for the settlement of German Jews in Palestine. **1933 September 25** The Relief Conference for German Jews, meeting in Rome under the chairmanship of Chaim Weizmann, adopts a resolution to open special offices in Jerusalem and London dealing with settlement of German Jewish refugees in Palestine. **1933 October 17** Chaim Weizmann meets with King Albert of Belgium to discuss the German-Jewish refugee problem and the need for a Jewish homeland in Palestine. **1933 October 28** The Nazis boast that their antisemitic propaganda has inspired Arab riots in Palestine. **1935 June 19** The German consulate in Palestine warns Jews not to return to Germany, even for a short visit, because the *Gestapo* will arrest them

and put them in concentration camps for "special education." **1936 March 23** British troops evacuate Jews from Hebron in Palestine. **1936 May 8** Haile Selassie arrives in Palestine. **1936 May 13** Britain accuses Italy of encouraging the Arab revolt in Palestine. **1936 May 18** Haile Selassie thanks Jews for their support in defending Abyssinia (Ethiopia). **1936 May 21** Britain warns Italy not to meddle in the affairs of Palestine and Egypt. **1936 June 12** The first Arab attack is made on British troops in Palestine. (Edelheit) **1936 August 15** Arab groups in Palestine attack 38 Jewish settlements. **1936 November 30** Moshe Shertok, head of the Political Department of the Jewish Agency, testifies before the Peel Commission, blaming the Colonial Office and its restrictive immigration policy as the reason for "illegal" Jewish immigration to Palestine. (Edelheit) **1939 February 26** The British government submits a proposal calling for an independent Palestine state allied to Britain. (Edelheit) **1939 May** The British government sets a limit of 75,000 Jewish refugees into Palestine over the next five years. **1939 May 23** The British Parliament approves the "White Paper" on Palestine by a vote of 268 to 179. This document proposes slowing the growth of the Jewish community in Palestine by limiting Jewish immigration and cutting back Jewish purchases of land. The House of Commons approves a plan for an independent Palestinian state by 1949, but the plan is denounced by both Arabs and Jews. Note: Churchill charges that the British Government has betrayed the Balfour declaration. He was obviously concerned about the Jewish dream of a Jewish homeland - but he was more concerned about the effect on world opinion, particularly in the United States. (Churchill Center) **1941 January 22-23** Antisemitic violence in Bucharest leaves 120 Jews dead in the streets. Men, women and children are hunted down by armed gangs. Some survivors flee to Palestine (See March 9). (*Atlas*)

Documental de la Guerra dels 6 Dies: <http://www.youtube.com/watch?v=wy5L3GPY7JQ>. El nasserisme egipci i el FLN algerià així ho van demostrar; el Baas siríà, el govern turc i el règim iranià ho demostren; el mateix ocellerà amb l'Hamàs palestí i l'Hezbollah libanès... que, d'altra banda, acaba d'entrar en un govern amb tots els partits burgesos de Líban, entre els quals els exterminadors dels refugiats palestins desarmats en 1982. Allí on pot, Hamàs agreuja, a més a més, l'opressió de les dones palestines i persegueix els palestins ateus o cristians.

[extret de <http://www.revolution-socialiste.info/CoRe-PLondrescatalan.htm>] ...fins avui ja hi ha 151 palestins assassinats aquest any –però a mans d'altres palestins, no per Israel– en assassinats interns entre bandes terroristes...

[extret de <http://guiadeperplexos.blogspot.com/search?updated-min=2007-03-01T00%3A00%3A00%2B02%3A00&updated-max=2007-04-01T00%3A00%3A00%2B03%3A00&max-results=50>]

I aquests enllaços sobre Israel i Palestina us aclariran moltes coses: <http://tossudament.blogspot.com/2007/04/israel-ni-mur-ni-vergonya.html> <http://vigilantlentorn.blogspot.com/search?updated-min=2006-01-01T00%3A00%3A00%2B03%3A00&updated-max=2007-01-01T00%3A00%3A00%2B03%3A00&max-results=50>

No es tracta de cap lobby sionista, sinó de plantar cara a les vostres mentides podrides i als vostres ocultaments sobre la natura nazi dels grups palestins i d'Iran, de l'apologia del terrorisme que ací fa un energumen infecte com és l'islamonazi-lerrouxista.

A veure, on volies que anaren els jueus? A Groenlàndia? a l'Antàrtida? Enlloc no els deixaven terres. Allò natural era tornar a les seues terres ancestrals. Als anys 20-30 els palestins, regits pel muftí de Jerusalem, oncle prohibitleria de Iàssir Arafat, els va atacar i esclafar en bona part (molts morts). Quan el 1948 l'ONU votà per la partició de Palestina, els àrabs no ho van acceptar, van declarar la guerra “per tirar els jueus al mar”... però van perdre. No van ser els jueus qui encetaren la guerra i les hostilitats.

Ara mateix han acordat una treva per iniciativa palestina, Israel ha acceptat i avui ja estan tirant de nou bombes contra Israel. Què han de fer? L'islamisme vol la guerra a costa dels palestins perquè això és el seu “Gibraltar” per unir les masses àrabs i musulmanes al voltant d'unes oligarquies corruptes i d'un Islam medieval i opressiu. Per això no volen cap pau amb Israel.

La gent pot ser absolutament fanàtica per una causa (i totalment insensible a les raons de la contrària) per: -Interessos i conveniències materials molt sòlids. És el cas normal entre dirigents dretans (“neocons”).

És evident que la diplomàcia sap que tenir de cara els EUA és el 50% de l'èxit en qualsevol projecte d'alta volada política, sobretot internacional.

Per desinformació i ignorància, voluntària o no. Aquest és el cas, massa sovint, de la gent extremista, especialment la d'extrema esquerra (però també la d'extrema dreta) que fan de l'antisionisme visceral el rovell del seu sentimentalisme polític.

Pretenen ignorar que els qui inicialment atacaren en aquest conflicte foren els palestins i àrabs als jueus (als anys 20-30 i al 48), que els jueus venien fugint de molts països on han viscut sota mínims i no els volien en molts llocs a causa de l'antisemitisme, que havien patit 6 milions de morts i no tenien on anar. Els àrabs els van rebre d'ungles. I no han volgut mai firmar cap pau, per tant sols hi ha quedat la guerra. És trist però és així.

Per tant, la solució és un procés de pau com va intentar Clinton: obligar-los a signar una pau, amb un Estat palestí, una zona desmilitaritzada i uns acords comercials progressius per desplegar econòmicament tota la zona i acabar amb els odis i la violència enquistada durant més de mig segle.

Quan els jueus volien la partició de Palestina (1945-47), els líders palestins com aquest muftí prohibitleria els contestaren que tots els àrabs els farien la guerra “fins a tirar-los al mar”.

El cas és que els va eixir el tret per la culata, no pogueren exterminar-los o esclavitzar-los com han fet amb tants altres pobles (berbers, nubis, kurds, armenis, dinkes, igbos...).

No sols això: les tornes s'invertiren i ara són els “destinats a l'extermini” els qui més exterminen.

Però és sospitos i dona la mida del que són aquests propalestins que sols se'n recorden dels palestins, però MAI NO MOUEN UN DIT PELS KURDS, ELS NUBIS, BERBERS O TANTS ALTRES POBLES EXTERMINATS PEL NAZIISLAMISME.

VISCALALLIBERTAT DE TOTS ELS POBLES OPRIMITS PEL PANARABISME I EL PANHISPANISME!! (Encara que es vestesquen d'arabats o de xès i maquis, se'ls veu el llautó totalitari)

Jueus mallorquins

La comunitat jueva de Mallorca es remunta als temps romans, disposant de vestigis certs des del segle VI, probablement, va augmentar sota domini àrab en què el seu rastre torna a aparèixer el 1114, a les cròniques de la *razzia* pisano-catalana, i el 1229 en ocasió de la conquesta per part de Jaume I, que informen de l'existència d'un barri jueu vora el palau reial de l'Almudaina.

Amb la conquesta catalana, que comptà amb finançament jueu continental, arribaren a l'illa nous contingents que participaren del repartiment i que s'hi instal·laren, amb els seus coreligionaris, al barri tradicional, que fou respectat encara que per poc temps, ja que, a mitjan del segle XIII, fou cedit als dominics per edificar-ne el seu convent. A canvi als jueus se'ls hi va cedir un espai a l'actual barri de la Calatrava, que fou conegut amb el nom de Call Major. A més de la de la Ciutat de Mallorca, al segle XIII consten comunitats jueves a Felanitx, Sineu, Alcúdia, Sóller i Pollença.

Els jueus mallorquins estaven organitzat mitjançant una aljama; es regien per lleis i tributs propis i estaven sotmesos, únicament, a l'autoritat reial. Amb alts i baixos constants, fonamentats en les exaccions tributaries i les tensions religioses, la comunitat jueva de Mallorca gaudí d'uns anys de gran esplendor al llarg del segle XIV, en què arribaren a ser uns tres mil, gaire bé el 15% de la població de la Ciutat: emmurallaren el Call, edificaren sinagogues, articularen un sistema institucional propi a l'entorn dels secretaris de l'Aljama i el seu Consell i es creà el Call d'Inca.

Alguns jueus mallorquins o residents a l'illa destacaren singularment en diferents esferes del coneixement: Els Rabíns Aaron Ha-Cohan, natural de Narbona i refugiat a Mallorca, que fou autor d'Orhot Hayyim, Vidal Efraim, que també

fou astròleg, Xim'on ben-Cemah Duran, autor d'importants llibres de literatura rabínica i poesia i que tractà especialment el problema dels anussim o conversos. Els metges Judà Mosconi, o Lleó Grec, Aaró Abdal-Hagg, Cresques Helias, Jonatas March i Mose Ben Ishaq Remós, més important en la seva faceta de poeta o l'astronom Isaac Nafuci. Però, des del punt de vista de la cultura occidental, excel·lí l'Escola Cartogràfica Mallorquina, determinant en el desenvolupament del coneixement geogràfic medieval i, posteriorment, influent en el procés d'expansió europea a Àfrica i Amèrica, de la que en foren membres destacats Cresques Abraham, autor de l'Atlas Català, i el seu fill Jafuda Cresques, però també Angelí Delhort, Angelí Dolcert i Samuel Corcós, i que foren continuats per conversos i els seus descendents fins el segle XVII.

El 1391 una revolta pagesa, dirigida inicialment contra el poder polític i els excessos fiscals, però segurament influïda pels assalts generalitzats a les juderies castellanes i aragoneses del mateix any, acabà amb l'assalt als calls de Ciutat de Mallorca i d'Inca. Molts jueus foren assassinats i espoliats, i finalment una bona part s'exilià o es convertí. Després d'un breu període de decadència el 1435, la resta de la comunitat jueva mallorquina va ser obligada a convertir-se al cristianisme, finalitzant en aquesta data l'existència oficial dels jueus a l'illa. Però, com en molts altres llocs, bona part dels jueus mallorquins varen continuar practicant la seva religió sota aparença cristiana, i s'articularen baix l'organització de la Confraria de Sant Miquel o dels Conversos, posteriorment de Nostre Senyora de Gràcia, com instrument de cohesió interna, ajuda mútua i resolució de conflictes. D'aquesta comunitat, al s. XVII sen derivarà la qüestió xueta.

De Viquipèdia

La violència contra els jueus

Al'edat mitjana, els tres principals grups socials marginats a Catalunya van ser el dels esclaus, el dels mudèjars i el dels jueus. Els esclaus, en general, eren captius, sobretot musulmans, encara que també n'hi havia de turcs, esclaus i negres. Els mudèjars eren els musulmans que es van quedar a Catalunya un cop conquerits pels comtes els territoris en mans musulmanes. Les comunitats mudèjars, sotmeses a un tracte jurídic diferenciats, es trobaven sobretot a València, Aragó i Mallorca. Però, d'aquestes tres minories marginades, la que va ser més nombrosa a Catalunya va ser la dels jueus.

Catalunya rebia jueus des de finals del segle XII, però va ser després de la conquesta de Mallorca i València quan la immigració jueva va ser més destacada. El rei en Jaume I va oferir protecció als jueus que s'establissin a Mallorca, València i a Catalunya. A molts llocs de Catalunya, com a Perpinyà, Barcelona o Girona, es van crear calls i a Vic es va aixecar una sinagoga. També van sorgir comunitats jueves a Tortosa i Lleida.

Les principals activitats dels jueus de la corona catalanoaragonesa eren la de comerciants

prestadors i la de funcionaris reials. El rei en Jaume II va concedir llicències als nobles perquè acollissin famílies jueves en els seus dominis. Al segle XIV també van arribar a Catalunya jueus procedents de França i Provença. La primera meitat del segle XIV va ser el moment de màxima expansió dels jueus a Catalunya i hi ha testimonis de comunitats jueves a centenars de poblacions.

Tanmateix, la crisi econòmica de mitjan segle XIV va comportar un increment de les restriccions i prohibicions. A partir de la pesta de 1348, els jueus van començar a concentrar-se als calls de les ciutats sota protecció reial. A finals de segle, la majoria dels calls de Catalunya van ser destruïts i els jueus van ser obligats a batejar-se. Va ser aleshores quan va aparèixer el fenomen del convers.

A començaments del segle XV, a Catalunya només quedava una quarta part dels jueus que hi havia abans de la pesta. Molts havien emigrat. A finals de segle, la implantació de la Inquisició va provocar la fugida de molts conversos i d'altres van ser eliminats. Pocs anys més tard, el decret d'expulsió de Ferran el Catòlic va significar la desaparició definitiva dels jueus també del territori català.

L'esquerra i els genocidis

Arran de les accions de guerra menades pel Tsalal contra Hamàs a Gaza els gihadistes i els antisionistes d'arreu del món han qualificat les operacions militars israelianes com a genocidi. Una part de l'esquerra europea, la catalana inclosa, s'hi ha afegit amb la pretensió de negar tota legitimitat a l'Estat d'Israel a base d'equiparar-lo amb el règim nazi.

Hom ha convingut, més o menys, a denominar genocidi l'assassinat en massa i sistemàtic de grups humans per motius polítics, ètnics o religiosos. La noció va ésser formulada jurídicament per un jueu polonès, Raphael Lemkin (1900-1959) ja abans de la Segona Guerra Mundial prenent com a referència el genocidi patit pel poble armeni (1915-1916) a mans de l'imperi turc i per motius religiosos (l'objectiu era eliminar els cristians del seu territori i consolidar el monopoli islàmic, per això també van delmar els assiris -catòlics caldeus- juntament amb els armenis). L'ascens al poder del comunisme a Rússia i del nazisme a Alemanya va permetre la comissió de genocidis per motius político-ideològics (la fam provocada per Stalin com a mètode per doblegar el poble d'Ucraïna als anys vint i

trenta va causar gairebé deu milions de víctimes) i ètnics (l'holocaust dels jueus i dels gitanos europeus a mans dels nazis i els seus col·laboradors).

L'esquerra europea de postguerra ha eludit sistemàticament afrontar la realitat dels genocidis comesos en nom del comunisme (per posar un exemple, el del poble de Cambodja a mans dels khmers rojos a partir del 1975), ha reconegut a contracor l'holocaust provocat pels nazis, i ha callat durant el genocidi -de caràcter ètnic- de Rwanda (1994) i calla davant el del Darfur -del qual són víctimes les poblacions negres animistes a mans del règim islamista del Sudan- en l'actualitat. Llibres com el d'Harald Welzer, "Les exècutors", en el qual analitza els processos de formació de la conducta genocida són dissortadament excepcionals.

L'holocaust patit pels jueus europeus fou un dels elements determinants que va conduir a la partició de la Palestina britànica, acordada per les Nacions Unides el 1947 en dos estats, un de jueu i un d'àrab. Els estats àrabs i els corrents ideològics que no han admès mai aquella decisió, ni per tant la legitimitat de l'Estat d'Israel, han contraposat la "naqba" (el desastre) del palestins

al 1948 -la derrota militar davant l'exèrcit jueu i l'exili de centenars de milers d'habitants- com a element legitimador de la seva causa nacional. Aquesta reacció ha estat assumida per motius ideològics per bona part de l'esquerra europea que ha fet de l'antisionisme un dels seus senyals d'identitat junt amb l'antiliberalisme o l'antiamericanisme. Aquestes tesis han esdevingut hegemòniques també a Catalunya a partir dels anys setanta fins al punt que l'any passat les principals institucions catalanes (Ajuntament de Barcelona, Diputació de Barcelona i Generalitat de Catalunya) no van trobar cap inconvenient en donar suport a la campanya "Palestina al cor" que commemorava el seixantè aniversari de la "naqba", tal i com es pot comprovar visitant el lloc www.naqba-catalunya.blogspot.com. El pacifisme autòcton també participa d'aquesta visió de part i així es mobilitza massivament quan hi ha un conflicte en el qual intervenen els USA o Israel i resten muts quan és Rússia qui ataca Geòrgia, aquest estiu passat, per exemple. L'antisionisme és la forma moderna de la judeofòbia d'origen cristià que actua sobredimensionant els fets de guerra responsabilitat d'Israel -reals i documentats pels mateixos

historiadors israelians- equiparant-los a la categoria de genocidis. Aquesta actitud poc rigorosa històricament i jurídicament cerca la banalització dels genocidis realment comesos i dels que es poden cometre en el futur (com les amenaces d'Esfandiyar Rahim Masahei, vicepresident iranià: "El mundo debe destruir el Estado de Israel", mentre era a La Meca en companyia del president sudanès -veure La Aurora Digital del 10 de desembre del 2008).

El present atac de l'exèrcit israelià a Hamàs, prèvia provocació inevitable, com escriu encertadament Jaon B. Culla, ha de ser tractat políticament, ateses les repercussions de caràcter estratègic que té en tots els ordres, tenint com a objectiu una pau justa i duradora que només és pot assolir a partir del mutu reconeixement de les parts enfrontades i el rigor històric i jurídic de les solucions proposades. I el primer pas és no banalitzar els conceptes polítics que hom fa servir per posicionar-se respecte del conflicte àrabo-israelià

Jaume Renyer

<http://catalunya-israel.blogspot.com/>
<http://cat-israel.frbb.net/index.htm>

Doncs sí, que mori el borbó...

...i si voleu, per servir la precisió conceptual, que mori la institució que representa. Ell personalment, que es mori de vell al seu llit, si vol.

M'agrada en Tardà. I m'estranya el pollastre que s'ha muntat per unes paraules que no haurien de sorprendre ningú. El que no m'estranya és l'estrany ball de disculpes poc clares emeses per diversos representants d'ERC, ni la sospitosa unanimitat en considerar aquesta frase com a "poc afortunada". Ja fa massa temps que l'independentisme català arrossega una mena d'acolloniment genètic que li fa donar una passa endavant i quatre endarrere...

Perquè, vejam, no estaria de més recordar alguns postulats bàsics:

1) Catalunya és una colònia d'Espanya (i de França des del tractat dels Pirineus de 1659, que a diferència del tractat d'Utrecht de 1713 mai no ha estat denunciat pels governs espanyols).

2) El destí de les colònies és independitzar-se de les seves metròpolis, que acostumen a sotmetre-les a una sagnia econòmica insuportable.

3) Catalunya comparteix llengua i cultura amb dues nacions més, València i Mallorca, que també són colònies d'Espanya.

4) La forma d'organització política més desitjable per a aquesta comunitat lingüística i cultural és una confederació, establerta entre nacions lliures i iguals, convencionalment anomenada Països Catalans.

5) Espanya s'oposa amb totes les seves armes legals i letals a aquest projecte polític, atès que comprometria la seva viabilitat econòmica com a estat avançat. Les seves armes legals més potents són una Constitució que prohibeix expressament el desenvolupament de projectes independentistes i un Estatut que consagra una situació de subordinació eterna de Catalunya. Les seves armes letals són l'exèrcit espanyol i els anomenats "cossos i forces de seguretat de l'estat", que entraran en acció quan s'esquerdin els murs legals que contenen aquest estat de coses.

6) Espanya és, mentre duri l'estat de coses actual, un estat enemic.

7) Espanya serà, si s'aconsegueix la

independència de Catalunya, un veí i possiblement un aliat. (Vegeu l'evolució de les relacions entre Espanya i Llatinoamèrica, Portugal i Brasil, Angola i Moçambic, o Gran Bretanya i els països de la Commonwealth).

8) Els actors polítics que defensen aquests postulats no tenen per què renunciar a fer política mentre no s'assoleixi l'objectiu estratègic de la independència.

9) Els actors polítics que volen la independència poden tenir, legítimament, voluntat de governar en el marc legal actual tant per canviar l'estatus quo com per millorar les condicions de vida de la ciutadania. Precisament el motiu principal per canviar les coses és assolir les condicions per al ple desenvolupament de les nostres potencialitats com a país, actualment castrades, i per tant per millorar les oportunitats de desenvolupament individual i col·lectiu de la ciutadania.

10) Els actors polítics que volen la independència, doncs, poden organitzar-se en partits polítics "normals" per defensar, a més d'aquesta estratègia a

llarg termini, la implementació de polítiques públiques d'àmbit local o general que tendeixin a la resolució de problemes concrets i quotidians.

Aquests deu postulats es resumeixen en dos:

1) L'independentisme serà força de govern o no serà, i per tant cal que sedueixi la majoria de la població.

2) Per seduir la majoria de la població no cal amagar els postulats estratègics generals. Fer això equivaldria a mentir. Cal seduir TOT I els postulats generals, i no MALGRAT ells.

Per tant, i atès que la monarquia borbònica restaurada pel dictador és un dels símbols màxims del sistema que ens oprimeix com a poble, és perfectament legítim (i coherent) demanar la seva liquidació simbòlica en el marc d'una estratègia de futur, i en el marc d'una jornada de denúncia contra la Constitució espanyola. Demanar disculpes per haver dit una evidència, més aviat és sobrer i mou a confusió...

*Extret de <http://lonegredebertas.blogspot.com>

Seleccions catalanes

Els esportistes catalans, esclaus d'Espanya

Ni nació, ni selecció

Per ells, la nació catalana està prohibida perquè no existeix i les seves seleccions són un atemptat a l'ordre

Xavier Vinyals

President de la Plataforma Pro Seleccions Catalanes

Davant de l'ofensiva del Govern espanyol contra totes les seleccions catalanes existents, sigui de l'esport que sigui, i davant de la prohibició d'una jutgessa d'emetre espots publicitaris amb el lema *Una nació, una selecció*, vull expressar-me clarament contra aquest atac a la llibertat d'expressió. Estem escanyats dins d'un Estat on els poders fàctics no han canviat en 33 anys de transició. Econòmicament asfixiats amb total impunitat; els catalans, avui, ens apropem més a una comunitat autònoma de segona divisió que no pas a una comunitat nacional. Durant un curt període de temps, ens van permetre fer-nos creure que ens hi podríem sentir bé, que, tot i no jugar a primera divisió, com ho fan gairebé totes les comunitats nacionals del món, les coses podien canviar i que, a poc a poc, potser encara podríem somiar no haver de seguir sotmesos al calvari uniformista, asfixiant i carrincló. PERÒ PER SI la il·lusió podia arribar a ser perillosa, en pocs anys s'ha invertit la sensació a partir d'evidències com les retallades i amenaces sobre l'Estatut, o com el dèficit fiscal, més aviat frau, de l'Estat sobre els catalans. I per si tot això no fos una ampliació suficient dels murs de la incomprensió, l'Estat espanyol ha decidit darrerament que els jocs de pati dels de segona divisió també s'havien de prohibir. Sentir cridar aquests catalans que són una nació, mentre es distreu de la seva llarga pena animant les seves seleccions, sovint d'esports que als vigilants no fan ni fu ni fa, ha encès les seves alarmes i Espanya ha engegat una croada contra tot allò que qüestiona l'existència de la nació única. Tot plegat recorda els retrats teatrals dels monarques feudals, suats i tremolosos, que atemorits i gelosos de tot feien tallar el cap del més

insignificant pardalet. El comportament dels darrers Govern espanyols, en defensa d'una nació espanyola que es veu amenaçada per les seves nacions subordinades, és una clara repetició en el temps d'aquells esperpèntics governants. TOT TÉ UN límit. En molt poc temps hem vist com ens negaven el reconeixement com a nació en el nou Estatut d'autonomia, com subornaven representants d'altres països perquè votessin contra l'ingrés de la Federació Catalana de Patinatge a la Federació Internacional, com prohibien la celebració d'un partit amistós de futbol contra els Estats Units, com amagaven les xifres de l'espoli fiscal sobre els catalans, com tancaven repetidors de Televisió de Catalunya, com elaboraven lleis a fi d'enviar competències catalanes, com feien servir arguments franquistes per impedir el reconeixement internacional del rugbi català, com feien fora d'una federació internacional tota una Federació Catalana d'Entitats Excursionistes i com una jutgessa demanava la prohibició del lema *Una nació, una selecció* en espots publicitaris pel seu contingut polític. Sí. Per ells, la nació catalana està prohibida perquè no existeix i les seves seleccions són un atemptat a l'ordre establert. No importen els milers i milers de ciutadans que es puguin manifestar pel dret de decidir ni els milers de simpatitzants que les seleccions catalanes puguin tenir. Per ells, amb el trist i indispensable ajut d'alguns pocs d'aquí, tots nosaltres som uns pesats que no fem més que demanar, demanar i demanar. PERÒ QUE NO s'equivoquin: si com a afició esportiva *volem patir* com qualsevol altra, com a poble, i a les seves mans, ja ho hem fet prou. I les prohibicions, a part de cansar, provoquen. Aquest poble té corda per a segles i encara que ens ho prohibeixin tot, al final serem el que voldrem. Avui, demà i sempre, una nació, una selecció!

Reproduït de www.elperiodico.com

Sense un estat propi no hi pot haver bon finançament

Immersos en una recessió d'abast mundial que està frenant l'economia arreu del planeta, els catalans patim, a més, una **sagnia fiscal de tracte colonial** que encara ens perjudica més: l'espoli fiscal que **Espanya** aplica sobre Catalunya i que **s'emporta anualment més de 20.000 milions d'euros**.

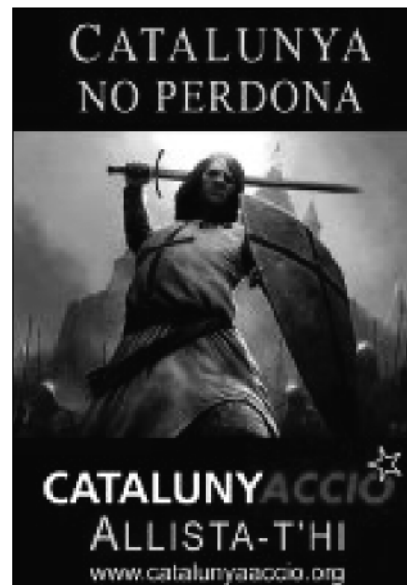
Així, cada any els catalans veiem com **Espanya s'emporta de Catalunya xifres milionàries que destina a finançar els seus aeroports, les seves autopistes lliures de peatge, els seus hospitals, la seva xarxa viària**, etc. La pregunta, de tan evident que és, espanta i tot: **què seria avui Espanya sense robar als altres com un vulgar lladregot de barri? No res.**

Ara que els actuals dirigents de Catalunya han disfressat el concepte d'espoliació fiscal amb l'eufemisme de "finançament", escau assenyalar el seu silenci com a responsable directe de la seva complicitat en perpetuar aquesta situació de robatori continuat sobre Catalunya.

Sense un estat propi no hi pot haver bon finançament. Fer-nos creure que tractar i negociar amb lladres i a sobre pretendre quedar com a innocent és, ras i curt, un insult a la intel·ligència.

Assolir novament l'estat propi no és només una qüestió de disseny. Serà, sobretot, **conseqüència de l'acció i l'energia que hi dediquem.**

Aquesta és, doncs, la prioritat i el repte primer a què ha d'aspirar avui Catalunya, i no pas con-

tinuar navegant per cortines de fum que l'únic que fan és perpetuar la deriva nacional i econòmica de la nació.

En un país bombardejat constantment per eufemismes com "catalanisme social" o "casa gran del catalanisme", que no han fet sinó **dissoldre el llenguatge i autocensurar la claredat de pensament** que tan necessitem, s'ha acabat de voler-nos fer perdre més el temps.

Senyors eufemistes, continuïn tractant i negociant amb la república bananera d'Espanya, que als catalans la única casa gran que ens interessa és la que hem activat des de Catalunya Acció i la única que pot garantir el progrés real de tots els catalans parlin com parlin, pensin com pensin i vinguin d'on vinguin: la Casa Gran de la Independència!

Albert Ubach Catalunya Acció - Alt Empordà

El moment de dir prou nº 203.523...

Moltes voltes hem dit prou i no ha servit de res perquè no estem ben organitzats ni som realistes.

El quid de la qüestió no deu ser el disseny insolvent, això de donar dos crits i dos visques ho fa qualsevol, es tracta de quelcom molt més complex i dedicat, que requereix pensar les coses a fons i amb mètode, amb lògica, bé escàs a ca nostra.

Independentisme científic, contra la insolvència i la quincalla ideològica: http://www.polseguera.com/colaboracion/catala/independencia_imperi.htm

A voltes em fa la impressió que només volen vendre un llibre per a un públic determinat. Pot ser que el llibre estigui bé, però de bons llibres ja se n'han escrit molts i sense cap resultat concloent. Ens sobren figurins i roba de marca i ens manca sabó i arromangar-nos. Els filòsofs ja han parlotejat prou, ara cal una via realista per a la independència.

Salut

Sineu

Un any i mig fent feina per tu i per Sineu. Molts d'Anys i Bon Any.

Un any i mig d'Esquerra Sineu ha donat els seus fruits. Esquerra i Sineuers Independents han estat els dos grups municipals que han presentat més mocions i que han fet més preguntes. Es surrealista que l'oposició hagi de fer tantes propostes, preocupada pel dia a dia: si no fos així seria dubtós que el poble "funcionés" bé.

Esquerra sol presentar **dues mocions** en cada ple. Una va enfocada a millorar directament el poble, i l'altra té a veure amb les senyes de identitat, la *ideologia* que els nostres votants han volgut que duem a les institucions (*ideologia* i pensament que han de servir també per millorar la vida i il·lusió de les sineueres i sineuers).

Algunes de les mocions que ha presentat **Esquerra Sineu** des de la seva entrada al consistori han estat les següents:

Moció per al tancament del Paint-Ball. Aprovada. Esquerra va instar a clausurar aquest negoci (dedicat a oferir jocs bèl·lics enmig d'una garriga de devora el cementiri), si no s'ajustava a la normativa: presentació d'un estudi d'impacte ambiental, normes sanitàries, etc. Finalment el PaintBall fou clausurat.

Moció per a dignificar els enterraments en dies de pluja. Aprovada. Esquerra Sineu va presentar en el darrer ple una moció per a dignificar els enterraments de difunts en dies de condicions meteorològiques adverses (pluja, etc.). Esquerra va instar l'ajuntament a cedir una carpa als familiars, per ser col·locada al cementiri, en aquestes ocasions. Tots els grups hi votaren a favor.

Moció per a instar la justícia a eliminar la pena d'injúries a la corona. Rebutjada. Esquerra Sineu va presentar una moció per que l'ajuntament instés a les administracions pertinents a retirar del codi penal el delictes d'in-

júries a la corona, que permet que una família en concret no pugui ser criticada i tingui més drets que tu (cosa surrealista ja que tots sabem que *tu* et mereixes tenir *els seus mateixos drets*, o si no, *que ells no els tinguin* aquests drets...). El PP va votar en contra, SI a favor, i PSIB-PSOE sorprenentment es va absoldre.

Moció pel condicionament i neteja d'un solar en males condicions vora sa Placeta de s'Era. Aprovada. Finalment, i a instàncies d'Esquerra, es va netejar i condicionar un solar ple de males herbes i brutor de devora el vial de circumval·lació.

Moció per declarar Sineu municipi antitaurí. Rebutjada. Esquerra va presentar una moció que instava a l'ajuntament a declarar il·legal tot espectacle que produeixi la mort i/o el dolor a animals. El PP però, creu que els sineuers hem de poder seguir 'gaudir' de les "corridas" de braus.

Moció que instava a l'ajuntament a pronunciar-se contra el tancament de TV3 a les comarques d'Alacant. Aprovada. Arrel del tancament de TV3 a les comarques més meridionals del País Valencià, Esquerra Sineu va instar l'ajuntament de Sineu a enviar una carta a les dues generalitats per instar-les a accelerar el procés de reciprocitat en la recepció de Canal 9 a alt i TV3 a baix.

Moció que instava l'ajuntament a vigilar millor la disciplina urbanística. Aprovada. Esquerra va instar a l'equip de govern a vigilar millor la disciplina arquitectònica (colors de les cases, balustrades,...) d'acord amb les normes subsidiàries, especialment en aquelles finques de nova construcció [això ja ho duia Esquerra en el seu programa electoral].

Moció per la recuperació de les teules pintades del Claustre de Sant Francesc. Aprovada. Les 174 teules

pintades de la teulada del claustre daten dels segles XVII i XVIII i necessiten una catalogació i, algunes, una restauració. El 5 de desembre passat, la direcció insular de patrimoni del Consell de Mallorca va aprovar concedir una subvenció—de 15.855,92 € per aquesta restauració.

Moció de reprovació de la Sra. Vallespir. Rebutjada. L'actitud de la regidora de cultura en les festes patronals del 2007 posava en perill la seguretat del campanar de Sineu: col·locar la bandera de les festes en el parallamps va contra les recomanacions dels tècnics, que asseguren que col·locar allà la bandera pot provocar un efecte atraient dels llamps.

Moció per a la recuperació de l'antic escorxador municipal. Aprovada. Esquerra Sineu aposta clarament per la futura policia autonòmica, i no vol prescindir dels serveis de la guàrdia civil (de fet, ho duia al programa electoral). Esquerra vol que Sineu recuperi l'antic escorxador, actual quarter de la guàrdia civil, per a usos municipals. El batle es va comprometre a no renovar el conveni pel qual se'ls deixa usar aquestes instal·lacions, conveni que finalitza aquest 2009 que ve.

Moció pel condicionament de l'arxiu històric. Aprovada. L'estat de l'arxiu històric municipal no es adequat i s'ha de fer-hi alguna cosa. Per altra banda Esquerra va proposar nomenar l'arxiu en record de Mn. Bartomeu Mulet i Degà Joan Rotger.

Les Joventuts d'Esquerra de Sineu

Moció contra el dia de la hispanitat. Aprovada (amb certes reticències del PP). A instàncies de les JERC, Esquerra va presentar una moció contra el 12 d'octubre, contra el genocidi espanyol durant la conquesta d'Amèrica, i contra la colonització dels Països Catalans per part de l'estat espanyol. Sorprenentment, el PP va votar a favor, lo que va suposar un gran rebombori en els mitjans de comunicació més ultra-espanyolistes ('El Mundo', 'Libertad Balear', etc.). La moció havia estat bastant retocada (lleuant qualsevol referència a la colonització que estem patint les Balears, Catalunya i el País Valencià) i era impossible que cap demòcrata no la votés.

Moció per a la creació d'una comissió municipal de mobilitat. Aprovada. Esquerra va proposar de crear una comissió de mobilitat que proposaria millores i canvis a l'Ajuntament per encarregar millores en la circulació, però s'ha incomplert: es paper mullat, i Esquerra incidirà en el tema en properes dates.

Esquerra Sineu seguirà en aquesta mateixa línia i, tot i la feina que això du, no perdrem la il·lusió ni la constància. L'augment constant del nombre d'afiliats al municipi no fa més que encoratjar-nos.

Així mateix vos animem a tots a participar activament en el funcionament del poble, i tenir en compte sempre allò de "si tu no fas política, els altres te la fan per tu" [i no vos embulleu amb les paraules: fer política no es (només) estar dins un partit].

**BON NADAL I QUE L'ANY 2009
VOS SIGUI COLLONUT EN
TOTS ELS SENTITS. AMOR I
ALEGRIA PER A TOTES I TOTS.**

Ateus de Catalunya

El “Bus ateu” arriba a Barcelona

A l'octubre de 2008 la British Humanist Association, amb el suport del professor Richard Dawkins, el conegut biòleg evolucionista autor de “El espejismo de Dios”, va començar a recaptar fons per iniciar una campanya de publicitat als autobusos de diverses ciutats angleses, com Londres, Birmingham, Manchester i Edimburg, amb l'objectiu de sensibilitzar als ciutadans ateus, no creients i lliurepensadors en general sobre la necessitat de “fer-se visibles”, de sentir-se orgullosos de les seves conviccions i de reivindicar per a ells els mateixos drets i llibertats que es reconeixen a altres ciutadans pel sol fet de posseir o manifestar unes

creences religioses. Des de llavors la campanya del “Bus Ateu” s'ha estès per tot el món i finalment arribarà també al nostre país. Durant el mes de gener de 2009 començaran a circular per Barcelona els primers autobusos amb el lema “PROBABLEMENT DÉU NO EXISTEIX. DEIXA DE PREOCCUPAR-TE I GAUDEIX LA VIDA” i, si la resposta dels ciutadans és tan positiva com ho ha estat a altres països, aviat s'estendrà a Madrid i a altres ciutats de l'Estat.

Ateus de Catalunya

Aprofito per penjar algunes aportacions.

Enviat per **Pepe González** a divendres, gener 02, 2009

Creu-me, pastisset (Tema: infidelitat)

Si busques on no has de fer-ho trobaràs el que no vols.

Amb la meuca agafada pel clatell fent-li una fel·lació, els pantalons i calçotets sobre la làmpada, tot suat i amb una samarreta dels Lakers i una gorra amb trompa d'elefant, l'individu encara va tenir els pebrots de dir-me que allò no era el que semblava. Dins meu es va formar una bola d'odi i desesperació alhora.

Jo l'estimava, senyor Jutge, de debò.

Havia pagat un detectiu privat per investigar-lo, convençuda que serviria per demostrar que els rumors eren mentida, que ell m'era fidel. Sempre havia estat un home amb èxit entre les dones i al començament la gent em deia que no badés, que si es casava amb mi era pels diners, però després l'amor va prevaldre, o això pensava.

El maleït investigador, va fer-me veure la realitat quan m'invità a pujar al pis. La meua parella de tota la vida, que tant bé cau als meus pares, que tan aprecien els meus amics...

m'era infidel a casa meua. La casa que el papà ens pagava. Jo l'estimava, des que ens varem conèixer a la universitat, amb bogeria... En el moment d'enxampar-lo in fraganti amb la puta, em va entrar una ira que desconeixia fins aleshores. Per això vaig fer-ho, senyor Jutge. Què podia fer si no? Repetia: “creu-me, pastisset, creu-me”. La meuca va sortir corrents tota despullada quan vaig treure la pistola. Ell es va posar a plorar, em va suplicar de genolls, amb el sexe penjant-li, va dir-me mil cops que m'estimava, que el perdonés. Jo subjectava l'arma amb força, sabia que aquella imatge no se m'esborraria mai, podria perdonar-lo però no ho oblidaria. Llàgrimes de ràbia es mesclaren amb tots els records dels bons moments, els mil regals que li havia fet, la feina que havia aconseguit ell gràcies als papàs... I pensar que si el detectiu no m'hagués mostrat la veritat viuria enganyada encara. I ell plorava i plorava i... què vol que li digui, em va fer pena. Per això vaig matar el detectiu, senyoria...

Biel Martí

Una obsessió malaltissa

Des que l'any 1985 un grup de radioaficionats de Sueca, i amb la instal·lació d'un repetidor casolà, van aconseguir per primera vegada veure la TV3, fins els nostres dies, tot han estat problemes per part de l'administració perquè aquest canal de televisió puga veure's amb normalitat arreu del País Valencià. Al llarg de tots aquest anys, tant el Govern central com el valencià, del PSOE o del PP, han fet mans i mànigues, passant-se pel folre la més elemental llibertat d'expressió, perquè el senyal de la televisió catalana no arribara a les televisions del valencians i valencianes. Així, delegats del govern del PSOE com Eugenio Burriel, presidents de la Generalitat com el socialista Joan Lerma i els populars Eduardo Zaplana i Francisco Camps, i ministres socialistes com José Barrionuevo i José Montilla, van tindre en les seues mans la solució de possibilitar que entre dos països veïns, Catalunya i País Valencià, que tenen la mateixa llengua pròpia, pogueren veure amb total normalitat llurs televisions: TV3 i Canal 9.

I és que als Governos del PSOE i del PP els ha importat un rave que milers i milers de valencians i valencianes reclamaren, i reclamem, la recepció amb normalitat de la TV3. Han oblidat intencionadament que, tant la Constitució (Carta Magna intocable i que tantes vegades ens recorden quan els interessa), l'Estatut com la LUEV reclamen una atenció especial a la recuperació de les llengües minoritzades. La recepció de la TV3 al País Valencià contribueix sense cap mena de dubte a la normalització de la nostra llengua, i per tant hauria d'haver sigut l'administració pública estatal i autonòmica qui hauria d'haver propiciat aquesta recepció. No sent així, ha hagut de ser una entitat cívica, Acció Cultural del País Valencià, la que amb moltes dificultats ho fera realitat, tot i instal·lant, amb els diners dels socis i simpatitzants, una xarxa de repetidors arreu de les comarques valencianes. Els socialistes, que diuen defensar la llibertat d'expressió, no ho van solucionar quan tocava i van intentar el tancament d'aquests repetidors amb l'argument que eren al·legals. L'any passat els populars, que mai han cregut ni prac-

ticat l'esmentada llibertat d'expressió, aconseguiren tancar el de la Carrasqueta (l'Alcoià), i fa unes setmanes van clausurar el de la Llosa de Ranes (La Costera) i el d'Alginet (La Ribera Alta).

Si per al PSOE la recepció de la TV3 al País Valencià era i és incòmoda i inoportuna, per al PP és com un tumor que cal extirpar, com la mateixa ACPV, bèstia negra dels populars. Populars i socialistes saben i saben que la recepció de la televisió catalana a les comarques valencianes contribueix, a més de la normalització lingüística com hem dit adés, a fomentar l'autoestima, a aprofundir en la identitat comuna, a cercar llaços de col·laboració i intercanvi, a despertar sentiments ofegats, a trencar tòpics anticatalanistes posats en circulació pel nacionalisme espanyol, a sentir-se orgullosos de parlar una mateixa llengua, a veure una televisió de qualitat: amb rigor, pluralitat i professionalitat, i a tantes i tantes coses més que ni als socialistes, ni als populars el fa cap gràcia. És més, els agradaria que els valencians i els catalans continuàrem, per in sècula seculorum, enfrontats, donant-nos l'esquena, perquè així en trauran ells els beneficis.

Comtat i debatut, mentre la Corporació Catalana de Mitjans de Comunicació ha permès que al Principat de Catalunya s'hi puga veure Canal 9, ací, a casa nostra, el president Camps trenca l'acord de reciprocitat i es dedica a clausurar repetidors d'ACPV. El Consell li dona les culpes al Govern central i els socialistes afirmen que la responsabilitat és del mateix Consell. Com veiem és la història de sempre, a cap dels dos partits els interessa i practiquen la mateixa política que amb el de la unitat de la llengua: la indefinició, la confusió, l'ara sí i demà no, l'ambigüitat, la dilatació dels acords...

Sembla que els catalans i els valencians ja n'estem acostumats i els deixem anar fent, mentre nosaltres anem perdent llençols en cada bugada. La nostra reacció és innòcua davant d'aquesta secular obsessió malaltissa per difuminar-nos, fer-nos desaparèixer.

per **Vicent Luna**

Alcoi, 22 de desembre del 2008

Economia

Una oportunitat de negoci i de país amb Spanair

La possibilitat que una companyia aèria pugui ser gestionada des de Catalunya no és pas cap novetat. Vueling, ara en procés de fusió amb la filial d'Iberia Clickair, naixia de capital català i és gestionada des de la capital catalana. Però la seva aposta per l'aeroport del Prat no es diferencia de la que podria ser en qualsevol altre dels 47 aeroports comercials que operen a l'Estat espanyol. És cert que la seva condició de companyia de baix cost limita les seves possibilitats d'obrir-se al món, però Vueling no ha fet una política clara de potenciació de l'aeroport català. Per això, que Scandinavian Airlines (SAS), grup propietari d'Spanair, estigui disposat a vendre's el 80% de l'aerolínia espanyola al Consorci de Turisme de Barcelona i a la firma de capital risc Catalana d'Iniciatives, obrint la porta a la incorporació d'altres accionistes provinents del món empresarial català, és una excel·lent notícia. I ho és perquè brinda una oportunitat històrica des del punt de vista de negoci, perquè a El Prat una com-

panyia com Spanair, ara amb problemes econòmics greus, podria redreçar-se, mantenir l'activitat a El Prat i posteriorment acabar redireccionant la seva oferta per convertir Barcelona en un hub del sud d'Europa. Arribats a aquest punt, s'hauria obert la porta a la intercontinentalitat. Actualment, Spanair té la seva seu a Palma, però de ben segur que es traslladaria a Barcelona si l'operació, per a la qual SAS ha posat com a data límit el 31 de gener del 2009, culmina amb èxit. Però més enllà de qüestions econòmiques i d'infraestructures, el fet que empresaris catalans i iniciativa institucional a través del Consorci de Turisme de Barcelona i Cata-

lana d'Iniciatives –impulsades per l'Ajuntament de Barcelona i la Generalitat respectivament– hagin unit forces per l'aeroport del Prat, és una mostra clara del sentit de país que ha guiat aquesta operació. I en els temps que corren, en què els partits es ridiculitzen esbatussant-se i escenificant cada dia el trencament d'una suposada unitat de país pel finançament i l'Estatut, ja és molt. I potser es recuperarà l'esperit de l'IESE del març del 2007, quan els principals dirigents del món empresarial, acadèmic i cívics van aplegar per demanar una solució de futur per a l'aeroport del Prat.

Barcelona - Dimarts, 23 de desembre

Víctor Alexandre rep el premi Mercè Rodoreda 2008

L'escriptor i periodista Víctor Alexandre ha rebut el premi Mercè Rodoreda 2008 de contes i narracions per la seva obra "Set dones i un home sol". Alexandre va rebre el premi a la 58a Nit de Santa Llúcia, organitzada fa alguns dies per Òmnium Cultural. El portaveu del jurat, Isidor Cònsul, va lloar la qualitat de l'obra, i va comparar l'escriptor amb Jesús Moncada o García Márquez.

"Set dones i un home sol" parla de la complexitat de les relacions humanes, i de

les complexes relacions sentimentals entre homes i dones. El llibre orbita al voltant de la idea de la solitud i la necessitat de sentir-se estimat, i en especial de l'energia que hi dediquem al llarg de la vida per aconseguir-ho. El llibre tracta set històries amb el nexa comú d'un home que es troba en coma fruit d'un accident.

Les set històries duen nom de dona i narren les vivències de set dones de diverses generacions, així com els seus sentiments, desitjos, anhels i frustracions, veritats, mentides, pors ...

La naturalitat de les llengües

Els pronòstics més optimistes avancen que, a finals del segle XXI, la meitat de les sis mil llengües actuals hauran desaparegut. Els més pessimistes, però, vaticinen que la desfeta arribarà al noranta per cent. I si aquestes previsions es referissin a espècies animals en perill d'extinció, totes les alarmes s'haurien disparat, ja de fa temps, i s'estarien dissenyant estratègies conservacionistes per fer front a una catàstrofe ecològica de dimensions planetàries. En canvi, encara no s'ha estès una sensibilitat paral·lela davant del dalta baix que pot representar l'extinció massiva d'allò que més ens singularitza com a membres de l'espècie humana: la capacitat natural de ser parlants.

Dic "capacitat natural" perquè sovint s'afirma que les llengües són un patrimoni cultural de primer ordre. I se n'oblida una característica més fonda i més essencial: les llengües són, molt especialment, un patrimoni natural. Perquè, de manera espontània (i no pas com a fruit d'una decisió voluntària o d'una planificació), els pares transmeten a la seva descendència la llengua primera, la de la màxima facilitat i comoditat, la que és viva en un territori determinat. I ho fan al marge de si aquesta llengua té la consideració legal de ser, o no, l'oficial d'un estat. Així ha estat, des de sempre, en la immensa majoria dels casos, seguint el procés natural de transmissió intergeneracional que, finalment, ha dibuixat el panorama lingüístic plural del nostre món.

I val a dir que aquest llegat no s'ha produït per anar contra ningú; ni per ganas de ser diferents o de rebel·lar-se davant l'embranchida de llengües multimilionàries. Els pares no parlen amb les seves criatures, en la llengua en què ho fan, amb la voluntat de fer perviure una llengua: la transmissió és del tot natural i forma part del procés de creixement i de convivència, tant en el cas de les llengües

demogràficament reduïdes, com en el cas de les que tenen centenars de milions de parlants (que tampoc es relacionen lingüísticament amb la seva prole per aconseguir un augment de les estadístiques). Cal, doncs, respectar i defensar el panorama lingüístic del nostre planeta, si volem respectar i defensar els drets de les persones que, en la seva terra de sempre, conserven el do meravellós d'haver concretat la facultat humana del llenguatge en cada parla singular, irrepetible i insubstituïble: un fragment que reflecteix a la perfecció el tret més característic del mirall immens de la condició humana.

En cas contrari, si els pronòstics arribessin a convertir-se en realitat, caldria que ens avancéssim en l'avaluació de la catàstrofe: centenars de milions de persones desarrelades, convertides en semiparlants; l'extensió, doncs, de la inseguretat lingüística; la generació dels avis incomunicada amb la dels néts; el desencís (potser la desesperació) de tot de pobles amb la sensació que ja no són útils, que no hi compten al mateix nivell que d'altres pobles. Tot això, encara que sigui per egoisme, també s'hauria d'avaluar des del punt de vista econòmic, si és que algú encara no és prou sensible des d'altres perspectives.

En canvi, el reforçament del panorama lingüístic actual (arbitrats, si cal i quan calgui, els sistemes de traducció i l'aprenentatge lliure de segones i terceres llengües) contribuiria a la pau mundial i a la relació igualitària entre els individus i els pobles. Perquè no hem de voler pas una terra empobrida, mancada del senyal distintiu que ens fa sapiens.

Jesús Tuson
(publicat al diari AVUI el dissabte, 13 de desembre del 2008)
(reproduït amb l'autorització de l'autor)

L'Institut Ramon Llull formalitza l'entrada del Govern balear

La Junta Rectora de l'Institut Ramon Llull, màxim òrgan de direcció de l'IRL, ha aprovat aquest matí, en una reunió celebrada a Palma, la reincorporació de les Illes Balears al consorci de l'Institut Ramon Llull, i, per extensió, la seva entrada a la Fundació Ramon Llull. Es tanca així el procés iniciat fa un any al monestir de Cura. L'IRL passa a ser un consorci format per l'Administració de la Generalitat de Catalunya i la de les Illes Balears. La seu del consorci serà compartida entre la ciutat de Barcelona i la de Palma.

La presidència de la Junta Rectora correspondrà de forma rotatòria i per períodes d'un any als presidents de les comunitats autònomes consorciades, mentre que la presidència del consell de direcció correspondrà al membre del govern de l'altra comunitat que designi el propi govern. Així doncs, durant el 2009 el president del Govern Balear, Francesc Antich, presidirà la Junta Rectora de l'IRL, mentre que el vicepresident del govern, Josep-Lluís Carod-Rovira, en presidirà el Consell de Direcció. Josep Bargalló seguirà sent el director de l'Institut. A cadascuna de les comunitats consorciades hi haurà una direcció adjunta, aprovada pel consell de direcció a proposta del director de l'IRL. Avui també s'ha aprovat

el nomenament de Fanny Tur com a directora adjunta a Balears, i Neus Fornells a Barcelona.

També formen part dels òrgans de direcció de l'IRL els màxims representants d'altres institucions que treballen per la llengua i la cultura catalanes com l'Institut d'Estudis Catalans, l'Institut d'Estudis Balearics, la Institució de les Lletres Catalanes o l'Institut Català de les Indústries Culturals, a més de les universitats de la Xarxa Vives.

El vicepresident del govern de Catalunya i vicepresident de la Junta Rectora, Josep-Lluís Carod-Rovira, s'ha mostrat satisfet perquè amb el retorn de Balears a l'IRL **'s'ha tancat un parèntesi d'excepcionalitat massa llarg'**. Carod ha avançat que **'treballarem per la internacionalització del bo i millor dels nostres territoris, sense fer valer cap mena de quota'**. El conseller de la

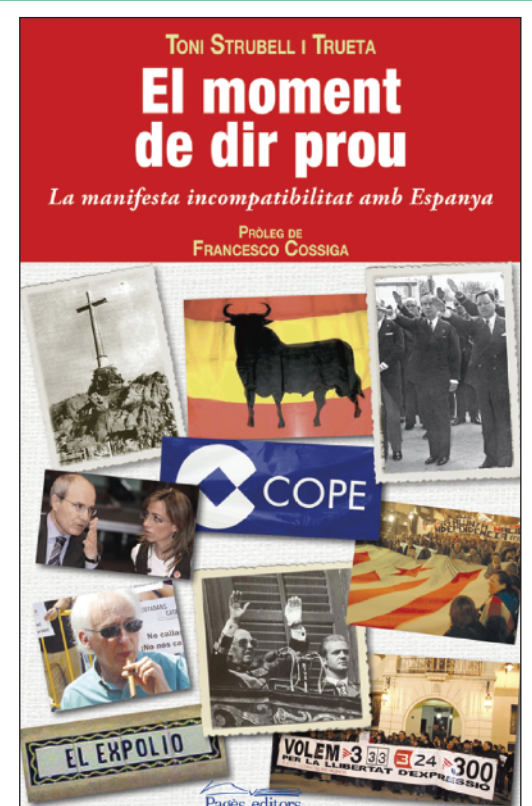
Presidència del govern Balear, Albert Moragues, ha coincidit en assenyalar que l'IRL **'ens permetrà una política molt més ambiciosa en la presència dels nostres autors i artistes a l'exterior'**.

El director de l'IRL, Josep Bargalló, ha explicat que per al 2009 s'ha aprovat un pressupost de 14 milions d'euros, 13 d'ells ordinaris i un milió extraordinari per a la participació catalana a la Biennal de Venècia. Bargalló ha garantit que al 2009 **'l'accent balear en les actuacions genèriques de l'IRL es veurà més que mai'** i ha avançat algunes actuacions estrictament balears. En aquest sentit ha avançat un homenatge a Blai Bonet a Nova York, la presentació a Madrid d'una nova edició de Bearn, de Llorenç Villalonga, i un recordatori del grup Ibiza 59 a Berlín.

Dilluns, 22 de desembre de 2008

El bestseller que et farà veure-ho tot clari que tant emprenya el sistema...

(comprovat: les grans cadenes es neguen a exposar-lo (per la seva coberta) als aparadors!)

JAUME GARAU

President ERC-Llucmajor

Després de les darreres condemnes no deixa de sorprendre el morro i la cara dura esgrimida pel PP per justificar les condemnes judicials del nostre ex-batle, tant a la premsa escrita com a alguns comentaris deixats a la xarxa, on troba'm afirmacions com “no me llevé dinero” y “lo hubiese denunciado de haber sabido que se hacía”. O els comentaris que se senten a plaça per part de pròxims al PP: “en Lluc és un llucmajorer honrat que ha estat enganyat per en Rabasco” sense faltar algun detall melodramàtic com el de la velleta que recorda com en Lluc la va ajudar a entrar a la residència.

Tot plegat una campanya ben orquestrada per fer creure a la gent que en Lluc nostre és una persona honrada i massa confiada que ha estat vilment enganyat pel pèrfid foraster d'en Rabasco. No em sorprendria que d'aquí a poc volguessin canonitzar Sant Lluc, víctima i màrtir per la causa llucmajorera.

Canonització de Sant Lluc a Llucmajor

Que es pensen que no ens enrecordam de la resta?. Que hi ha del tracte de favor cap a la família Nadal per donar-los la concessió de les piscines municipals, que per cert varen passar de costar 11 a 30 euros cada mes?. Que passa amb els assessors sense feina coneguda que ho són únicament perquè tenen bo a l'Ajuntament o els treballadors que han entrat més per carnet que per vàlua.

Algú es recorda dels veïnats de S'Estanyol, que han vist com en Lluc ha donat llicències d'obra per construir centenars d'habitatges i com els antics propietaris hauran de pagar un impost especial per donar-los aigua als nous?. O bé alguns proveïdors de l'Ajuntament que inflen factures, les concessions de serveis municipals que es fan a dit, les requalificacions de terrenys que han comprat com a rústic i que ara han convertit en urbà, o be l'urbanisme a gust de les grans empreses on es veu

que els veïnats de Son Verí Nou han de complir escrupolosament la normativa municipal mentre que una empresa privada se les bota totes. I per acabar, veure com inunden amb diners públics a associacions de veïnats, esportives o musicals afins al PP mentre ignoren a les altres.

El cas de la condemna no és un fet aïllat, és un mes dels innombrables casos de corrupció que el PP ha perpetrat a Llucmajor. La nostra justícia espanyola s'ha torbat 8 anys en jutjar i condemnar només una de les corrupteles i davant aquesta desídia i lentitud al PP li sobra temps per fer un rentat superficial de cara i presentar-se a les properes eleccions com un partit renovat on els pocs i puntuals casos de corrupció han estat depurats. El mateix partit “caciquil” i corrupte de sempre amb un nou màrtir, la de sant Lluc Tomàs, autoïnolat per el be del poble i pujat als altars.

Coses de vells

1.- Al meu avi li agradava explicar batalletes. La guerra del moro, deia ell. Quan s'hi posava, els meus germans grans anaven tocant el dos discretament. Jo m'encantava amb els seus relats i, al final, sempre em quedava sol. Un dia va dir-me: “si no fos que sé que tots tenen feina, pensaria que em faig pesat”. Mai no he sabut si va dir-ho seriós o amb ironia.

2.- El carrer és estret i llarg. Jo he d'anar d'un extrem a l'altre i tinc pressa, però una colla de vells i velles l'ocupen de banda a banda. Probablement —penso— un autocar de jubilats. Tinc dues opcions, o m'adapto al seu pas —que potser ja em toca— o m'obro camí a cops de colze. M'he adaptat al seu pas. Una experiència enriquidora.

3.- Nadal a l'asil geriàtric: Cada any, un grup d'amics portem torrons, neules i cava als iaies. L'any passat, abans de treure les llaminadures, els hi vam regalar un televisor. Comentari resignat d'una avia a la seva companya: “aquest any no hi haurà torrons”.

4.- Amor al geriàtric: 75 anys ella, 77 anys ell. Sempre se'ls veu

junts, al menjador, al jardí, a la sala de la tele... S'han enamorat. Per a desesperació de les monges, alguns matins els troben dormint junts. La superiora, que em té confiança, m'ho explica esverada. Per tranquil·litzar-la li dic, “No s'amoïni «madre», si queda prenyada els casarem”.

5.- Vellesa i esperança: Un record entranyable del meu pare. Als 90 anys va plantar un caquier al jardí de casa. “No donarà fruita fins els quatre anys, però passaran de pressa”, va dir-me il·lusionat.

6.- Vellesa i sexualitat: Conversa escoltada al taulell d'una farmàcia: “Senyor Lluís, estic preocupat. Quan faig l'amor amb la meua senyora, el primer cop sempre va bé, però hi ha dies que, a la segona envestida, faig figa. Què m'aconsella?”. “Quants anys teniu, mestre?”. “El mes que ve en faré 88”.

7.- Temps enrere podíem veure pels carrers molts més vells encorbats que no pas ara. Algú, de petit, va dir-me, “es corben perquè la terra els crida”. Vaig arxivar la imatge a la memòria, però, encara avui, quan

m'encreuo amb algun d'aquests vells ajupits, penso “la terra el crida” i, instintivament, redreço l'esquena.

7-B.- Record que a sa Pobla de fa 25 anys, molts vells anaven encorbats, ara no en veus ni un que hi vagi. Les màquines i els magribins fan la feina d'aplegar les patates.

8.- Conversa escoltada al banc d'en “si no fos”:

— M'agradaria garbellar el passat i separar, de les hores viscudes, la palla i el gra.

— Fuig home, fuig! I que en faríem de tanta palla?

Dues reflexions personals:

9.- Algú ha dit que la lectura i la gastronomia són passions de l'edat provecta. No hi puc estar d'acord: primer, perquè sempre m'ha agradat llegir i menjar bé; segon, perquè sembla que aquella afirmació exclou el sexe.

10.- Morir de vell: una malaltia terminal i no contagiosa, que no tothom té el privilegi de patir.

Un relat de brumari

Nozotroh no ablamoh malamente kahteyano, ablamoh bien el andalú

Kon identidá propia. «Lah normah gráfikh ke ze prehentan en ehte dokumento zon, komo reza er zuhtítulo, una propuehta, abierta y flezible, pa empezà a trabahà». Azí comienza la propuehta de normah ortográfika pal andalú, elaborá por el ehkriter Huan Porrah, de la Zoziedá pal Ehtudio'el Andalú. Una beintena de perzonah trabaha en Andaluzía por «konzerbá nuehtro legao kurturá», azegura Guadalupe Bahkeh, de la zoziedá. «Keremoh azé dezaparezé la idea de ke lo andaluzeh ablamoh malamente el kahteyano. Ablamoh andalú», komenta.

La Zoziedá ehtá kompuehta por ezkritoreh, antropólogoh, lingüihtah...

Kada doh z' añoh ze reúne. La úrtima zita tubo lugá en Marxena (Zebiya), pa debatí propueztah ortográfikh elaboráh por argunoh de zuh integranteh. J. G.

CAT-atac és obvi que el qui ha escrit això no tenia gaires bones intencions respecte a Catalunya ni al català. La tàctica és intentar relacionar-nos amb tot tipus de moviments ridículs o marginals per d'aquesta manera ridiculitzar-nos i marginalitzar-nos. Una altra tàctica que et trobaràs molt és la d'intentar anivellar-nos. Una mica el “café para todos”.

No et deixis enganyar

No company, en el passat, fa anys, vaig relacionar-me amb en Porras, i és totalment favorable al català i a l'autodeterminació, no és espanyolista ni cap café per tothom. És més, crítica que com és possible que els espanyolistes defensin la dialectització del català (menorquí, etc.) però que s'oposin a fer el mateix amb el castellà. Ell creu fermament en l'existència de l'andalús, fins i tot a les eleccions municipals del poble de Mijas (Màlaga), les paperetes anaven bilíngües castellà-andalús, i eren les paperetes oficials. Ja va bé que les puces els creixin als espanyols.

Mentre els espanyols fan tot el que poden per dividir el català, els catalanistes som tan políticament correctes i tan acadèmics, que no som capaços de tornar-los els cops amb les seves mateixes armes. Per això els espanyols són amos, i els catalans esclaus.

Jo lluito per la independència de Catalunya, i si per això cal negar la unitat lingüística del castellà, no tinc cap problema a fer-ho (tots els mitjans de lluita). I no donem raó als blavers, sinó que els aïllem. Una cosina política andalusa, resident al País Valencià, deia que el valencià no és català; llavors jo li vaig dir que l'andalús era un idioma diferent del castellà, i ella comentava en que l'andalús no existia, però com que va veure que jo defensava l'andalús igual que ella dividia el català, no li quedà més remei que callar-se. Si cada cop que un polític espanyolista ix trencant la unitat del català, li respongués un altre trencant la unitat de l'espanyol, ja veuríem tu com callarien.

Als catalans ens foten per tots costats, tanmateix nosaltres hem de tenir ‘fair play’. Què ridículs aquests que s'escandalitzen del text en andalús, és una mostra de fins a quin punt desconeixen la ‘realpolitik’. Defensar que l'andalús no és castellà és un arma que utilitzaríem si tinguéssim collons.

Prou Apartheid lingüístic!

Som una empresa jove, que fabriquem cervesa de forma artesanal. El nostre mercat natural, de moment, és Catalunya. És per això que tenim la nostra plana web en català i occità (www.cervesalapubilla.com), que són les dues úniques llengües oficials, pròpies i no imposades a Catalunya. Encara, que a més, si mireu el web hi ha una eina de Google que és un traductor, el qual tradueix a unes 32 llengües, entre les quals hi és l'espanyol. Per tant la nostra web està disponible en un total de 34 llengües.

Recentment, i suposem que gràcies al boca orella i a la publicitat, ens han començat a arribar correus electrònics d'Espanya. D'aquests correus, podríem afirmar que el 90% són insultant-nos pel fet de no tenir el web en castellà. Encara que no sigui així, ja que es pot obtenir en espanyol només pitjant un botó. La majoria són correus a l'estil: "estamos en España"; "no pienso comprar productos catalanes" o "productos que solo esten en catalán", "sois unos nazionalistas", etc.

Certament no coneixem de res a aquestes persones, però seria interessant saber si la seva actitud és només envers el català o envers a qualsevol llengua que no sigui l'espanyola. Si és la segona opció, doncs, possiblement siguin casos de psicòleg o de psiquiatra. Gent que podríem dir que tenen alguna patologia com ara "llenguafòbia", una patologia que els deu dificultar el fet de viatjar gaire més lluny del seu poble o província, o l'interrelacionar-se amb gent forastera. Ara, si parléssim de la primera opció, potser ja és una cosa més greu, i aquí estaríem parlant de xenofòbia, racisme o digueu-ho com vulgueu. És degut a aquesta xenofòbia lingüística, que aquells que encara volem viure en la nostra llengua i l'utilitzem sense perjudicis estem condemnats a viure en una mena d'Apartheid a on se'ns discrimina i se'ns vexa constantment pel fet lingüístic, etiquetatge, cinema, premsa, servei d'atenció al client, "no le entiendo" i mil coses més, la llista és massa llarga.

És clar que la majoria de la població viu en la resignació i la claudicació lingüística de forma permanent i constant. És per això que de tan en tan, tenim declaracions cofoies dels nostres polítics i sectors socials dient coses com: "aquí no hi ha conflicte lingüístic" o "la llengua catalana mai havia estat tan bé".

La qüestió és: quan de temps podem resistir? Creieu-me que anar contracorrent, perquè això ja és anar a contracorrent avui en dia, és difícil i tot té un límit. D'altra banda, és trist que a l'any 2008 ens haguem de veure encara amb aquestes coses. Que la mentalitat d'una part dels espanyols encara no hagi canviat, i mentrestant ens hem passat gairebé 30 anys d'autonomia amb pujolisme i tripartit sumats, intentant fer pedagogia amb diner públic i anant a pidolar a Madrid una sèrie de coses que són nostres, i les quals no haurien d'haver marxat mai d'aquí. I amb uns Governos porucs, que no s'han atrevit mai a plantar cara, que no s'han atrevit mai a legislar sobre la llengua de forma valenta, com ho fan petits països com Eslovènia o Estònia, per exemple, o fins i tot regions com Flandes o el Quebec.

Si us plau, és una crida, és un prec: Que algú ens defensi! Que algú amb poder ho aturi. Ja n'hi ha prou! Tot és escrit i documentat i segurament d'aquí a uns anys el cas dels catalans serà un trencaclosques per a la comunitat científica, com ho és encara l'extinció dels maies. De totes maneres, des de la nostra empresa no renunciem. La nostra Pubilla és valenta i resistirà sense claudicar.

David Valls – Gerent

Les 'ambaixades' catalanes d'Esquerra

El nomenament de Roser Clavell, secretària d'Afers Exteriors, com a viceconsellera del govern de Catalunya ha despertat moltes crítiques, sobretot de CiU, en el sentit que ara, en temps de crisi, no és un bon moment per a la creació de nous càrrecs. Tanmateix, han estat crítiques demagògiques i indocumentades, mogudes més per l'afany de desacreditar que no pas per un autèntic desig d'austeritat, i Esquerra Republicana les ha contestades adequadament. ERC ha aclarit que la creació de la viceconselleria no implicarà un augment de la despesa per la senzilla raó que l'actual secretaria d'Exteriors serà reconvertida i Clavell-persona molt competent, per cert-continuarà cobrant el mateix. Sobta, per altra banda, que la raó de CiU per oposar-se a l'esmentada viceconselleria sigui la crisi actual. I no pas perquè la crisi no sigui certa sinó per la incongruència que suposa que no fos capaç de crear la viceconselleria en el quart de segle que va governar, quan ens deia allò de "Catalunya va endavant". Tampoc no s'entén que CiU considerés la Catalunya del Nord una cosa aliena al país, tot fent-la dependre del Departament de Política Exterior, i que hagi calgut l'arribada d'ERC al govern perquè la Casa de la Generalitat de Perpinyà pertanyi a

Roser Clavell i Carod-Rovira

Vicepresidència.

Una altra cosa és l'argument del secretari general adjunt de CDC, Felip Puig, quan diu que el nomenament de Rosa Clavell "no resoldrà el problema del prestigi que té Catalunya a l'estranger", ja que, segons ell, la política internacional catalana no canviarà. Aquí sí que hi ha més elements de debat. Però si de debò és això el que amoïna Felip Puig, com a bon catalanista hauria d'exigir no pas austeritat sinó més inversió en projecció exterior. És a dir, menys pont aeri per anar a la Puerta del Sol de Madrid -quilòmetre zero del PSC-PSOE- i més relacions planetàries. Un catalanista mai no ha de blasmar l'obertura de les delegacions del seu país a França, al Regne Unit, a Alemanya i als Estats Units. Un catalanista de l'oposició que vulgui posar contra les cordes ERC hauria de pressionar-la amb arguments més

catalanocèntrics. Advertint-la, per exemple, que justament l'austeritat en aquest camp no és bona i preguntant-li quin és el pressupost de què disposen les esmentades delegacions per fer política exterior, més enllà d'un funcionari i d'un ordinador. Altrament, la gent podria pensar que aquest enfilall d'inauguracions amb foto no són altra cosa que un instrument al servei d'una campanya de promoció personal de Josep-Lluís Carod-Rovira. Si CiU vol fer oposició catalanista de debò, no hauria de recórrer als arguments espanyolistes del PP-o del PSC, que ara calla perquè és al govern-, sinó que hauria d'empènyer ERC a dotar d'infraestructures les *ambaixades* catalanes perquè no sembli que la seva política exterior és només política d'aparador.

Víctor Alexandre
www.victoralexandre.cat

No es pot ser més desgraciat!

Des que vaig tenir us de raó, vaig descobrir que soc negre com el carbó i agafant el meu pqssapart posa queque som iraqià.

Senyor, no pot ser... amb sent fet pols a una cadira. Collons! Però si és una cadira de rodes. El que significa que a més de negre i iraqià som discapacitat i me dig a mi mateix que és impossible que sigui negre, iraqià, discapacitat, dons és la putaveritat.

Me crida algú darrera meu. És el meu nuvi. Si el meu nuvi. Allò que me faltava, també som

maricón. M'entra el pànic i pregunto. Negre, iraqià, discapacitat, maricón, drogaadicta i seropositiu. Desesperat començar a tirar-me dels cabells i oooh, no tenc cabells. Som calb!

Sona el telèfon. És el meu germà que me diu: Des que el pare i la mare varen morir, lo únic que fas és drogar-te i quedar-te tirat tot el dia, cerca't una feina, la que sia, collons! Si, també som un aturat i intent explicar-li al meu germà lo difícil que és trobar feina quan se és negre, iraqià, discapacitat, maricón, drogaadicta, seroposi-

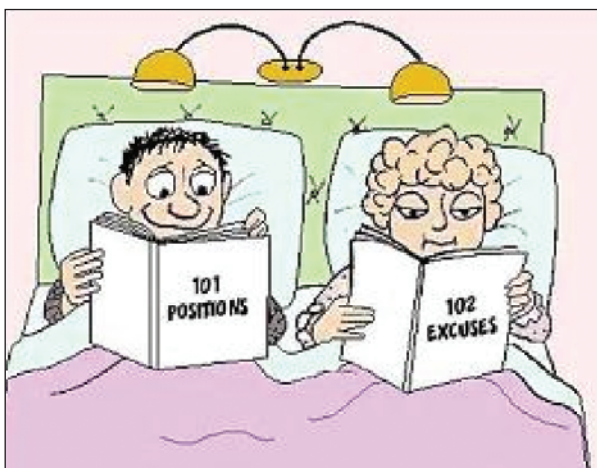
tiu, calb, però nao ho put aconseguir i és perque som mut! Transtornat penjo el telèfon amb la única ma que em queda, sent una punyalada al meu marcapassos. A més de tot això som un malalt cardíac. I quan pens que no pot ser pitjor s'acosta el meu nuvi i me diu: -Estimat, no et preocupis, només estem a 12 punts del Barça. Nooo, no pot ser! Me cac amb la llet que vaig mamar. A que també som del Madrid?

Manel Vidal

Eroscatalà

[Humor](#) Leroy Ramsey (31/12/2008)

Excuses i positures per aquesta nit

[Enquestes](#) Ignatius J. Reilly (30/12/2008)

Com ha provat el 2008?

Amics d'Eroscatalà: ara que estem a tombant d'any, volem demanar-vos com ha provat el 2008. Ha estat un any sexualment productiu? Podria haver estat millor? Ha estat pèssim? Us donem diferents opcions perquè ens feu saber quina ha estat la vostra activitat en materia de cardamenta. Vinga, esperem les vostres aportacions.

[Pollastre de la setmana](#) Gwen Stacy (30/12/2008)

Hugo

Entre l'Hugo o el seu gos
No em quedo amb cap dels dos
Molt de múscul i massa pèl
Prefereixo menjar pa amb mel
Potser avui no estic prou inspirada
Però és que amb una sola mirada
Ja n'he tingut ben bé prou
I me'n vaig a prendre un brou

[Enquestes](#) Otis Toole (29/12/2008)

Montserrat Nebrera, la preferida per passar el cap d'any

Els usuaris d'Eroscatalà ja han dictat sentència. La militant del PP català Montserrat Nebrera és la preferida en cas de poder triar a un famós o conegut per passar la nit de cap d'any. Més d'un 24% l'han triada, per sobre de la meteoròloga Mónica López (21%) o de la directiva televisiva Mónica Terribas (8'7%). Més enrra hi han quedat la presumpta guapa oficial del país, Judit Mascó (6%) o l'actriu Mónica López (6%). Gairebé el mateix percentatge ha rebut la televisiva Mari Pau Huguet, mentre que Mar Ulldemolins i la futbolera Mireia Canalda han tingut un 4% de vots. El primer home no el trobem fins a aquest segment de votació. Seria Josep Guardiola, l'entrenador del Barça, que ha superat a Marc Cartes (3'5%). Només tres de les propostes no han rebut cap vot. Han estat el polític Oriol Pujol, l'esportista Marc Gasol, i el cuiner Ferran Adrià. Aquest últim ni per fer l'àpat????

[imatges](#) Otis Toole (28/12/2008)

El discret encant de la llenceria

[Ocellota de la setmana](#) Otis Toole (29/12/2008)

Karrie

Només tinc ganes d'abraçar
A la Karrie el dia de demà
Fer-la entrar en raó
I que deixi l'escalfor
Que impregna el seu cos
I a mi ja em té fós
Jo la portaria a l'altar
I deixàrem de follar
(Veure millor a la Karrie
clicant [Sarri sarri sarri sarri](#))

[imatges](#) Jim Beam (08/01/2009)

Hale Berry, marcant estil

Independentment del seus valors artístics, Hale Berry s'ha convertit en una de les presències més ben rebudes pels usuaris d'Eroscatalà. Per això quan n'hem trobat aquesta imatge voltant per la xarxa, hem tingut unes ganes boges de compartir-la amb tots vosaltres. Gaudiu-ne.

Poesia

Mira'm, només mira'm

Un relat de **Aurora Marco Arbonès** (26-12-2008)

Parlar amb els ulls és aconseguir un diàleg d'amorosa intimitat.

Mira'm, només mira'm,
que vull copsar el desig
en el llac dels teus ulls,
sentir la tremolor
de l'amor que sacseja
les aigües més profundes.

Mira'm, només mira'm.
Conversem amb els ulls
del plaer compartit,
de l'ansia que ens encén,
de la pell que s'eriça,
en un diàleg mut.

Mira'm, només mira'm.
Capbussar-me voldria
en el líquid parany,
no moure'm ja mai més
de la teva mirada
i aclucar-m'hi ben nua.

Mira'm, només mira'm.
No t'apropis, no em toquis
no em besis més amor.
Vull gravar en el cervell
l'esguard que amb anhel crida
la fusió de dos éssers
més enllà de la mort.

Només mira'm amor!

Espanya, l'enemiga

Durant molts segles Espanya,
Nostra llengua ha prohibit,
Ens obliga amb molta manya
Aprendre una llengua estrangera,
Començant pel nin petit.

A l'aucell que gentil vola,
Ningú li priva el cantet,
Però el català a l'escola,
Per terra sempre rodola,
Com si no hi tenguessim dret.

Setanta anys fa que molts mestres,
En Franco va fer morir,
Perquè en progrés eren extres,
I a més, eren molt destres,
Ensenyant en mallorquí.

Durant trenta anys, es gran pena,
El que feu la transició,
Amb injusta llei s'estrena,
Posant en Constitució,
Per noltros una condemna:
Castellà per un canó!
No és teatre, es viva escena,
D'esclavatge i submissió.

Caldria sentir vergonya,
Enlloc d'inflar-se d'orgull,
Espanya d'estar fent conya,
Com si fos virus o ronya,
La llengua d'en Ramon Llull.

Si vergonya un poc teníeu,
A la cara els forasters,
Empegueïts estariu...
És que tal volta admetrieu,
Que el català a Andalusia
O a Madrid fos algun dia,
Forçat als vostres carrers?

Aquí molts venguts de fora,
A parlar en mallorquí,
S'han renegat en mala hora,
I trepitgen nostra flora,
La llengua pròpia d'aquí.

Mallorquí, diguéis: ja basta!,
D'esclavatge foraster
Mallorquí de bona casta,
Per tot arreu sempre gasta,
Un bon català al carrer.

Es Gall

El Rei En Jaume

CLIMENT GARAU I SALVÀ

El dia de Nadal venia,
I es Consell va reunir,
En Parlament decidí,
Que Ciutat conquistaria.
Quatre dies estaria,
Després de passat Nadal
Això seria es final,
Tothom en lluita entraria.

Per la bretxa que hi havia
Tothom 'via e passar
Tant soldat com el paísà,
Tothom hi penetraria.
Aquell que recularia,
No seria perdonat,
Fort seria castigat,
Si sa missió no complia.

El darrer dia de l'any,
S'ordenà de bon matí,
Que quant lo solei sortí,
Ningú se sentís estrany.
Santa missa amb lo seu cant,
I llavors comunió,
Tot invocant el Senyor,
Que los pogués ajudar.

Quan estaven preparats
Lo Rei los va *alentar*,
Amb s'espasa en sa mà,
"de Deu tots sereu jutjats,
Ben valents tots sou estats,
En aquesta expedició,
Jesucrist, Nostre Senyor,
De fet, molt ens ha ajudat"

I amb los crits de "Jesucrist",
I amb los de "Santa Maria".
Sa bretxa prest s'ompliria,
Amb tothom ben decidit,
Aquest lloc va quedar escrit,
Sa Porta de Benecofol,
Era un moro molt blancfol,
Un cap que fou aplaudit.

Com un allau ells entraren,
Ningú los pogué aturar,
Amb una espasa amb sa mà,
Es moros tots s'espantaren,
El qui primer d'ells anava,
Era en Joan Martines i Eslava,
Aquest se tropa arengava,
Poderós, molt va lluitar.

Gran resistència posaren,
Els moros contra Lo Rei,
Veien com el seu ramell,
Els catalans esfullaven,
totes ses portes tancaren,
Ses dones amb gran temor,
Els homes amb gran valor,
Fins amb ses pedres lluitaven.

Els forts crits dels catalans,
Als moros molt *assustaren*
Nerviosos se posaren,
Quan sentiren tants d'espants
Ses espases com a llamps,
Que totes elles brillaven,
Es coll a molts los tallaven,
En es moros sarraçans.

Sa gent de Ciutat fugia,
Quan sa notícia sentí,
No volia tractar-hi,
Amb gent que no coneixia,
Molta de por los tenia,
A tots aquells amos nous,
Amb forta empenta de bous,
I aquella gran cridòria.

Sa Porta de Marmaillet,
Que ara es diu de Jesús,
Sortiren tots com un fus,
Sense gens de mirament,
Deixaren es parament,
I sa casa ben tancada,
Observaren sa jugada,
Feta a aquella mala gent.

CONTRAST, CONTRADICCIONS, PARADOXES

(1ª part):

EN ÀREES SOCIALS, MENTALS,
IDEOLÒGIQUES, EN LA VIDA.

**PARADOXES,
CONTRASTS SOCIALS**

“Els vincles d’aquella amistat d’escola, talment renovats, prest s’afermaren a causa de la semblança de llur destí i de les diferències de llurs caràcters. Ambdós, amb l’esperit gràvid de fortunes diverses, posseïen aquella intel·ligència que situa l’home al nivell de les més enlairades personalitats, i es veien abocats al fons de la societat” (*Les il·lusions perdudes*, 1843, d’Honorat de Balzac, 1799-1850, novel·lista realista-romàntic, mig occità).

“L’home pobre, però independent dels homes, no està més que a les ordres de la necessitat. L’home ric, però dependent, està a les ordres d’un altre home o d’uns quants” (*Chamfort* [Nicholas-Sebastien Roch], 1741-1794, moralista il·lustrat francès).

“La ciutat era trist, silenci, vellesa; l’exèrcit alegria, gresca, joventut. En entrar el darrer en la primera, semblava que la mòmia rebia per art de meravella el do de la vida i, animada, botava fora de l’humit sarcòfag per a ballar donant-li voltes” (*Doña Perfecta*, 1876, de Benito Pérez Galdós, 1843-1920, narrador i dramaturg realista foraster).

**PARADOXES
IDEOLÒGIQUES, POLÍTiques, MEN-
TALS**

“El savi decideix segons la gravetat del cas, l’irascible per la sensibilitat a l’opressió, l’idealista pel desdeny i la indignació de l’abús de poder en mans inadequades” (Edmund Burke).

“Moltíssim li agraden a Apol·lo els jocs i els cants, i en canvi, Hades obtingué en sort planys i gemecs” (Estesicor, 632-556 a. de C.).

“Les contradiccions dels vostres llibres s’assemblen a un laberint, i els qui els lliguen, a les gerres sense fons de les danaïdes” (*Discurs contra els grecs*, Tacià, apologeta cristià del s. II).

“-Com puc deslliurar-me de la por?
-Com pots deslliurar-te d’allò al que t’aferres?
-Pretens per ventura insinuar que en realitat m’enganx a les meves pròpies pors?. No hi puc estar d’acord.

-Pensa què és allò del que la teva por et protegeix i llavors hi estaràs d’acord. I podràs veure a més la teva insensatesa”. (*Qui pot fer resplendir l’alba?*, 1985, d’Anthony de Mello, S. J., 1931-1987, jesuïta de l’Índia).

“L’obligació de tots els afers és del rei; però l’ànima de tots els afers és la seva pròpia” (William Shakespeare, dramaturg i poeta anglès, 1564-1616).

“Un govern democràtic és l’únic dels qui voten per un impost que pot defugir l’obligació de pagar-lo” (Alexis Charles Clérel de Tocqueville, 1805-1859, escriptor i estadista francès).

“(…) L’home educat en aquesta escola comença per assistir a reunions polítiques, on es queixa que els salvatges sien tractats com a bèsties; i després pren el seu barret i el seu paraigües i es presenta en una sessió científica, on prova amb eloqüents raons que, pràcticament, els salvatges són bèsties. En resum: que el nostre revolucionari, escèptic infinit, no fa més que dragar les seves pròpies mines. En els seus llibres de política reprèn els homes que xafen la moral, i en els seus llibres d’ètica mamprèn la moral perquè xafa els homes. Així, el revoltat s’ha esdevingut incapaç per a tota temptativa de revolta. A força d’alçar-se contra tot, ha perdut el dret a alçar-se contra res” (*Ortodòxia*, G. K. Chesterton, 1874-1936).

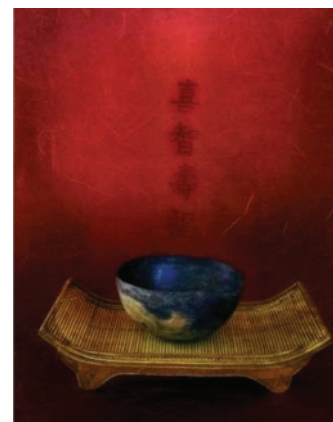
“(Marx) vol enlairar-se per damunt del relativisme de totes les ideologies i de totes les teories, i ens duu la seva revelació envers el misteri del procés històric. Emperò no existeixen, en principi, veritats absolutes; hi ha, en realitat, una sola veritat absoluta, ço és: que no hi ha veritat absoluta en si; que tota veritat és el reflex de l’economia i de la lluita de classes” (*El cristianisme i la lluita de classes*, de Nikolai A. Berdiàev, 1874-1948, filòsof cristià dissident rus, perseguit pel tsar i pels bolxevics).

“A França tothom sembla ser intel·ligent, i la raó n’és ben simple: com tot hi és un seguit de contradiccions, la més lleugera atenció possible n’hi ha prou com per descobrir i relacionar dues coses contradictòries. Això produeix contrastos summament naturals, que donen al qui els descobreix l’aspecte d’un home amb gran enginy. Relatar és la narració d’allò grotesc. Un simple full de notícies és ben graciós, però un dia l’historiador semblarà un autor satíric” (*Chamfort* [Nicholas-Sebastien Roch], 1741-1794, moralista il·lustrat francès).

“La matèria és impotent, inerta, passiva, sols l’esperit és actiu, mou els mateixos materialistes que

el neguen. No hi ha major absurd que fonamentar llur activitat en una doctrina materialista. És l’èsser que mana sobre la consciència, i no la consciència la que mana sobre l’èsser, que és, primer que tot, esperit i no pas matèria, i aquesta no depèn més que de la consciència” (*El cristianisme i la lluita de classes*, de Nikolai A. Berdiàev, 1874-1948, filòsof cristià dissident rus, perseguit pel tsar i pels bolxevics).

“Totes dues estigueren lluitant. Caterina encara es defensava sense dir res, però es veia que un torrent d’injúries amenaçava de fer obrir els seus llavis tancats, mentre que la veu de l’altra servava tota la seva dolçor i tranquil·litat” (*Guerra i Pau*, 1866, de Lev N. Tolstoi, 1828-1910, escriptor rus).

**CONTRADIC-
CIONS NACIONAL(ISTE)S**

«És curiós que els més culpables acusin els més innocents. L’esquerra espanyola s’avé perfectament amb el colonialisme i està ben disposada a fer costat a les organitzacions dretanes i alguns cops neofeixistes que el defensen i, per tant, a ajornar la lluita social que és la raó primera de la seva existència, puix que també per a ella la *unión sagrada* té prioritat sobre el conflicte entre classes, la solidaritat proletària, l’internacionalisme que en la seva versió correcta no consisteix pas en l’asserviment de comunitats més indefenses, en la imposició d’una cultura pretesament “superior”.

Tota aquesta gent amb tanta poca capacitat de comprensió quan se’ls toca allò que tossudament tenen per seu, bé són favorables a la descolonització quan afecta d’altres Estats, i així la veurem promoure campanyes de solidaritat i constituir comitès d’ajuda als oprimits d’indrets llunyans mentre donen llenya als qui tenen més a prop i a favor dels quals, per aquesta raó de proximitat, podrien emprendre accions eficaces en lloc de fer-los la traveta» (Manuel de Pedrolo i Molina, 1918-90, escriptor i independentista català).

“El bon alemany no pot veure els francesos, però en beu amb gust el vi” (*Faust*, I, 8, Johan Wolfgang von Goethe, 1749-1832, cim de les lletres alemanyes).

“La restauració, la renovació i la llibertat no són altra cosa que la reivindicació de la tradició d’un poble, o sia d’un esperit propi que es resisteix noblement a desaparèixer; d’una manera d’ésser humana que no vol confondre’s amb una forma universal, teòrica i sense vida, com la que prediquen els doctors socialistes, perquè, com digué un il·lustre filòsof polític, per més que cerquem en l’immens camp de la història, mai no hi trobarem l’home, sinó el grec, el llatí o el germànic, és a dir, l’home nacionalitzat” (Pròleg a la 2ª Edició de *La tradició catalana*, 1892, d’en Josep Torras i Bages, 1846-1916, bisbe cofundador del catalanisme modern).

CONTRASTS EN LA VIDA

“Vivim en un món tan compacte que no podem mesurar les conseqüències de cap dels nostres gests. El més innocent fa prendre mal, sovint, a la persona a qui volíem evitar tota injúria. Ningú no escapa a aquesta fatalitat. La gent més bona fa mal amb la seva bondat. Tenim punyals a les puntes dels dits. No ens n'adonem, però els altres en reben les ferides. La vera imatge de l'amor és el combat, no pas una comunió, i és menester copejar si no volem ser anihilats per l'adversari” (Edmond Jaloux, 1878-1949, novel·lista i crític francès).

CONTRADICCIÓ ENTRE ART I VIDA

“L'art és llarga; la vida, breu” (“Aforismes”, I:1; d'Hipòcrates de Kos, ca. 460-ca. 370 a. C., metge

grec, conegut com pare de medicina científica moderna).

“L'art és llarg, la vida curta; el judici difícil, vianant de l'ocasió” (Johann Wolfgang Goethe, 1749-1832, escriptor alemany)

“Paradoxalment, i encara que ho pugui semblar, no és menys veritat que la vida imita l'art encara més que l'art imita la vida” (Oscar Wilde, 1854-1900, escriptor irlandès).

“Les “nits de follia” que havia viscut, tan belles i sentimentals en les romances, i tan monstruoses en la realitat” (Cap III, “Una cacera dramàtica”, 1884, Anton Pavlovitx Txékhov, 1860-1904, escriptor rus).

“El jazz és una meditació honesta sobre l'amor, deia Abbey Lincoln. I un capbussament, amb un sol interior que enllumena, des d'un interior curull de tantes vivències, en l'oceà del record; amb una melangia que fa de tallafocs contra la tristesa de la natura humana i de les desgràcies de la vida i del món. Un contrapès entre la serenitat de la música (l'experiència apresada i l'elegància de l'autocontrol i del martiri inevitable) i la intensitat de l'desgarrament del sentiment de la veu del blues, que narra allò que, inevitablement, vessa del cor” (Autocitació).

PARADOXES VITALS, DE LA VIDA I LA MORT

“La vida t'arriba i no la pots refusar; se te'n va i no la pots retenir” (Proverbi Taoista).

“La por a la mort em manté viu” (Fito Paez Cantautor argentí).

“A muntó persones creuen que tenir talent és una sort; poques, emperò, pensen que la sort potser sia qüestió de talent” (Jacinto Benavente, 1866-1954, dramaturg foraster).

“L'home és mortal per les seves temors i immortal pels seus desitjos” (Pitàgores de Samos, *ca 582-569 - +500-497 a. de C., filòsof i matemàtic grec, estudiós de les propietats dels nombres).

“Les malalties no s'interessen pels qui tenen ganes de morir” (Justine, 1957, Lawrence Durrell, 1912-1990, novel·lista britànic).

QUIM GIBERT
coautor d'*Autoestima*
i *Països Catalans*

La violència simbòlica, una estratègia de dominació

Tant en el sector farmacèutic com en el de les agències de viatges, les assegurances, les joguines, els automòbils, els electrodomèstics... la nostra llengua no acostuma a ser-hi en les instruccions d'ús del producte. La majoria de catalans no se senten menyspreats per això i, per tant, no ho viuen com una manca de respecte. En canvi, és difícil d'imaginar que un manual d'instruccions d'una afaitadora ignori l'espanyol o el francès. Madrid i París, amb el suport de l'opinió pública, posarien el crit al cel i no dubtarien a qualificar aquest tracte de discriminatori.

Quan en algun moment les institucions catalanes han demanat la presència del català en

tots aquests camps apareixen cinquanta mil inconvenients. I, per postres, bona part dels catalans ho contempen com un fet irrellevant. Tot i que qualsevol maltractament sempre és una forma de violència, per quin motiu uns se senten ofesos i uns altres ho banalitzen?

Disposar d'unes estructures estatals permet que Espanya pugui ocultar els mecanismes de coacció que necessita per vertebrar-se. Sense que es noti, l'Estat espanyol contemporani es basteix a partir d'una violència simbòlica consistent a invisibilitzar allò que ens podria fer sentir discriminats. Se'n diu simbòlica perquè de forma inconscient (o, potser, no tan inconscient) la víctima l'accepta i, de retruc, reproduceix i reforça aquesta forma de submissió. Això és així quan, estant en terra catalana, per menys de cinc cèntims ens passem al castellà tot

i que gairebé tothom ens entén en la nostra llengua i moltíssims la saben parlar. En aquests casos fer servir el castellà no és una decisió voluntària. És com si amb finor ens obliguessin a fer-lo servir. I és que la dinàmica estatal, en la qual el fet castellà és el centre absolut, ens hi predispesa de tal manera que pràcticament no tenim altra opció. És a dir, la incorporació en la ment de la ciutadania d'una divisió jeràrquica, amb allò castellà en posició de superioritat, fa possible que sense fer soroll el Regne d'Espanya ens pugui tenir sota el seu domini.

En contrapartida, el govern català no disposa d'estructures de coacció, amb la qual cosa quan emprèn mesures a favor del català fàcilment són visibilitzades. I els seus efectes, tot sovint, són percebuts com imposicions. Salvador Cardús, sociòleg, assenyala que quan un

no té estructures d'invisibilització de la coacció aleshores ha de fer-se visible, ha d'aixecar el dit i cridar: «I quan fa això “delata” la dimensió coactiva de qualsevol procés de construcció d'identitat. Llavors apareix com “antipàtic”. Es retrata tot sol. Per tant, el problema fonamental és que, els catalans, necessitem estructures de poder no tant per aconseguir canvis, sinó sobretot per poder invisibilitzar la coacció que necessita qualsevol identitat nacional per preservar-se»

Al l'Estat espanyol (i francès) no li cal visibilitzar res. Tenint estat, els mecanismes de coacció queden invisibilitzats. Tant és així, que les pel·lícules americanes que ens arriben són automàticament traduïdes a l'espanyol. Per contra, ni anant a Hollywood l'exconseller de cultura Pujals no va aconseguir gairebé cap avenç en bé del català

al cinema. O bé una empresa com Leche Pascual, que es nega a etiquetar en català a casa nostra, a Anglaterra és *Food and Beverages Pascual Diary*. És a dir, no té cap problema a etiquetar en anglès.

No obstant això, hi ha territoris com el Quebec i Puerto Rico que gaudeixen de nivells importants de poder malgrat estar sota l'òrbita de Canadà i d'Estats Units respectivament. En el primer cas, les pel·lícules que es projecten en els cinemes són en francès (variant quebequesa). I, en el segon, l'etiquetatge de la major part dels productes és en espanyol.

Si amb les infraccions de trànsit la Generalitat de Catalunya és tan estricta, també ho hauria de ser amb l'aplicació de la llei del català. Altrament, està transmetent poca seriositat i molta incoherència.

Sobre repressió musulmana

L'Islam

“Religió de la Pau”?

“Dos de cada tres guerres al món es fan en nom de l'islam. La idea que l'islam és una religió de pau no té cap fonament” (Ayaan Hirsi Ali, diputada holandesa d'origen somalí condemnada a mort per lluitar contra l'opressió de la dona a l'islam, al seu llibre, en versió espanyola, “*Yo acuso*”).

“Només els musulmans defensen les seves creences cremant esglésies, matant gent i destruint ambaixades. Aquest camí no donarà cap resultat. Els musulmans s'han de preguntar què poden fer per la humanitat, abans d'exigir que la humanitat els respecti” (Wafa Sultan, psicòloga siriana, en una entrevista a Al-Jazira: Viu amenaçada de mort).

Política internacional, la Jihad.

“La major *jihad* (guerra santa) és dir la veritat davant del rei” (Hadith).

“Matar americans i aliats seus, civils o militars, és un deure per a tot musulmà”, diu la cèlebre fàtua del 1998. Alegria per la desgràcia dels americans, somriure quan són atacats, pensar que ho mereixien, sembla el deure de tot bon burgès europeu i de tot progressista. Imbecils” (Oriana Fallaci, *1925, periodista i escriptora feminista i antiislamista italiana).

“Els islamonazis tenen Palestina i Líban com a moneda de canvi i presentar víctimes. Si volgueren, fa molt que ho tindrien solucionat, però no volen perquè políticament els resulta rendible tenir màrtirs per unir les masses fanatitzades sota l'islamisme controlat per oligarquies medievalistes. Per als islamistes Palestina compleix el mateix paper que Gibraltar per a Franco front a la “perversa Albion” (“pervers sionisme”). L'estalinisme occidental, sempre contrari a la civilització i el diàleg, un cop caigut el Teló d'acer, ara s'agafa a l'islamonazisme com un clau ardent. Naturalment que si l'islamonazisme guanyàs, els primers que es carregaria seria aquests progressistes ateu, que queden del tot al marge del pensament dels immams integristes als quals, idiotament, donen suport” (Autocitació).

Panarabisme i xovinisme islàmic. Emigració.

“Mahomet és el profeta de tots. Ha reemplaçat totes les religions anteriors. Tothom ha de ser musulmà” “Tenim 50 milions de musulmans a Europa. Hi ha senyals que Al·là donarà la victòria a l'Islam a Europa sense espasa, sense fusell o escopeta, sense conquesta” “Els 50 milions de musulmans d'Europa l'hauran transformada en continent

musulmà d'aquí una desena d'anys” “Al·là mobilitza la nació musulmana de Turquia i l'afegeix a la Unió Europea” (Coronel Muammar el-Khadafi, president de la “laica” Líbia, discurs televisat del 4 abril 2006 a Tombuctú).

“I és que gran part d'aquests immams són fanàtics i misògins: integristes (pagats per Aràbia, un dels Estats més policíacs del món: pura GESTAPO). Damunt que, a Ca n'Anglada el 2001, foren espanyols pinxos els que els feren el pogrom i apedregaren musulmans, després ho presentaren com si haguéssim estat els catalans. I després la progressia catalaneta i independentista no es perden una processó palestina, lleplant-los els peus, i sempre estan solidaritzant-se amb tothom, si poguessin, amb els marciats, però sense autocentrar-se en el propi problema. Tanmateix, aquest sentiment de culpa tan poc solta QUE té la progressia catalana sols és autoodi. Per no voler tenir el sentiment de culpa correcte i realista en tenen un de pocasubstància. Volen demostrar que, “malgrat ser catalans” són els més solidaris i generosos del món sencer. Però l'espanyolisme i els colonitzadors se'n fumen olímpicament, d'aquests esclaus, els menyspreen, els ignoren, i continuen acusant-nos de racistes pel simple fet de voler ser catalans a ca nostra, mentre ells no tenen cap recança no sols de ser el que eren en casa aliena sense dir ni *Bon dia!* sinó a voler-nos fer com “ellos” a la nostra pròpia casa i culpabilitzar-nos si ens neguem i no els fem de criadets. Entre ser racistes/injusts i ser mesells/ papanates (els més pelaperes) dic jo que deu haver-hi un terme mitjà, just i realista. Però la progressia de Mestissalunya rom negrita viu a la inòpia africana, segurament de fumar massa costo i beure massa tequila. Són tan multicultis i antiglobis!” “Els abusos de l'integriste eclesial dugueren la secularització, i aquesta la revolució sexual occidental que dugué l'alliberament feminista, i talment la davallada demogràfica i la pujada de salaris. L'empresariat, poc disposat a abaixar guanys, acceptà la immigració dels països pobres i de molts fills (joves), la qual féu davallar els jornals. I, amb la massiva immigració musulmana a Occident, va tornant un neomasclisme religiós al cor del matriarcat feminazi occidental” (Autocitació).

Legalisme i tirania.

“L'Islam és una religió que, en posar Al·là en el lloc de la llei, en el lloc de l'Estat, governa cadascun dels sentits de la vida dels seus fidels i per tant altera la vida dels altres. Una religió que creu que la separació entre religió i Estat és una blasfèmia, una religió que no té la

paraula llibertat al seu diccionari (àrab)” (Oriana Fallaci, *1925, periodista i escriptora feminista i antiislamista italiana).

“Turquia està governada per un sol senyor i són tots els altres els seus vassalls: dividit el regne en províncies, hi envia administradors que nomena i canvia al seu albir. El monarca francès, per contra, està envoltat per innumerable nobles cadascun dels quals té fidels i obedients vassalls, nobles amb privilegis que no els poden ser arrabassats pel rei sense arriscar-se a perills de tota mena. Qui consideri i reflexioni a tomb de tots dos Estats conclourà en la gran dificultat per a conquerir l'Estat turc, però també com, un cop realitzada l'ocupació, seria extremadament fàcil de servir-lo” (Niccolò Machiavelli, a “*El Príncep*”, cap. IV, llibre inspirat en la figura de Cèsar Borja i Ferran el Catòlic).

“Ideologies i religions, un cop enquadrades en organitzacions, tendeixen al sectarisme, però l'integriste hi és, quasi sempre, circumstancial, fruit de la violència o de la necessitat. Tanmateix, en el cas de l'Islam l'integriste és consubstancial a causa dels mateixos textos corànics, que impulsen la Jihad i imposen la llei islàmica o xara obligatòria i omnipresent a tota la societat, fins i tot a no musulmans” (Autocitació).

“Les Oligarquies volen l'Islam (o coses semblants, en el nostre cas, com la ideologia totalitària espanyolista), car, en unir Estat i religió tan estretament, els facilita el control social sobre una massa amorfa i oprimida, per part d'un despotisme asiàtic no gens il·lustrat. Per dissort, en un context islàmic és impossible fer una revolució democràtica de separació de poders, perquè si no separen allò primer (religió-Estat, que genera llibertat de consciència), tota la resta sols pot venir de gaidó per simple (i mala) imitació dels països occidentals, però que en realitat queda sols de façana. Una societat sense pluralisme ideològic (i el pluralisme ideològic és, sobretot, sociològicament, pluralisme religiós), un sistema mínimament democràtic és pràcticament inviable. EUA pogué fer aquella revolució perquè hi havia un pluralisme ideològicoreligiós fort: anglesos congregacionistes, escocesos presbiterians, suecs i alemanys luterans, holandesos calvinistes...i després irlandesos, italians i polonesos catòlics, etc. Per això feren per primera vegada d'ençà l'any 480 (=oficialització del catolicisme com a religió imperial per Teodosi) separació políticoreligiosa, a Occident” (Autocitació).

“¿L'Alcorà serà usat com un text d'e-

spiritualitat íntima, enriquidora i lliurement assumida, o serà l'excusa per a una concepció política i penalista de la nostra societat? ¿Serà usat com a text religiós o com a paraigua justificador per a l'opressió femenina? ¿Cada volta que algun col·lectiu islàmic demani, en nom del fet religiós, que es retallin drets fonamentals, el Centre Islàmic aixecarà la veu per denunciar-ho i combatre-ho? Per exemple, ¿els imams magribins o de qualsevol altre indret que vinguin a dirigir les nostres societats islàmiques -o que ja vénen- assumiran els drets democràtics que existeixen al nostre país? Qui els farà el reciclatge? ¿Casos lamentables i delictius com els de l'imam de Fuengirola, que ensenyava com pegar les dones sense deixar marques —en un llibre publicat a Barcelona!—, seran denunciats pel Centre, o protegits? ¿Casos com els de la demanda que hi hagi horaris femenins i masculins a les piscines públiques, deixaran de produir-se, per a èxit del sentit comú? I què me'n diu de l'existència de mutilacions genitals en nenes catalanes d'origen subsaharià? No cal dir que suposo que davant de fets tan greus com la lapidació d'Amina Lawal, el Centre Islàmic es pronunciarà en contra de forma vehement. Nogensmenys, suposo que també estarà en contra del reclutament de ciutadans catalans que s'han fet en algunes mesquites de Barcelona per anar a lluitar al costat de Saddam o de Bin Laden. I, finalment, suposo que tot i que Mohamed Halhouol no ho diu ni una sola vegada en l'entrevista, el Centre està compromès en la construcció d'un corrent islàmic progressista, democràtic i rotundament allunyat dels plantejaments totalitaris que, en nom d'Al·là, segresten el món islàmic i l'empenyen al suïcidi i a la destrucció” (Pilar Rahola “*A Mohamed Halhouol, sobre la qüestió de l'Alcorà*”. Avui, 04.09.2003).

La dona en l'Islam.

“Sóc musulmana creient i consider el vel un instrument d'opressió contra la dona” (Fadéla Amara, musulmana d'origen algerià i presidenta del moviment francès “*Ni putes, ni soumises*”).

Mafumet o Mohammed.

“He rebut l'ordre de lluitar contra la gent fins que creguin en Al·lah i en el seu profeta” (Mafumet).

“Els homes de lletres (musulmans)...pocs d'ells creuen en Mahoma per tal com saben prou que fou home pecador i que en la seva llei introduí molts enganys. D'això n'han tingut experiència cristians àrabs, i jo em puc posar entre ells. Si es convertissin els sarraïns més importants, induirien a con-

ferir-se els menys importants" (*"Liber de Fine / Darrer Llibre sobre la Conquesta de Terra Santa"*, 1305, de Ramon Llull).

"Mostra'm també allò que Mahomet ha portat de nou, i trobaràs solament coses malvades i inhumanes" (Emperador bizantí Manuel II Paleòleg, aquest text provocà un conflicte entre musulmans i el Papa fa poca perquè el papa simplement el cità: ja tenim la "censura global" musulmana?).

L'Alcorà i l'islam.

"El moro obrí els seus llibres i començà a llegir, primer l'Alcorà, i després llibre que ells mai no havien sentit nomenar, com el *Taureta la Mussa*, el *Zabora Dawidi* i el *Lingili* la Issa, que digué que els "cristians" coneixien com al Pentateuc de Moisès, els Psalms de David i els Evangelis. Cada volta que el moro obria i tancava un llibre, enrotllava o desplegava un manuscrit, se l'emportava al front..." (*"Roots / Arrels"*, 1976, d'Alex Haley, escriptor afroamericà).

Societat islàmica.

"El passat pareixia unir-se al present, el present al futur, els morts amb els vius i els encara no nascuts, ell amb sa família, els seus companys, el seu llogarret, la seva Àfrica; el món de l'home amb el dels animals i les coses que creixien: tots vivien amb Al·là. En Kunta se sentí ben petit i, tanmateix, ben gran. Potser, va pensar, això és el que vol dir fer-se home" (*"Roots / Arrels"*, 1976, d'Alex Haley, escriptor afroamericà).

Islam i cristianisme.

"Els sarraïns creuen que hi ha un sol Déu. Però creuen que nosaltres creiem en un Déu dividit en tres parts i que cada un d'ells és Déu separat dels altres dos. Creuen així que nosaltres creiem en tres déus distints, i en un Déu compost d'ells en comú. I així ens atribueixen molts altres errors falsament" (*"Liber de Fine / Darrer Llibre sobre la Conquesta de Terra Santa"*, 1305, de Ramon Llull).

"L'èxit de Mahoma fou condicionat pel refredament de la fe dels cristians, en primer lloc, però també per la manca de la seva dedicació a la reflexió. Man-

caven, resumeix Llull, "saviesa, poder i caritat" (*"Liber de acquisitione Terrae Sanctae II, 2"*) "En repetides ocasions Llull parla dels "savis musulmans" que, gràcies al seu coneixement de la filosofia, de la lògica i, podríem afegir, de la història, reconeixen que Mahoma propagà errors, a més de viure immoralment (*"Liber de Fine I, 2"*). L'aparició d'aquests savis musulmans condiciona fonamentalment l'escenari de la missió. Ells han començat de qualque manera una preparació per a la missió. Si ara el missioner fos capaç de conduir-los més avant, de portar-los definitivament a la vertadera fe, després ells serien els qui podrien ensenyar als altres" (Jordi Gayà, a la introducció al *"Liber de Fine / Darrer Llibre sobre la Conquesta de Terra Santa"*, de Ramon Llull).

"La lluna de Mafumet

Sorgí, i es pondrà;

Mentre, proclamada com a migdia immortal del cel,

La creu segueix conduint generacions".

(Percy Bysshe Shelley. 1792-1822. "Hellas". Línea 221).

Filosoislamisme a occident.

"Moltes crítiques antiamericanes viscerales són ben hipòcrites: si el que critiquen a Occident i als USA ho criticassin als integralistes en algun país islàmic, els Bin Ladens ja els haurien tallat el cap. Més barruts que mil negres cantant l'*only you*. No eren tan antireligiosos, aquests *paleoprogrepihos*?" (Autocitació).

"Panarabisme i Hispanidad són fenòmens per l'estil: la frustració i la histèria patètica d'imperialistes fracassats i amb els peus de fang, malgrat que de vegades utilitzen icones humanitàries o progress com el Xè, Durrutti, Arafat, Nàssir, etc. Quan aquests progress es preocupen tant dels kurds, imazighen, quítxues o maies com es preocupen dels palestins, me'ls creuré. No fa gaire m'arribà un email d'un grup nacionalista tamazight amb aquest text: "Viva Israel". Reacció comprensible si tenim en compte el genocidi que pateixen a mans àrabomusulmanes" (Autocitació).

Ricard Colom

<http://www.atheists.org/>

Israel ha disparat contra edificis de l'ONU

Els mateixos palestins se n'enfoten de la UNRWA. A la imatge un palestí dona les gràcies a l'ONU amb dos cors envoltant l'escut del Líban i de la banda feixista Hamàs amb la bandera palestina.

No és la primera vegada que aquest corrupte i estrany organisme de l'ONU que és la "Agencia de las Naciones Unidas para los Refugiados Palestinos (UNRWA)" es presta a que els seus edificis, vehicles ambulàncies i instal·lacions a les bandes criminals islàmiques. Aquest organisme que manté els "refugiats" palestins -solament palestins, fent excepció del que és un refugiats i mantenint-los generació rere generació en aquest estatus llas-timós però vivint de la rifeta i finançant de retruc el terrorisme. La UNRWA amb

personal contractat dins "l'establiment" terrorista, contínuament denunciat per Israel i amb la comunitat internacional fent els ulls grossos; avui s'ha consumat la tragèdia. Els terroristes de Hamàs atrinxerats al mig de civils en aquests edificis han disparat contra posicions de l'IDF. Segur que pensaven que no els dispararien. Doncs s'han equivocat. Israel està disposada a fer neteja, i si ells mateixos no tenen respecte a la seva gent i els organismes "internacionals" són simplement titelles dels criminals, Israel no ho permetrà; avui ja han tastat el pa que s'hi dona.

'Zapatero, Moratinos, todos somos palestinos'

"Zapatero, Moratinos, todos somos palestinos" Aquest ha estat el crit més corejat aquest cap de setmana per tots aquells qui donen suport al terrorisme islamista. No és casual, donat que la declaració institucional del president Zapatero és de les de vergonya aliena, una vergonya solament mitigada per l'irrellevància de l'Espanya socialista pel que fa, entre d'altres aspectes, a política internacional. Una de les característiques fonamentals del president del govern espanyol Rodríguez Zapatero és la inconsistència dels seus discursos i les mentides

que deixa anar en cada un d'ells. En aquest context cal emmarcar la seva lamentable declaració sobre Israel.

Zapatero qualificava d'una manera alegre i lleugera el que fa la banda criminal islàmica Hamàs havia fet com un acte irresponsable. Per aquest personatge els assassinats, els ferits, les destroces, els 6000 míssils sobre Israel i els desitjos de mort als jueus i de destrucció d'Israel. Això per ZP, són senzillament actes irresponsables. Per altra banda que Israel faci ús de la legítima defensa dels seus ciutadans és desproporcionat. Però no ens n'hem d'estranyar, Moratinos i els governs socialistes han maniobrat i han volgut treure sempre la banda criminal islamico-palestina Hamas dels llistats d'organitzacions criminals d'Europa. Molts encara ens preguntem per a que els socialistes pretenien treure Hamàs del llistat terrorista, tot i saber les inclinacions a estimar terroristes islamistes que te en Moratinos i a posar-se kefies en Zapatero.

El que feia; però, més llàstima del discurs de Zapatero, era quan deia que el poble palestí no pot ser hostatge, encara que no aclaria que era hostatge

de la criminalitat islàmica de Hamàs i les mancances demogràfiques i de llibertat que l'imposa un govern totalitari. I, és clar, cap referència a les matances de Hamàs cap a palestins d'Al Fatà i l'Autoritat palestina.

Avui han mort soldats d'Israel -també els de "foc amic" i nens palestins gràcies a les declaracions de Zapatero que amb els seus discursos "de comprensió" vers els terrorisme i desqualificadors d'Israel esperonen el terrorisme islamista també a Espanya i a Catalunya. Què han de pensar si el govern diu i fa tot això?

<http://catalunya-israel.blogspot.com/>

<http://cat-israel.frbb.net/index.htm>

Salut

Problemes de pell

Berrugues

Malaltia contagiosa de la pell consistent en un engruiximent de la pell per hipertròfia de les papil·les de la dermis. Es produeix per l'acció d'un virus.

Síntomes: Aparició dels engruiximents. En general no fan mal

Causes: Víriques.

Fitoteràpia:

- **All:** (*Allium sativum* L.) (Cataplasma d'all sobre la berruga)

- **Col:** (*Brassica oleracea* L.) (aplicar el suc de la col sobre la berruga)

- **Herba verruguera, celidònia:** (*Chelidonium majus* L.) (aplicar el suc lletós sobre la berruga)

- **Herba verruguera:** (*Heliotropium europaeum* L.) (Emplastre dels fruits sobre les berrugues)

Calls

Engruiximent endurit de la pell dels dits, mans, etc.

Síntomes: Engruiximent de la pell. En cas d'aparèixer als dits dels peus, produeix dolor en contacte amb les sabates.

Causes:

- Sabates massa ajustades.
- Fregament persistent d'alguna part de la pell amb un objecte dur.

Fitoteràpia: Ús Extern

- **All:** (*Allium sativum* L.) (Cataplasma d'all sobre la zona afectada. Aplicar durant 12 nits consecutives)

- **Sarriassa:** (*Arum italicum* Miller) (Aplicar cataplasma amb el tubercle fresc.)

- **Bàlsam:** (*Sedum telephium* L. ssp. *maximum* Rouey y Camus) (Aplicar les fulles sobre el call, una vegada tret a la pell exterior de la fulla.)

- **Figuera:** (*Ficus carica*) (aplicar sobre el call el suc lletós de les fulles)

- **Crespinell de bruixa, bàlsam groc:** (*Sedum acre* L.) (Cataplasma de la planta matxucada aplicada sobre el call)

Estries

Solcs de la pell que apareixen especialment als llavis, anus o pits.

Síntomes: Aparició de les estries. A vegades, dolor.

Causes:

- Lactància (estries en els mugrons.)
- Fred (estries en les mans o llavis.)

Fitoteràpia:

- **Fenogrec:** (*Trigonella foenum-graecum* L.) (Decocció d'un bon grapat de llavors en mig litre d'aigua fins que ens quedi un líquid ben concentrat. Aplicar sobre la zona afectada.)

- **Viola d'aigua:** (*Pinguicula grandiflora*) (Aplicar el suc de la planta exprimida sobre les estries.)

- **Mil·lulles:** (*Achillea millefolium* L.) (aplicar el suc fresc sobre les estries.)

Èczema

Malaltia no contagiosa de l'epidermis caracteritzada per la presència de pústules, crostes, etc.

Síntomes: Picantor, plaques en la pell, que apareixen i desapareixen, crostes, etc.

Causes: Alimentació inadequada (massa greix animal, begudes alcohòliques, pastissos, xocolata, etc.)

Fitoteràpia:

Ús intern

- **Borrajja:** (*Borrago officinalis* L.) (Decocció durant 10 minuts de 50 gr. de la planta seca en un litre d'aigua. Tres o quatre tasses petites al dia.)

- **Cirerer:** (*Prunus padum* L.) (Bullir uns 80 gr. de peduncles secs en un litre d'aigua. Refredar i aplicar amb una gasa sobre la superfície afectada)

- **Malva:** (*Malva sylvestris* L.) (compresa freda amb la decocció d'un grapat de fulles seques per litre d'aigua.)

- **Ortiga:** (*Urtica dioica* L.) (Decocció de un grapat d'ortigues per litre d'aigua. Dos o tres tasses diàries.) (Menjar les ortigues en verdura, bullides amb espinacs. Prendre la quantitat que es desitgi) (suc d'ortigues)

- **Sàuc:** (*Sambucus nigra* L.) (Decocció de 50 gr. d'escorça per litre d'aigua. Tres tasses al dia)

- **Viola** (*Viola tricolor* L.) (Infusió de 60 gr. de la planta seca per litre d'aigua. 3 tasses al dia.)

- **Verònica** (*Veronica officinalis* L.) (50 gr. de flors seques per litre d'aigua. 2 o 3 tasses al dia)

Ús extern

- **Asfòdel:** (*Asphodelus Cerasifer*) (Aplicar 7 vegades al dia un tall recent del tubercle fresc sobre la zona afectada)

- **Boixerola:** (*Arctostaphylos uva-ursi*) (Decocció d'un grapat de fulles seques en un litre d'aigua durant 10 minuts. Aplicar el líquid resultant amb

una gasa sobre la zona afectada)

- **Malva:** (*Malva sylvestris*) (Decocció d'un grapat de flors i fulles seques per litre d'aigua. Aplicar una compresa gelada)

- **Trèvol** (*Trifolium pratense*) (Netejar la zona afectada amb la infusió d'una una cullerada petita de fulles secs per tassa d'aigua)

- **Llimona:** (*Citrus limonum* risso) (Cataplasma de suc de llimona amb oli d'oliva.)

- **Llorer** (Macerar durant 15 dies un grapat de baies en 250 gr. d'oli d'oliva. Filtrar i aplicar amb una gasa el líquid resultant sobre la superfície afectada.) (Abocar un parell de grapat de fulles seques en l'aigua calenta del bany)

- **Camamilla:** (*Matricaria Chamomilla*) (Infusió d'un grapat de la planta seca per litre d'aigua. Aplicar una compresa calenta sobre la zona afectada.)

- **Sàlvia:** (*Salvia officinalis* L.) (Infusió d'un grapat de fulles seques per litre d'aigua. Aplicar una compresa.)

- **Salicària:** (Decocció d'un bon grapat de sumitats florals seques per litre d'aigua. Aplicar una compresa sobre la zona afectada)

- **Xicoira** (*Cichorium intybus*) (Cataplasma de fulles fresques sobre la zona afectada)

Informació relacionada: L'onagra per al tractament de l'èczema

Herpes

Malaltia vírica de la pell caracteritzada per l'aparició en certs llocs del cos (galtes, natges, etc) d'unes vesícules transparents que, quant s'assequen, produeixen crostes que solen desaparèixer al cap d'uns 8 dies.

Síntomes: Picor, vesícules que es van estenen: aparició d'aquestes periòdicament durant molts anys.

Causes:

- Vírica

- Alimentació inadequada (massa greixos animals, begudes alcohòliques, pastissos, xocolata, etc.)

Fitoteràpia:

Ús intern

- **Ortiga:** (*Urtica dioica* L.) (Decocció de un grapat d'ortigues per litre d'aigua. Dos o tres tasses diàries.) (Menjar les ortigues en verdura, bullides amb espinacs. Prendre la quantitat que es desitgi) (suc d'ortigues)

Ús extern

- **Búgula blava:** (*Aguja genevensis* L.) (Infusió de 2 cullerades de la planta seca per tassa d'aigua. Netejar la zona afectada)

- **Bruc:** (*Erica carnea* L.) (maceració de 250 gr. de flors seques per litre d'oli durant 15 dies. Aplicar sobre la zona afectada)

- **Consolda:** (*Symphytum officinale* L.) (Cataplasma de la planta seca)

- **Gerani sanguini:** (*Geranium sanguineum* L.) (Infusió durant 15 minuts de una cullerada de la planta seca. Rentar la zona afectada)

- **Camamilla:** (*Matricaria Chamomilla*) (Infusió d'un grapat de planta seca per litre d'aigua. Aplicar una compresa calenta sobre la zona afectada.)

- **Noguera:** (*Juglans regia*.) (Decocció de 40 gr. de fulles seques per litre d'aigua. Aplicar una compresa sobre la zona afectada.)

- **Salicària:** (*Lythrum salicaria* L.) (Decocció durant mitja hora de 300 gr. de la planta seca per litre d'aigua. Aplicar una compresa sobre la zona afectada.)

- **Sàlvia:** (*Salvia officinalis* L.) (Infusió d'un grapat de fulles seques per litre d'aigua. Aplicar una compresa)

Picades

Fitoteràpia:

Ús Extern

Vespes i abelles:

- **Figuera:** (*Ficus carica*) (Aplicar sobre la picadura el suc lletós de les fulles o fruits.)

- **Julivert:** (*Petroselinum hortense*) (Aplicar sobre la picadura el suc de la planta fresca.)

- **Dulcamara:** (*Solanum dulcamara* L.) (Aplicar el suc dels fruits sobre la picadura)

- **Menta d'ase:** (*Menta rotundifolia* L.) (Infusió de la planta seca. Aplicar sobre la zona afectada)

Insectes:

- **Àloe** (*Aloe vera* L.) (Es pot utilitzar directament sobre la pell, una vegada remoguda l'epidermis, en forma d'emplastres. També hi ha la possibilitat de picar-la, convertint-la en pasta, una vegada remoguda la fibra)

- **Julivert:** (*Petroselinum hortense*) (Aplicar sobre la picadura el suc de la planta fresca.)

- **Plantatge:** (*Plantago major*) (Apli-

car sobre la picadura el suc de la planta fresca.)

Serps:

- **Viperina:** (*Echium vulgare* L.) Es pensava tradicionalment que guaria les picades del escurçons, perquè les inflorescències es recorden a aquesta serp, per això se li va donar aquest nom. Aquesta creença és falsa!!!

Per tractar les picades de les serps s'ha d'acudir ràpidament al metge. Podem ajudar al metge amb un tractament fitoterapèutic:

- **Espígol:** (*Lavandula spica* L.) (aplicar la planta matxucada contra la picadura)

- **Retama:** (*Retama sphaerocarpa* Boissier) (aplicar les flors matxucades sobre la picada)

Picor, pruija

Sensació de picantor forta .

Síntomes: Forta picor que ens impulsa ens impulsa a gratar-nos.

Causas: Poden ser molt variades, des d'alguna de les malalties de la pell estudiades en aquesta plana fins un problema alimentari, de manca d'higiene, de calor excessiva etc.

Fitoteràpia:

- **Malví:** (*Althaea officinalis* L.) (Decocció d'un grapat de la planta seca per litre d'aigua. Aplicar la decocció sobre la zona afectada.

- **Menta:** (*Mentha piperita* L.) (aplicar les fulles fresques matxucades sobre la zona afectada)

Polls, puces, lladelles (cabres) i mosquits

Paràsits que, a més de suposar un risc sanitari, donen un gran desfici a la pell.

Fitoteràpia:

- **Políol:** (*Mentha pulegium* L.) (Refregar la planta tendra per damunt de la pell. Es un bon remei contra les puces.)

- **Alfàbrega:** (*Ocimum basilicum* L.) (La planta viva a prop de nosaltres espanta els mosquits. Era un bon remei tradicional posar a prop del coixí un fragment de planta tendra.)

- **Julivert:** (*Petroselinum hortense*) (Decocció de la planta seca. Rentar-se les parts afectades per espantar els polls o lladelles)

- **Anís:** (*Pimpinella anisum* L.) (Barrejar a parts iguals oli d'anís amb alcohol. Refregar la part afectada per espantar polls o lladelles)

Psoriasi

Malaltia de la pell caracteritzada per l'aparició crònica d'unes plaques vermellores i escamoses, fonamentalment en els colzes, genolls i cuir cabellut.

Síntomes: A part de las plaques mencionades anteriorment no sol produir cap símptoma més. En molts pocs casos els afectats solen patir picantor.

Causas:

- Alimentació inadequada (Massa greixos animals, begudes alcohòliques, pastissos, xocolata, etc.)

- Causas de origen psíquic.

Fitoteràpia:

Ús intern (Infusions de plantes depuratives)

- **Dent de lleó:** (*Taraxacum officinale* Web.) (Infusió de les arrels o fulles seques) (Amanida de fulles ten-

dres)

- **Fumària:** (*Fumaria officinales* L.) (Infusió de les flors seques. Una cullerada de flors per tassa.)

- **Saüc:** (*Sambucus nigra* L.) (Infusió de les flors seques. Una cullerada de flors per tassa.) (Fruits en melmelada)

- **Julivert:** (*Petroselinum hortense*) (Cocció de 50 gr. d'arrel per litre d'aigua. Una tassa al dia en petites dosis)

Sarna

Malaltia contagiosa de la pell, deguda als conductes que construeix sota la pell el paràsit àcar de la sarna (*sarcoptes scabiei*)

Síntomes: Picor extrema en els dits, aixelles, canells, colzes i òrgans sexuals. Accentuació de la picor durant la nit al escalfar-se a dintre del llit.

Causas:

- Paràsit.

- Poca neteja personal que afavoreix la implantació del paràsit.

Fitoteràpia:

Ús extern

- **All:** (*Allium sativum* L.) (Refregar la part afectada amb all matxucat en oli d'oliva.)

- **Evònim:** (*Evonymus europaeus* L.) (Decocció de 30 gr. de fruits en un litre d'aigua. Netejar la zona afectada. L'evònim en ús intern és tòxic !!!)

- **Olivera:** (*Olea Europea* L.) (Refregar la part afectada amb oli d'oliva.)

- **Sàlvia:** (*Salvia officinalis* L.) (Gàrgares amb la infusió de la planta seca.)

Urticària

Malaltia de la pell consistent en l'aparició de punts vermellencs semblants a la picadura de l'ortiga i d'un efecte també paregut (Dona la sensació que ens estan picant ortigues)

Síntomes: Aparició dels punts. Picor molt forta que sol desaparèixer bastant aviat sense deixar rastre.

Causas:

- Al·lèrgia a certs aliments. (maduixes, conserves, llet, xocolata, etc)

- Agents físics. (sol, aire etc)

- Contacte amb plantes o animals. (ortigues, heura, insectes, animals domèstics, etc)

- Contacte amb determinats productes químics o drogues. (detergents, opi, etc)

- Certes malalties infeccioses. (tifus)

Fitoteràpia:

Ús intern (Infusions depuratives)

- **Dent de lleó:** (*Taraxacum officinale* Web.) (Infusió de les arrels o fulles seques) (Amanida de fulles tendres)

- **Fumària:** (*Fumaria officinales* L.) (Infusió de les flors seques. Una cullerada de flors per tassa.)

- **Saüc:** (*Sambucus nigra* L.) (Infusió de les flors seques. Una cullerada de flors per tassa.) (Fruits en melmelada)

- **Julivert:** (*Petroselinum hortense*) (Cocció de 50 gr. d'arrel per litre d'aigua. Una tassa al dia en petites dosis)

- **Ortiga:** (*Urtica dioica* L.) (Decocció de un grapat d'ortigues per litre d'aigua. Dos o tres tasses diàries.) (Menjar les ortigues en verdura, bullides amb espinacs. Prendre la quantitat que es desitgi)

200 militants i simpatitzants d'Esquerra es reuneixen en un dinar miting per celebrar el Nadal

Més de 200 militants i simpatitzants d'Esquerra a Mallorca es van reunir a un cèntric restaurant de Ciutat per celebrar el Nadal i assistir als parlaments que pronunciaren distints dirigents de la formació. L'acte, previ a la manifestació del 31 de desembre, va reunir voltant la taula als independentistes i serví per posar en comú tot un any d'avenços de la formació i participació en les institucions il·lenques. El moment dels parlaments, un dels més esperats per bona part dels assistents, el va encetar **Cathy Sweeney** que aportà una aproximació a l'essència i origen d'aquesta festa, amb l'arribada de Jaume I a Mallorca. **Ferran Tarongí**, director general d'Arxius, Biblioteques i Patrimoni de l'Ajuntament de Palma, exhortà als assistents a reivindicar “amb orgull

la catalanitat i independentisme de tots”.

Esperança Marí, diputada d'Esquerra al Parlament de les Illes Balears dins la coalició ExC, reforçà amb la seva intervenció la identitat comunitària de les Illes Balears com conjunt i desitjà amb esperança “**el dia en que tots junts celebrem en una sola diada la independència de tota la nació**”.

A continuació, **Joan Lladó**, president d'Esquerra a les Illes Balears i Pitiüses, realitzà un balanç de l'any per la formació independentista fent especial menció a l'aportació que se n'ha fet a la política propiciada dins el BLOC. **Lladó** recordà tot el territori protegit, més de 1600 hectàrees al conjunt de les Illes Balears i les fites acon-

seguides per Esquerra a Madrid, entre les que es troben més d'1,1 milions d'euros als PGE, gran part dels que aniran destinats “**a l'element cohesionador més important que posseïm: la defensa i promoció de la llengua catalana**”.

Així mateix, **Lladó** recordà també el tema de més actualitat en la diada: el model de finançament que proposa l'Estat espanyol “**i que encara ens manté en penúltima posició en inversió per càpita**”. **Lladó** afirmà que “**els pressupostos generals de l'Estat no compleixen amb l'Estatut ja que aquesta a la disposició addicional novena insta a que la mitjana d'inversió per habitant per a les Illes Balears s'ha d'homogeneïtzar amb la mitjana estatal mentre no s'aprovi el REB i ara per ara la inversió per habitant realitzada per l'Estat**

espanyol a les Illes Balears roman molt per davall de la mitjana estatal”.

Joan Puigcercós, president d'Esquerra, va ser l'encarregat de cloure l'acte amb el seu discurs. En ell, el president convidà a militants i simpatitzants a seguir treballant “amb seny i rauxa” cap a la independència dels Països Catalans. Puigcercós explicà que “a Madrid, la feina no és la de rapinyar res sinó rescabalar tot allò que hi aportam i no ens retorna”. En les seves paraules el president d'Esquerra posa d'exemple el tarannà i la forma de fer del president Macià per explicar que la política s'ha de fer de forma “**freda i calculada**” però “**sense renunciar a la identitat pròpia**”.

P E T I T S A N U N C I S

BORSA IMMOBILIÀRIA

TOMIR. Gestió immobiliària. Plaça Major, 18 Campanet. 971 509 158 www.buscocasa.com. tomir

A PORRERES. Venc 4 pisos. 114 i 116 m². 3 habitacions, 2 banys, ascensor. Pre instal·lació de cuina, calefacció i aire condicionat. 630 365 158

IMMOBILIÀRIA CALAGAVIOTA. Compra, venda, lloguer i assessorament. Estany, 27 Colònia Sant Jordi. Tel. 971 655 722 www.cala-gaviota.com

NORD MALLORCA Immobiliària. Administració de finques. Lloguer i venda. Gabriel Roca, 23. Tel. 971 54 654 www.nordmallorca.com

GRAN VIOBRA. Construccions en general. Venda i lloguer d'immobles. Plaça Mare de Déu, 7 Colònia info@granviobra.com Tel. 971 656 330

IMMOBILIÀRIA TOÑI RUIZ. Isaac Peral, 46 Cala Rajada. Tel. 971 56654. A Manacor, Plaça de la Constitució, 1 Tel. 971 551 877. www.tonirui.com

NETEGES NORD. Cases (particulars i arrendaments...) Comunitats de veïns. Oficines i comerços. Finals d'obres. Manteniments. Mòbil 625 434 088 electrocorreu.netegenord@hotmail.com Pol·lença

TERRA VIVA IMMOBILIÀRIA. Lloguer de cases a fora vila amb piscina a Mallorca i a Menorca. Si vols llogar per setmanes visita'ns al www.terraviva-mallorca.com carrer Major, 36 Alcúdia Tel. 971 546 426

IMMOBILIÀRIA AARBONA Construccions i promocions immobili-

àries. Carrer de la Lluna, 92 Sóller Tel. 629 478 226 inmobiarbona.com.

PRODUCTES ECOLÒGICS

BOTIGA CAFETERIA. Degustació de productes ecològics. Venta d'hortalisses ecològiques. Activitats medi ambientals. Autovia de Manacor Km. 40 Vilafranca. Tel. 971 560 631

ECOLÒGICA MALLORCA. Productes per el consum responsable. www.ecologica-mallorca.es. Sa Plaça, 6 Sineu. Tel. 971 520 577

CAN BATLIU. Productes ecològics per a l'agricultura i la jardineria. Productes fitosanitaris. Via Portugal, 25 Manacor. Tel. 971 550 519

CAN COLETO. Vins ecològics. Visites concertades. Convent, 10, Petra. Tel. 971 561 544

ECOFORN. Pa i pastisseria ecològica d'espelta elaborada de manera artesanal sense additius ni conservants. Mediterrani, 2 Porto Cristo. Tel. 615 910 992

FOX FIBRA. Cotó orgànic "ecològic", sense tintes ni lleixivets, ni cap altre producte químic o sintètic. Suau, confortable, antial·lèrgic. Venta a l'engròs i a la menuda al carrer Blanquerna, 6 de Ciutat. Tel. 971 200 720

CARNISSERIA ECOLÒGICA Cana Cris. Sa Perxa. Productes artesanals. Avinguda Carles V, 22-Davant el Poliesportiu. Lluçmajor. Tel. 971 120 089

LACASA NATURAL. Construcció, reformes, ecobioconstrucció, bioclimàtica, aplicació de pintures i vernissos naturals, aïllaments, suro natural per a trespols. Jardineria i agricultura biològiques. Estudi geobològics. www.lacasa-natur-

al.net Tel. 971 140 453

RESTAURACIÓ

LIZARRAN.. Tavernes selectes. Menú a 8 euróns. A la carta i tapes. Fra Juníper Serra, 14 Manacor. 871 989 220

MOTIVITY GLOBAL. Hostesses, models, personal per a esdeveniments... Vicenç Joan Rosselló, 59 Ciutat. 971 455 785

RESTAURANT CAN'ARABÍ. A la carta 30 euróns de mitjana. Noces, comunions, banquets d'empreses... Camí de Bellveure, K. 1'20 Binissaleu. 971 512 211

RESTAURANT LATAKIA. Menú vegetarià. Especialitat Cuina sirio libanesa. Falafet, Hummus, Tabalé. Carrer Torrent, 5 Ciutat. 971 457 302 608 054 943

RESTAURANT ATÍPIC. Menú diari 12'90. Paella els diumenges i per endur-se'n. Gran assortiment de vins. Joan d'Austria, 12. Badia Gran. 971 785 322

BAR TONI COTXER. Especialitat en tapes variades. Plaça Major, 19 Sa Pobla. 971 540005

RESTAURANT ES CRUCE. Menú a 8 euróns. Carr. Cala Bona. Costa dels Pins. Resrvau al 971 840 382

SANT JORDI. Bar Restaurant. Menú a 7'50. Formentor, 73. Pol·lença. 971 531 536

CASAPAGESA. Vine a gaudir d'un bon berenar, un millor dinar i un insuperable sopar. C/ de la Rectoria, 1 Sóller. 971 638 087

RESTAURANT SA RESIDÈNCIA. Bufet a 9'50. Noces, batejos, comunions. Dissabtes vespres bufet i ball de saló. Ctra. Cala Figueras/s/n. Tel. 971 653 560 Santanyí

RESTAURANT SA COMUNA Menú i 7 euróns, a la carta 12 euróns de mitjana. Piscina i solàrium. Banquets de batejos i comunions. Tel. 971 524 697

RESTAURANT CAN PEP SERRA. Gabriel Roca, 87. Colònia de Sant Jordi. A la carta 30 euróns de mitjana. Barca pròpia. Reservau al 971 655 399

RESTAURANT PARISIEN. Menú a 8 euróns. Servei a la carta. Ciutat, 18 Artà. Tel. 971 835 440

BODEGACAN PANXO. Menjars casolans. A la carta 15 de mitjana. Verge del Carme, 4 Port de Pol·lença. Tel. 971 866 356

RESTAURANT CAN FERRÀ. A la carta 12 de mitjana. Carrer de Sant Pere, 3 Port de Pollença. Electrocorreu info@canferra.com Tel. 971 867 006

RESTAURANT L'AUP. Cuina de

mercat i de graella. Ctra. Pollença (creuer Cala St. Vicenç). Tel. 971 532 606

RESTAURANT CA S'HEREU. Menú del dia a 8 . Festius a 15. Vespres a la carta: amanides, pa amb olis, carn i peix a la planxa. Pere Estruch, 1 Binissaleu. Tel. 971 886 873

LES DELÍCIES. Restaurant - pizzeria - barbacoa. Carns a la brasa i peix fresc. Carretera d'Alcúdia a la frontera de la Platja de Muro. Tel. 971 890 273

CAFETERIA BON VI. Plat del dia, 8 euróns beguda inclosa. Plats combinats, tapes, entrepans. Santa Maria del Camí, 3 Port de Sóller. Reservau al 971 632 057

RESTAURANT CAN MIQUEL. Avinguda de les Dàlies, 31 (davant l'Església) Palmanyola. Reservau al 971 617 727

RESTAURANT CAN JERONI. Menú a 7 . Els caps de setmana al vespre a la carta. Carrer de Mossèn Alcover, 11. Son Carrió

DER METZGER. "Leberkäs" Paté de carn de Baviera), salsitxa amb salsa curry, salxitxa alemana torrada al pa, salsitxa a la "Viena" amb ensalada de patates. Carrer Musol, 12 Son Ferrer. Tel. 607 180 849

CELLER LA PARRA. Cuina típica mallorquina. Paella vegetal, porcella, paella mixta, tumbet... Joan XIII, 84 vora la benzinera. Port de Pollença. Reservau al 971 865 041

MENJARS PREPARATS CANA TERE. Menjars a la mallorquina per endur-se'n. Cada 5 pollastres, un de regal. Avinguda Amèrica, 4, S'Arenal, al costat de la benzinera. Tel. 971 266 745

ES RECÓ DEN BLAI. Menú a 8'25, cafè inclòs. Joan Carles I, 62 de Muro. Reservau al 971 861 050

RESTAURANT MODESTO. Carn a la brasa. Postres casolans. Carrer Torrent de can Botana. Cala Sant Vicenç. Reservau al 626 085 554 971 531 463

RESTAURANT CAS BEATO. Menús a 12 , festius a 20. Servei a la carta. Carrer Tanqueta, 1 Randa. Reservau al 971 120 300

RESTAURACIO DE MOBLES. Xavier Barceló. Carrer d'en Cerdà, 105 Mòbil 687 559 600 Porreres

RESTAURANT CAS TEULER. Carretera d'Inca a Selva km. 3. Reservau taula al 971 515 777

BAR BARA. Berenars, menú a 6 , carta. Ctra. Manacor, km 4'8 Reservau al 971 427 780 Son Ferriol

RESTAURANT CANTITO. Peix i marisc fresc. Cuina mallorquina. Passeig del Born des Molinar, 2 Reservau al 971 271 016 canti-

to2001@terra.es

CAFETERIA CLUB NAUTIC CALA GAMBA. Menú Del dia a 8 . Tapes variades, paelles i fideuades. Menjars per encàrrec. Passeig Cala Gamba s/n. Tel. 971 262 372

RESTAURANT ES CRUCE. Cuina mallorquina a la carta: porcella, rap a la marinera, cargols, me i picada. Gran varietat de plats per endur-se'n. Carretera Ciutat a Manacor km. 41 Vilafranca. Reservau al 971 560 073

CELLER RESTAURANT SA TRAVESSA. Cuina mallorquina. L'amo és el cuiner. Menú a 9'50. Carrer Murta, 16 Inca. Reservau al 971 500 049

SERVEIS PROFESSIONALS

ASTROLOGIA, naturologia, tarot, numerologia, vidència, interpretació de somnis, paraciència. Einès Ojeda. Consultes a Manacor, Ciutat i Menorca. 651 072 677

AUTOESCOLA Lluís Ferrer. Llicència de ciclomotor, permís C (de Camió), Cursos BIP (taxi, ambulància, policia...) Major, 27 Sant Llorenç www.autoescolalluisferrer.com. 971 838 406

MARTA MIMO & TOMEU REINÉS. Complements de sac i roba. Antoni Maura, 4 Sóller. 661 021 075

XESCMARTI. Paviment continu decoratiu. Paviment impresos, Cantó decoratiu, Enrajolats. Trespols. Sant Joan, 2 Sóller. 646 037 667 xescmarti.com

ASTRÒLEG: Eliseu Gallardo. Lectures particulars, classes particulars i grups, cita prèvia. Andrea Doria, 5 a sobreàtic. Ciutat. Gran Via 688-2-2 cantonada Girona de Barcelona. 696 840 643 www.Astroanamnesis.es

SANDRA MENDEZ: Fotodepilació, fotorejuveniment, fototeràpia antitaques, fototeràpia antiacné. Sant Bartomeu, 114-2-B Consell 696 178 499

ESCUPTURA EN FERRO. T'ensenyaré a treballar i emmotllar el ferro, utilitzant eines ancestrals per fabricar les teves escultures. Sentiràs en les teves mans el canvis de temperatura i textura que te el ferro convertint-lo en art. 610 448 212 www.damiart.blogspot.com

FUSTERIA CAN COLOMET. Sa Rota des Pinar, 7 Maria de la Salut. 971 525 782

CLINICA VETERINÀRIA SINEU. Dilluns, dimecres, divendres i dissabtes d'11 a 13 hores. De dilluns a divendres de 16'30 a

ANUNCIAU-VOS A L'ESTEL

(les empreses 25 cèntims la paraula)

NomDNI

CognomsTel.

ATENCIÓ

- Escriviu un sol anunci per cupó
- Usau lletres majúscules
- Escriviu dins el requadre el text

Ompliu aquest cupó i enviau-lo a:

L'ESTEL. Carrer Bellavista, 44. 07240 Sant Joan (Mallorca)

20'00. Carrer des Menestrals,20. 971 520 349 veterinary@cvsineu.com

MANEU MATIES. Manteniment de jardins i piscines. Reparacions de fontaneria i electricitat. Neteja de cases, xalets, oficines,comunitats. Venta de llenya, neteja de corals, finals d'obres... a tota la illa. 659 543 938

AGENT FIAT. Venta i reparació. Rafel Albertí,153 Inca. 971 505 979

ECOELÈCTRICA. Electricitat en general. Energia solar. Cobertes fotovoltàiques. Instal·lador autoritzat. Manuel 646 825 308

PINTURES I LACATS. Biel Tugores. Pintura rústica, esponjats, estucats,façanes... Lluç,180 Inca. 971 515 588

DISSENYADORA DE MODA. Xisca Estremera. Confecció, transformació, aranjaments. Joan Miró, 113A. 971 287 479 xiscaes-mas@hotmail.com

INDUSTRIA DE L'EMBAL·LATGE. Cartonatges Guillauma. Gran Via Asima,29. Son Castelló. 971 431 173

METALÚRGIQUES MARTINEZ I FILLS. Tota classe de feines en diferents metalls. Gremi de Tintorers,16. Polígon de Son Castelló. Tel. 971 430 156

FORCAT Netejes forestals, poda de pins i de palmeres. 637 792 192

SERVEIS SANITARIS EUMOLL. Instal·lacions sanitàries, calefacció i piscines. Vicenç Buades,40 Tel 971 865 061

ELÈCTRIQUES MANRESA. Instal·lacions elèctriques, antenes satelit, telefonia mòbil,aire condicionat,venta d'electrodomèstics. Ariel,12 . Cala d'Or. Tel. 971 657 378

ESCOLA DE VOL ES CRUCE. Baptisme de vol. 10 minuts amb pilot 20 euróns. Carretera de Manacor km. 42. Tel. 629 392 776

ESTÈTICA I MASSATGES MARI. Depilació, manicura,... Massatges, antirruens... i més coses. Carrer Cristòfor Colom,28. Al costat de Correus. Porto Colom. Tel. 639 013 315

ASSESSORIA PORTO Colom. Assessorament fiscal, contable, laboral. Carrer Cristòfor Colom,38 Porto Colom. Tel. 971 826 181 aeportocolom@telefonica.net

TALLER FIOL. Manteniment del vehicle. Suspensió, direcció. Frens ITV. Polígon de son Llaut (Santa Maria. Tel. 609 606 497

TALLER GINARD. Venda de cotxes i tractors nous i usats. Carretera de Santa Margalida s/n. Maria de la Salut. Tel. 971 525 731

RENTADURIA TINTORERIA JOAN. Cortines, cobertors, catifes, nòrdics... Passeig Colom,55 Can Picafort. Tel. 971 850 037

FARMANATURA. Herboristeria,

dietètica, dietes i consells. Passeig Colom,34 (al costat de la peixateria) Can Picafort. Tel. 971 850 847

LLEÓ VERD. Floristeria, perruqueria canina, animallets. Carrer d'Avall,12 Sineu. Tel. 971 520 789

MAPFRE. Tota classe d'assegurances. Ronda de l'Estació, cantonada Bons Aires. Sineu Tel. 971 520 870 perels@mapfre.com

RECART. Repartiment i manipulació de correspondència. Mòbil 630 678 416 Manacor

FUTURCLIMA. Venda i reparació d'aire condicionat. Maquinària d'hostaleria i alimentació. Mòbil 678 547 937 s'Illot.

INTERNET I SISTEMES POL·LENTIA. La Gola,11 baixos. Port de Pollença. 971 867 796 info@nch-informatica.com

COSA DE DOS. Tapisseria, descans, mobles, decoració. Distribuidor de matalassos Delanubi. Carrer del Bisbe Taixaquet,62 Lluçmajor. Tel. 971 748 088

AUTONAUTICA MANACOR. Tot per la pesca. Embarcacions neumàtiques, motors fora borda, rodets, canyes, fils, esquers, pesca submarina, vestits, fusels... Ses Parres,61 Manacor 971 553 780

CAN A ROSETA. La perruqueria des de l'any 1931. Avinguda Baix des Cos, cantonada Sant Joan. Manacor. Demanau hora al 971 550 053

HIDROTUB. Subministraments de materials per a reg, piscines, fontaneria... C/ València,63 Son Bugadelles-Calvià. Tel. 971 693 241 hidrotub@blueforever.net

EXCAVACIONS I DERIVATS, S.L. Desmuntaments, formigó, sèquies, moviments de terra, microexcavació... Paviments, trepsols industrials, poliments... Tel. 629 473 002

BALEAR DE MANTENIMENT I AUTOMATISMES. Automatitzi la porta. Basculant, enrollable, corredora, batent. Venta, instal·lació i reparació. Contacte: 622 210 069 bma.amm@gmail.com

ÒPTICA SANTA PONÇA.. Riu Sil,10. Santa Ponça. Tel. 971 692 335

PUBLICITAT ÀNCORA. Brodats, serigrafia, reclams publicitaris. Margalida Monlau,48 Son Ferriol. Mòbil 661 711 656

INTENSIU. Berenars i tapes. Especialitat en anguiles. Divendres i dissabtes concert alternatiu. Carrer de les Germanies s/n Muro. Reservau al 971 860 646

BOTIGAD'INFORMÀTICA UPI. Venda d'ordinadors i reparació a domicili. La Rambla,44 B Campos. Tel. 971 650 155 jtoniandrover@gmail.com

FISIOTERÀPIA. Col. 21. Úrsula Perelló. Carrer Vicenç Buades,41. Tel. 971 867 003 ursi.perello@gmail.com Port de Pollença

FUTURQUIMIA. Fabricam desinfectants per a piscines, per rentar roba de l'hostaleria, per a rentar vaixelles... Carrer Asipo,nau,2 Tel. 971 759 259 Can Valero

TOP DENTAL PEGUERA. Dr. J., Schmitter. Estètica, implants, ponts... Av. Peguera,12-A local,12. Peguera. Tel. 971 685 197 info@zahnarzt-peguera.com

BOTIGAMONTANA. Articles de regal, manualitats, bosses fetes de texans, bisuteria dels anys 40 i actual, adobs de bisuteria... Carrer de sa Mar,69 Tel. 971 631 563 Sòller

MICOCINA. Cuines modernes i clàssiques. Brillants i mates. Postformades, laminades i de fusta en tots els models i colors. Antoni Noguera,28. Ciutat. Tel. 971 421 540

BALL DE SALÓ SOCIAL STYL. Piano Bar. Donam classes de ball. Els caps de setmana ball per tothom. Carrer de Manacor,2 Campos. Mòbil 661 565 119

CA'S DENTISTA. Sant Martí,2 Tel. 971 832 186 Vilafranca

CONSTRUCCIONS JAUME I ROSSELLÓ. Doctor Fleming,34A Mòbil 607 858 666 jaumeirossello@terra.es LLubí

BAR KIKE. Plat del dia 5 més la beguda. Gremi Boters,5 Son Castelló. Reservau taula al 971 432 028

TOLDOS S'ARENAL. Tota classe d'envelats. Sant Cristòfor,26. Tel. 971 441 980 s'Arenal de Mallorca

PARQUETI ARMARIS MIQUEL COLINA. Parquet, armaris, tarimes, portes, cuines... Marbella,15 local,3 can Pastilla. Tel. 971 263 657

NO ÉS PECAT. Botiga eròtica. Avinguda Salvador Joan,86 baixos. Tel. 971 559 268 Manacor. manacor@noespecado.com

FONTANERIA BAIX DES COS. Energia solar, piscines, calefacció, instal·lacions de gas. Baix des Cos, 78 B. Tel. 971 552 519 Manacor

SUBWAY URBAN WEAR. Roba i calçat esportiu juvenil. La Rambla,44 A. Tel. 971 160 157 Campos

CAS FERRER-ARTESANIA EN FERRO. Serralleria, forja artística, metal·listeria, reparació de molins. Carrer Blatera,2 Son Ferriol. 971 429 579

GRUES MARRATXÍ. Servei les 24 hores. Tel. 971 795 914

U.K. IMPORTS. Distribuïm cerveses britàniques. Guinnes, Heiniker, Tetley, Cruz Campo... La Creu, 21 Llubí. Tel. 971 522 280

INFOCASACOLOM.COM. La seva immobiliària a Portocolom.

CAN FESOL. Ferreteria, adrogueria, pintures, articles de piscina, objectes de regal, parament, joguets. Carrer Bisbe,1 Santanyi. Tel. 971 653 128

CONSTRUCCIONS IFONTANERIA ZUZAMA. Construcció, fontaneria, calefacció, climatització, piscines, recs. Es Camp den Ventura,2-A. Tel. 971 167 141 Calonge

INTERNETBALEARES Disseny i Tecnologia. Internet i Projectes Web, Disseny Corporatiu, Infografia Arquitectural, Protecció de Dades i Gestió de Calidad ISO. Telf: 971 525 465 - 658 970 701 - info@internetbalears.es - www.internetbalears.es

PERFORACIONS AIGÜES MALLORCA. . Sondejors d'aigua garantida. Tel 620 632 714

PASTISSERIA FRAU. Pa mallorquí forn de llenya, ensaïmades i pastissos. Sa Lluna,7. Sòller

RESIDENCIA GENT GRAN CALA ESTÀNCIA. Miquel Masutí,22. Can Pastilla

PISCINES SÓLLER. Construcció de piscines i aljubs. Camí de sa Figuera,27 Sòller. Tel. 656 951 382

NOULLUCMAJOR. Pere Planells. Construcció en general. Carrer Galdent,1-1 Tel. 666 588 405 Lluçmajor

FUSTERIA ALSAMORA. Carrer Jesús,34 Ariany. Tel. 971 830 275

CONSTRUCCIONS TOMEU RIBES. Constructors i margers. Sant Josep,66 Vilafranca. Tel. 670 027 726

ELECTRO ESPORLES. Instal·lacions elèctriques en general. Jaume I,6 baix. Esporles. Tel. 971 619 025

RESIDENCIA GALES. Per a tercera edat. Vàlids i assistits. Possibilitat de subvencions. Assistència mèdica, fisioterapèutica, rehabilitació. Miquel Rosselló alemany,17 Ciutat. Tel. 971 401 776

FORN LA CONCEPCIÓ. Forn de pa, restaurant i bar. Menú a 7'50. Carrer de la Concepció,16. Ciutat de Mallorca. Reservau al 971 712 626

PERRUQUERIA DE SENYORES ISIS. Fertilitzadora,2 Ciutat. Tel. 971 272 694

UPE SYSTEMS/GELE. Portes automàtiques i enrotllables. Porreres. Tels 607 362 516/ 902 200 940

MRT INFORMÀTICA. Sant Roc,32 Porreres. Tel. 971 168 478 info@mrtinformatica.com www.mrtinformatica.com

METALISTERIA MARTINEZ. Treballam el ferro. L'acer i l'alumini. Gremi Tintorers,16 Son Castelló. Tel. 971 430 156

PERRUQUERIA DE SENYORES BARCELÓ. Carrer Ramon Muntaner,43 Ciutat. Demaneu hora al 971 758 957

PERRUQUERIA DE SENYORES MAKÀ. Botànic Bianor,19, s'Arenal de Mallorca. Tel. 971 260 756

GALLETES GELABERT Molí

d'en Negre,2 Porreres Tel. 971 647 080

CONSTRUCCIONS Fills de Miquel Bover. Carrer Sala i Verd,14 Porreres. Tel. 971 168 414

INSTAL·LACIONS ELÈCTRIQUES BARCELÓ. Vileta,10 Tel. 647 647 969 barcelobarcelo@terra.es

ELÈCTRICA RAVIMA. Major,148 Porreres. Tel. 971 647 732

ADMINISTRACIÓ DE LOTERIES Santa Creu,3. Porreres. Tel 971 166 636-679 349 911

FUSTERIA Bernat Bordoy. Carretera de Porreres-Campos. Tel. 971 647 906-629 601 925 Porreres.

FUSTERIA Can Vila Carrer de la Rosa,20. Porreres Tel. 971 168 685 fusteriavila@fusteriavila.net

FUSTERIA LLITERES. Crr. Porreres-Montuiri K. 1 Tel. 971 168 466 Porreres

BIT instal·lacions elèctriques. Carr. Porreres-Montuiri K. 5'2. Tel. 971 647 408 info@bitinstalacions.com Porreres

ESCOLETA d'infants Sol Solet. Lluís,31 Tel. 971 647 191 Porreres

CONSTRUCCIONS LT GRIMALT, S.L. Cooperativa,27 Tel. 971 166 628- 629 005 089 itgrimaltsl@hotmail.com www.itgrimaltsl.com

CENTRE TÈCNIC NATURAL. Quiromassatge, quiropràctica, osteopatia, drenatge limfàtic, reflexologia podal, dietètica i nutrició, homeopatia, naturopatia. Carrer Cerdà, s/n Tels 618 754 443 - 971 647 603 Porreres

PINTURES. Rafel i Toni. Pintam cases. Sa Galla,30 Tel. 649 031 287 - 630 106 428 Porreres.

EXCAVACIONS I DEMOLICIONS, obra civil i construcció en general. Ronda de l'Estació, 14-C. Porreres. Tel. 971 647 869 info@gabrielgaymorla.com www.gabrielgayamorla.com

FONTANERIA JOAN FONT. Instal·lacions de fontaneria, piscines, calefacció,aire condicionat,venta i reparació d'electrodomèstics. Carrer Bonany,40 Vilafranca Tel.610057779 jofo-ba@terra.es

CAN BATXÀ Ferreria d'en Damià Mora: connexions hidràuliques. Pare Molina,29 Tel. 606 270 305 Porreres

VENDES

Venc piano quasi nou per 3.000 euróns. 971 530 616

Bancs i Caixes

BANC SABADELL

Es va fundar el 31 de desembre de 1881 per un col·lectiu de 127 empresaris i comerciants i, després de més d'un segle de dedicació exclusiva al negoci bancari, s'ha convertit en una de les primeres entitats financeres espanyoles.

Amb gairebé 40.000 accionistes i una plantilla de 6500 empleats, el Banc Sabadell encapçala un grup financer format també per: Solbank, Banco d'Astúries i Sabadell MultiBanca

Té uns actius totals consolidats que superen els 2,6 Bilions de pessetes, ocupa el quart lloc en el rànking de la Banca espanyola i és el primer a Catalunya, i gairebé únic, on disposa de 330 oficines.

Actualment i després d'una expansió continuada iniciada al 1965, el **Grup Banc Sabadell** compta amb una creixent xarxa de sucursals, a Espanya i a l'estranger, que avui en dia arriba a les 700 oficines, que li permeten estar presents en totes les comunitats Autònomes espanyoles i tenir representació directa a 16 països.

El Banc Sabadell, a més de la seva xarxa internacional d'oficines operatives i de representació, ha establert relacions

de correspondència amb més de 1.300 entitats financeres dels cinc continents. Participa amb un 51 % en el **Banc Sabadell d'Andorra**, té una significativa participació en el Banco del Bajío de Mèxic i en el Centro Financiero BHD de Santo Domingo, i recentment ha tancat un acord de col·laboració i d'intercanvi accionarial amb l'Entitat portuguesa Banco Comercial Português (BCP).

CAIXA D'ESTALVIS DEL Penedès

La Caixa es constituí el primer d'abril de 1913. Presidiren l'acte l'alcalde de Vilafranca, Silvestre Mata, i l'arxipreste de Santa Maria, Joan Badia. Els adjunts, assistents o representants, acordaren el nomenament de la primera Junta de Govern. Aquesta estava formada per propietaris colliters de vi, que formen la columna vertebral de la burgesia vilafranquina, i membres de professions liberals, en exercici. És la barreja clàssica de moltes caixes d'estalvis. La burgesia hi aporta els empresaris amb sensibilitat social, que col·laboren amb advocats, notaris, enginyers o farmacèutics.

Actualment, la **Caixa Penedès** és la tercera caixa catalana només superada per *La Caixa* i la *Caixa Catalunya*.

La cobertura d'oficines, s'estén per tot Catalunya i, a més, se n'obre una a Madrid (1989) i una altra a Fraga (1991), a la Franja de Ponent. També n'hi ha al País Valencià, on se n'obren més.

Obra Social (1995):

Àrea Cultural: 15 Aules de Cultura. 5 Biblioteques. Publicacions diverses. Concursos literaris. Esport. Suport al Museu de Vilafranca.

Àrea docent i d'investigació: Escola Familiar Agrària Camp Joliu del Penedès. Suport a l'Institut d'estudis Penedesencs.

Àrea assistencial: 18 casals d'avis propis i 13 en col·laboració. Suport a la Llar de l'Anxianitat Inglada-Via.

CAIXA LAIETANA

Fundada el 8 de febrer de 1863, és una Caixa General d'Estalvi Popular, inscrita amb el número 5 al Registre de Caixes d'Estalvi de Catalunya, del Departament d'Economia i Finances de la Generalitat de Catalunya, i amb el número 31 al Llibre Registre de Caixes d'Estalvi Popular del Banc d'Espanya.

Caixa Laietana té les seves arrels a Mataró, capital del Maresme, comarca del litoral català. Des del 1863, amb una

xarxa operativa de 179 oficines, Caixa Laietana ofereix la qualitat dels seus productes de finançament i d'inversió en benefici de la indústria, el comerç i les persones; font de vida, de treball i de progrés per a tothom.

La xarxa de **Caixa Laietana** té 179 oficines i totes estan dotades dels mitjans tecnològics més avançats per satisfer les necessitats dels clients i comercialitzar una àmplia cartera de productes i serveis.

CAIXA TERRASSA

Caixa Terrassa és una institució financera de dimensió mitjana, que gestiona uns actius de mig **bilió** de pessetes en recursos administrats de clients i disposa de més de dues-centes oficines arreu de Catalunya. La qualitat de servei, la innovació permanent i la màxima consideració per les persones són els valors que guien l'actuació de l'entitat en el compliment de la seva missió principal: *contribuir al desenvolupament i al progrés dels clients i del conjunt de la comunitat, mitjançant la satisfacció de la demanda de serveis financers i la reinversió dels excedents en obres socials*.

La Caixa d'Estalvis de Terrassa va ser fundada l'any 1877.

ELS VALORS CORPORATIUS:

La cultura corporativa de la institució se sintetitza en aquests tres valors:

Qualitat de servei: És la característica bàsica i l'element diferenciador del servei al client: satisfer la demanda dels clients amb un servei àgil i eficient serà l'objectiu permanent de Caixa Terrassa. Atendre els clients amb el màxim interès i esforçar-se per interpretar les seves demandes serà la característica prioritària de l'actitud de tots els seus col·laboradors.

Iniciativa i innovació: Són les bases de desenvolupament de Caixa Terrassa. És un principi fonamental donar suport, estimular les iniciatives personals i promoure actituds innovadores en productes, serveis, sistemes i procediments de treball que milloren constantment la gestió.

Consideració màxima envers el factor humà: El personal és l'actiu més important de **Caixa Terrassa** per a l'acompliment de la seva finalitat de servei a la comunitat. Desenvolupar pro-

grames de formació, atenció a la motivació i integració dels empleats, comunicació, transparència informativa i participació seran elements bàsics en la gestió dels recursos humans.

CAIXA DE MANLLEU

Una Caixa Centenària. La **Caixa de Manlleu** va ser fundada l'any 1896, pels industrials de Manlleu que provaven de trobar solucions als problemes socials i econòmics del context social de finals de segle.

Al començament, amb un abast d'àmbit comarcal, només era present a la comarca d'Osona, i no va ser fins al 1974 que es va expandir a d'altres comarques catalanes.

Actualment la **Caixa de Manlleu** té Oficines obertes al Vallès, al Barcelonès, al Bages i, més darrerament, ha obert les portes d'una oficina a Madrid.

Obra Social

D'entre el total dels Beneficis aconseguits per l'Entitat en cada exercici, un 25% es destina a Obra Social.

Són tres les grans àrees en que es distribueix aquesta Obra Social:

- Cultural: inclou Biblioteques, Sales d'Actes, Sales d'Art, Aules Cultura, Centre Cultural i Museus.

-Docent: engloba, sobretot, les sis escoles de la Fundació.

-Assistencial: compostat, de manera especial, pels Casals d'Avis.

L'ESTEL

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

Adreça.....

C.P. Població

C.I.F. Tel

M'interessa una subscripció

C/c o llibreta núm.

Codi Entitat	Codi Agència	D.C.	Número de Compte
<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>

Se subscriu **L'ESTEL** per un any prorrogable si no hi ha ordre en contra i per un import de 35 € anuals

Signatura:

**Ompliu aquesta tarja i enviau-la al
Carrer Bellavista, 44
07240 Sant Joan (Mallorca)**

INSTAL·LACIONS ELÈCTRIQUES

Andreu S. Barceló Vicens

C/. Joan Coll, 1
Telèf. 971 630 166
Mòbil 608 172 313
E-mail: fornaltuxelectrik@terra.es
07109 FORNALUTX (Mallorca)